Phyllis A. Whitney

Chihlimbarul negru

calibre 0.8.44

PHYLLIS A. WHITNEY

CHIHLIMBARUL NEGRU

Traducere: SANDA POP

Editura ORIZONTURI
Editura LIDER Bucureşti

PHYLLIS A. WHITNEY, celebra scriitoare americană, considerată „marea maestră a suspansului psihologic", reconfirmă forţa sa narativă în bestsellerul CHIHLIMBARUL NEGRU. Această carte se alătură succeselor sale anterioare care au făcut-o cunoscută în 24 de ţări, tipărite în tiraje de peste 30 milioane exemplare.

Eroina romanului, Tracey, o tînără de 22 de ani, redactor la un mare ziar american, soseşte la Istanbul sub pretextul unei călătorii de documentare, necesară publicării unei cărţi. În realitate, ea vrea să investigheze împrejurările care au dus la moartea misterioasă a surorii sale vitrege Kelly.

Demersurile ei sînt pline de pericole, lovindu-se de ostilitate la orice pas. În aceste împrejurări Tracey descoperă dragostea adevărată.

O acţiune alertă, cu mult suspans, presărată cu descrieri pitoreşti ale exoticului Istanbul.

O carte plină de mister şi romantism ce îl captivează pe cititor pînă la ultima pagină.

1

Pe sub balcoanele înalte care decorau imensul hotel american, partea mai nouă a oraşului cobora abrupt pînă pe tărîmurile Bosforului. Chiar pe malul apei, o moschee — simbol al Istanbulului — îşi îndrepta minaretele către cer. Albul ei strălucitor pălea sub ploaia cenuşie de martie. Priveliştea înfăţişată ochilor lui Tracy de pe balconul camerei de hotel era însă cu totul modernă şi semăna foarte puţin cu Turcia aşa cum şi-o imaginase ea.

Privea prin perdeaua de ploaie oraşul unde dorise să ajungă. Avea un sentiment ciudat, confuz, pe de o parte dorea să aibă loc întîlnirea, iar pe de altă parte se temea de ceea ce i-ar putea aduce. Cîndva, venirea ei aici ar fi putut fi un eveniment simplu şi agreabil, acum

însă era copleşită de întrebări chinuitoare. Fără să vrea, se îndepărta de obiectivitatea turistului şi se implica în situaţii pe care nu le putea evita. Trebuia să recunoască faptul că acceptase în mod deliberat această implicare. Se mişcase cu rapiditate pentru a prinde ocazia care o adusese aici şi îşi promise să nu cedeze în faţa primului obstacol.

Cu un gest rapid şi nerăbdător, îşi smulse de pe cap bereta albastră, lăsînd vîntul din strîmtori să-i zbîrlească bretonul lucios. Stropii de ploaie aduşi de vînt nu păreau să o supere. Ridică obrazul către picurii reci, vrînd parcă să-şi potolească reacţia furioasă provocată de scrisoarea pe care o ţinea în mînă. Ştia că are nevoie de o minte limpede şi de o judecată la rece dacă îşi dorea să trateze cu bărbatul care scrisese acea scrisoare. Era curioasă să-l cunoască şi nu ştia ce să creadă din numeroasele poveşti pe care le auzise despre el. Dar mai ales nu intenţiona să se lase intimidată de scrisoarea lui.

Aşteptase trei luni pînă să ajungă la Istanbul. Nu exista o altă cale pentru a sosi mai repede. Iar acum cînd în sfîrşit ajunsese — aterizase la aeroport chiar în după-amiaza aceea — urma să fie expediată în mod ruşinos acasă fără a i se da posibilitatea de a se explica. Reciti pentru a treia oară scrisoarea.

Dragă domnişoară Hubbard,

Conform înţelegerii cu domnul Hornwright, de la Views, domnişoara Janet Baker urma să fie trimisă aici pentru a mă ajuta la pregătirea manuscrisului cărţii mele în vederea publicării. Anii petrecuţi de ea în Orientul Mijlociu, reputaţia şi cunoştinţele temeinice despre mozaicurile turceşti m-au făcut să o consider potrivită pentru această muncă.

Am primit însă o telegramă prin care eram informat că Janet Baker nu va fi disponibilă timp de şase luni şi că în locul ei va fi trimisă o asistentă temporară, descrisă ca fiind,, O tînără care afăcut lucrări excelente pentru noi în anii trecuţi “.

În ce mă priveşte, această substituire este inacceptabilă. Prefer să o aştept pe domnişoara Baker. Vă asigur că nu este nimic personal din partea mea, dar vă sugerez să luaţi primul avion înapoi spre New York.

Al dumneavoastră MILES RADBURN

Tracy împături foaia rigidă de hîrtie. Ceva îi spunea să- accepte această hotărîre. Nimeni de la revista la care lucra nu-i putea reproşa această înfrîngere. A se întoarce acum acasă însemna însă a întoarce spatele la tot ce putea fi neliniştitor la Istanbul, însemna să uite pur şi simplu apelul şi avertismentul care îi parveniseră, să uite întrebările insistente care îi chinuiau mintea, să lase trecutului secretele nefericite, să accepte că nu poate modifica cursul destinului. Deşi

înclina să asculte de acest impuls, era conştientă că, dînd acum bir cu fugiţii, mai tîrziu nu şi-ar ierta această hotărîre. împături încă o dată meticulos scrisoarea şi decise să nu se lase pradă furiei şi să-şi păstreze obiectivitatea în ceea ce-l privea pe Miles Radburn. Nu avea cum să aprecieze ce era adevărat şi ce nu din cele ce aflase despre el pînă cînd nu-l va întîlni. Reacţia faţă de sosirea ei nu trebuia considerată surprinzătoare, ci, mai degrabă, justificată.

Domnul Hornwright fusese foarte dezamăgit cînd se întorsese din Turcia. Lucrarea lui Miles Radburn despre ceramica şi mozaicurile turceşti ar reprezenta o apariţie de ţinută în noua afacere de editare a cărţilor de artă în care se implicase recent revista *Views*, una dintre cele mai profitabile şi mai importante publicaţii din ţară în acest domeniu. Numele lui Miles Radburn i-ar fi sporit prestigiul. Cu toate că, după un debut exploziv în anii tinereţii, Radburn pictase foarte puţin pînă la vîrsta de patruzeci de ani, lucrările lui se aflau în toate muzeele şi galeriile de artă din ţară, iar numele său ar fi făcut bună publicitate revistei *Views*. Din nefericire, artiştii sînt rareori şi buni organizatori. În cursul vizitei sale la Istanbul, domnul Hornwright fusese îngrozit de haosul şi dezordinea în care era îngropată o operă de o reală importanţă.

Radburn acceptase cu greu un ajutor şi pusese condiţia ca persoana să fie domnişoara Baker, ale cărei studii le cunoştea. Domnul Hornwright, negociind şi amînînd, promisese în cele din urmă că va face tot posibilul. Tracy lucra ca cercetător stagiar şi era la curent cu toate zvonurile care circulau. Domnul Hornwright ştiuse de la început că domnişoara Baker nu era disponibilă şi că Miles Radburn nu ajunsese la stadiul în care să fi avut nevoie de ea. Ceea ce îi trebuia lui acum nu era un expert în mozaicurile turceşti, ci o persoană capabilă să pună puţină ordine în hîrtiile lui.

Imediat ce a înţeles despre ce e vorba, Tracy a acţionat. S-a dus la domnul Hornwright şi l-a abordat direct. I-a explicat că se puteau lipsi de ea mai uşor decît de oricare altul din departamentul în care lucra şi că se considera potrivită pentru misiunea pe care o avea el în gînd. Făcuse deja două sau trei lucrări, minore, e drept, pentru domnul Hornwright, aşa că omul ştia de existenţa ei.

Domnul Hornwright a zîmbit îngăduitor văzînd-o atît de nerăbdătoare.

-- Cîţi ani ai, domnişoară Hubbard?

— Voi împlini douăzeci şi trei luna aceasta, i-a răspuns ea cu un aer demn.

-- Mda. Destul de tînără pentru a nu-ţi da seama de imposibil atunci cînd îţi iese în cale. Poate e un avantaj. Deşi sînt convins că Radburn te va trimite acasă cînd va da ochii cu tine. Ce-ai să faci atunci?

-- Dacă ajung acolo, o să rămîn, a afirmat Tracy cu tărie.

-- Cum nu dobîndise nimic uşor în viaţă, Tracy vădea o hotărîre care putea fi convingătoare atunci cînd dorea cu adevărat să obţină ceva.

De bună seamă că domnul Hornwright sesizase această trăsătură de caracter, fiindcă o privi gînditor.

-- Înţeleg că vrei neapărat să te duci. Dacă am să te trimit, trebuie să ajungi acolo înainte ca el să aibă timp să se opună planului nostru. Nu o să-i comunicăm că soseşti decît în clipa în care vei fi în avion.

-- Pot pleca oricînd doriţi. Am şi paşaport.

Nu spuse că îl obţinuse cu cîteva luni în urmă şi că nu-l folosise încă.

Domnul Hornwright a mai avut un moment de ezitare.

-- Nu ştiu ce să-ţi spun... S-ar putea ca Radburn să nu aprecieze schimbarea. Mama lui era americancă şi a trăit aici o bună parte din viaţă, dar jumătatea britanică din el, cu încăpăţînarea caracteristică, îl va face să protesteze. Ştie să se pună la adăpost îndărătul unei uşi şi să-l lase pe celălalt afară, în frig.

-- Dacă reuşesc să ajung acolo, n-am să mă întorc, repetă Tracy. Şi ea putea fi încăpăţînată.

Se confruntase în viaţă cu situaţii în care singura calitate pe care putea să conteze fusese o încăpăţînare perversă. Nu-l va judeca pe Miles Radburn înainte de a-l întîlni şi nu se va lăsa intimidată de el. Îşi va înfige călcîiele în pămînt şi va rămîne acolo.

-- OK, a spus domnul Hornwright, îmi plac oamenii perseverenţi. Dar să nu vii să-mi plîngi pe umăr dacă vei da cu capul de perete. În cazul că te decizi să pleci, să ştii că n-ai dreptul să ratezi, fiindcă asta ar echivala cu pierderea materialului. Contractul nu ne garantează că vom avea şi cartea. E destul de leneş, dar tu poţi să-l ţii sub control, să-l aduci la ordine, cel puţin atît. Mă înţelegi?

-- Vă înţeleg, a spus Tracy.

-- Atunci, la drum! a mai adăugat domnul Hornwright. Tracy zbura deja spre uşă, dar editorul o opri: încă ceva. Dacă ştii ceva despre lucrările lui Radburn, să nu insişti în privinţa picturii. Îl deranjează faptul că a încetat să picteze. Asta s-a întîmplat cu un an şi ceva înainte de moartea soţiei sale. Probabil că ai aflat despre această tragedie?

-- Am aflat şi voi fi atentă, l-a asigurat Tracy şi a pornit în goană pe coridor, parcă purtată de o vijelie.

Nu reuşise să-şi tragă sufletul în următoarele zile, presată de preparative şi instructaj, de cumpărături şi de vaccinurile de rigoare. Aceeaşi vijelie a purtat-o peste continente şi oceane şi a depus-o pe balconul acela înalt unde se afla acum, în mînă cu scrisoarea lui Miles Radburn, care îi comunica hotărîrea lui că trebuie să facă stînga

împrejur şi să plece acasă înainte chiar de a-şi trage sufletul după atîta drum.

Părăsi balconul şi intră în cameră. Pe noptieră, telefonul părea să o aştepte, dar ea îi întoarse spatele şi se duse în baie. Se privi cu un ochi critic în oglinda care o reflecta în întregime. Ce ar avea de văzut Miles Radburn în clipa în care i se va prezenta?

Ei bine, oglinda reflecta o fată cam de un metru şaizeci, cu păr castaniu, strălucitor, strîns într-un coc răsucit. Gura era prea mare, iar nasul... Ochii de un cenuşiu cald, adumbriţi de gene dese, exprimau intensitatea trăirilor interioare, setea de viaţă, hotărîrea de a obţine ceea ce voia şi revolta pentru ceea ce i se întîmpla. Rochia gri de jerse avea o croială simplă, aproape severă. Analizînd-o, ridică amuzată din sprîncene. Şi-o făcuse singură, aşa cum îşi făcea aproape toată îmbrăcămintea. Se pricepea la croitorie, avea gust şi talent. Chiar femei elegante de la *Views* o întrebaseră unde îşi făcea cumpărăturile.

În timp ce se studia, îşi propuse ca într-o bună zi să atace decolteul modest cu şiraguri de mărgele violent colorate, să se lase dusă de fantezie şi să se înfăşoare în şaluri strălucitoare, bijuterii şi zorzoane după pofta inimii. Îşi va permite să se împopoţoneze şi să fie cît mai feminină. Astăzi însă nu-şi va îngădui decît două accesorii care să îndulcească severitatea ţinutei: un cordon din piele brodată, cu cataramă aurie, şi o broşă sub forma unei pene de aur. O atinse de parcă ar fi putut să-i confere încrederea de care avea nevoie. Broşa aceea era un vechi prieten.

Atitudinea uşor provocatoare, cu călcîiele înfipte în podea şi cu degetele mari ale mîinilor proptite în cordon, îi era familiară şi exprima încăpăţînarea şi hotărîrea de a rămîne acolo.

O dată ce stabili acest lucru, făcu pasul următor - se gîndi cum să ajungă la locuinţa lui Miles Radburn. Se îndreptă spre telefon şi ridică receptorul. Operatoarea de la centrala telefonică vorbea englezeşte şi Tracy îi dădu numele doamnei Sylvana Erim. Numele păru să însemne ceva pentru telefonistă, deoarece în scurt timp auzi apelul telefonic.

„O văduvă, îi Spusese domnul Hornwright, o franţuzoaică, deşi are un prenume italienesc, care sa măritat cu un turc şi trăieşte încă în Turcia. Este bogată şi face parte din înalta societate turcă. Radburn şi soţia lui au cunoscut-o cu ocazia lunii de miere pe care au petrecut-o în Turcia în urmă cu cîţiva ani. Se pare că lui Radburn i-a asigurat un adevărat refugiu unde poate lucra în linişte la cartea lui. Ea i-a pus la dispoziţie vila ei, aflată într-o suburbie a Istanbulului, pe malul opus al Bosforului. Dacă ceva nu merge cum trebuie, vorbeşte cu doamna Erim. Este o persoană cultivată, în sensul european al cuvîntului, şi în acelaşi timp fermecătoare. În plus, e întreprinzătoare şi neaşteptat de echilibrată pentru o franţuzoaică”.

Îi răspunse la telefon cineva care vorbea turceşte.

-- Cu doamna Erim, vă rog, spuse Tracy.

Urmă o tăcere atît de lungă încît Tracy crezu că s-a întrerupt legătura. Apoi auzi o voce feminină, prietenoasă, care i se adresă într-o engleză cu accent franţuzesc.

-- La telefon Sylvana Erim.

Tracy se prezentă.

-- Ah, da - ai fost trimisă de către editorul american pentru a-l ajuta pe domnul Radburn la publicarea cărţii.

-- Exact, răspunse Tracy. Aş vrea să-l întîlnesc pe domnul Radburn de îndată ce se va putea.

-- Am înţeles că vi s-a trimis o scrisoare la hotel, continuă vocea cultivată.

-- Am primit scrisoarea, recunoscu Tracy. Mi se comunică să mă întorc acasă. Totuşi, nu vreau să plec înainte de a vorbi cu domnul Radburn.

Urmă o pauză şi vocea continuă cu un accent care exprima regret, dar şi un uşor amuzament.

-- Mi se pare normal să doreşti măcar să-l vezi după ce ai făcut un drum atît de lung. Uneori se poartă ca un urs. Să vedem ce se poate face. Lasă-mă să mă gîndesc un moment.

Urmă o altă pauză, timp în care doamna Erim se gîndea, iar Tracy se relaxa puţin. Avea impresia că dacă această doamnă va dori să o ajute, lucrurile se vor rezolva. Nu avu mult de aşteptat.

- Se pare că ai sosit la momentul oportun, continuă doamna Erim. Cumnata mea, Nursel - domnişoara Erim - se află în după-amiaza asta în oraş. Ştiu unde o pot găsi şi am să o rog să te ia de la hotel peste o oră şi să te aducă cu maşina la *yali*. I-aţi ceva de schimb pentru că va trebui să rămîi aici peste noapte.

Doamna Erim nu aşteptă mulţumiri, nici măcar o confimare şi închise telefonul. Părea o femeie hotărîtă şi autoritară. Domnul Hornwright o apreciase bine.

Tracy puse receptorul în furcă şi rupse scrisoarea în bucăţele înainte de a o arunca la coş. Acest gest violent îi făcu bine. Nu o va expedia nimeni acasă. Miza era mai mare decît credea domnul Hornwright. Dacă ar fi bănuit măcar propriul ei interes în această deplasare, nu ar mai fi lăsat-o să plece. Spera însă ca nimeni să nu-şi dea seama. De fapt, se va afla aici incognito, deşi îşi folosea adevăratul ei nume. Nimeni nu trebuia să bănuiască măcar ce urmărea. în felul acesta putea să afle mai mult fără ca cineva să fie pus în gardă.

Cît de lung i se păruse drumul din orăşelul ei din Midwest pînă în Turcia, dar nu era atît de ldng ca cel pînă la New York, cu cîţiva ani în urmă, cînd îşi luase soarta în propriile mîini, împotriva dorinţei părinţilor săi. Cît de speriată fusese de ceea ce o aştepta acolo! Dar îşi

găsise imediat un serviciu, apoi altul. Moartea mamei o întristase, dar nu fusese foarte îndurerată. Legătura sufletească dintre ele se rupsese de mult timp. Apoi s-a înstrăinat şi de tatăl său, cu care nu a mai putut lupta. În urmă cu doi ani, găsise cel nrţai fascinant loc de muncă — *Views*. Îşi dorise întotdeauna să se implice în editarea de reviste şi cărţi. Pînă acum nu tăcuse cine ştie ce, dar dacă reuşea în această misiune legată de Miles Radburn, i se puteau deschide multe posibilităţi. Şi, dacă va reuşi, va putea demonstra că Tracy Hubbard era cineva. O va dovedi tatălui său, lumii întregi şi, mai ales, sie însăşi.

Acum nu era însă momentul să scormonească trecutul. Ajunsese la Istanbul. În primul rînd trebuia să se întîlnească cu doamna Erim. Încă un pas pentru a reuşi să rămînă aici.

Se întoarse pe balcon şi privi din nou panorama oraşului care semăna atîtde puţin cu Istanbulul despre care citise. În drumul de la aeroport nu văzuse decît foarte puţin din oraşul vechi. De îndată ce trecuse de zidul roman în ruine, ploaia o împiedicase să admire priveliştea. Maşina trecuse pe străzi înguste, pavate cu piatră de rîu, alunecoase din cauza noroiului, iar ea remarcase traficul haotic. Pietonii, plouaţi şi zdrenţăroşi ca toate gloatele din orice alt oraş de pe glob, se înghesuiau pe străzile înguste. Desigur, Istanbulul nu putea fi identificat cu Turcia, după cum nici New York-ul nu reprezenta America, îşi spuse ea. Oraşele au o identitate proprie, greu de cunoscut în toată complexitatea ei.

Ora de aşteptare trecea greu. Îşi pudră nasul şi îşi refăcu machiajul. Încă un pas - atît trebuia să realizeze.

În sfîrşit, telefonul sună, anunţînd-o că Nursel Erim o aştepta la recepţie. Tracy îşi aruncă pe umeri mantoul gri, îşi luă valiză şi poşeta şi porni spre ascensor pe coridorul cu mochetă groasă, în care i se înfundau tocurile.

În hol o aştepta o femeie tînără - poate cu un an sau doi mai mare decît ea-, cu trăsături frumoase, ochi mari, negri, a cărei întreagă înfăţişare trăda originea turcească şi apartenenţa la o familie bogată şi de rang înalt. Era îmbrăcată cu gust, ca orice pariziancă sau newyorkeză elegantă, nu purta pălărie, iar părul negru era coafat după ultima modă. Mantoul cu guler de blană lăsa să se vadă o rochie neagră. În jurul gîtului luceau mai multe şiraguri de perle veritabile. Prin comparaţie, Tracy se simţea îmbrăcată foarte modest, chiar sărăcăcios.

Femeia se apropie de ea cu mîna întinsă.

— Trebuie să fii domnişoara... domnişoara Tracy Hubbard? Se poticni uşor pronunţîndu-i numele. Eu sînt Nursel Erim. Te rog să mă urmezi. Ca de obicei, am parcat ilegal.

Tracy îşi zise că aceste mici încălcări ale legii nu o preocupau prea

mult pe domnişoara Erim.

Ajunse în stradă, se grăbiră prin ploaie către o maşină mică şi strălucitoare care bloca aleea. Portarul dădu dojenitor din cap, dar le protejă totuşi de ploaie cu umbrela pînă cînd domnişoara Erim deschise portiera. După ce o pofti pe Tracy să ia loc în faţă, ocoli automobilul pentru a se aşeza la volan.

— În adîncul sufletului, orice bărbat turc crede că femeile n-ar trebui să şofeze, spuse ea în timp ce ieşeau din alee. Mustafa Kemal ne-a scăpat de văluri, dar mentalitatea are nevoie de mai mult de o jumătate de secol ca să se poată schimba.

Parcurseră străzile măturate de ploaie care coborau spre debarcader, unde aşteptară la rînd pentru a intra pe feribotul care avea să le transporte peste Bosfor. Concentrată asupra traficului intens din după-amiaza tîrzie, Nursel tăcu. O dată îmbarcate, părăsiră maşina şi urcară într-o cabină călduroasă, adăpostindu-se pe timpul scurtei traversări din Europa în Asia. Nursel se comportă ca o gazdă politicoasă, arătîndu-i punctele de atracţie ce puteau fi zărite în atmosfera cenuşie datorată ploii. Părea că încearcă să mascheze efortul de a se comporta astfel, în ciuda faptului că ştia ce loc ocupă Tracy în existenţa lor.

-- Am ajuns în locul unde Bosforul îşi începe cursul între Marea de Marmara şi Marea Neagră. Dacă priveşti cu atenţie, poţi vedea promontoriul Seraiului şi, prin ceaţă, zidurile Vechiului Palat. Acolo a fost situl vechiului Bizanţ.

Tracy ieşi în uşa cabinei pentru a urmări faimoasa porţiune de pămînt pe care vasul o lăsa în urmă, îndreptîndu-se spre ţărmul opus. Zidurile de piatră coborau pînă la nivelul apei, iar deasupra se înălţau ferestrele înalte şi acoperişurile palatului.

-- Vizitatorii sînt întotdeauna interesaţi de harem şi de poveştile lui, spuse domnişoara Erim. De pe promontoriul acela erau aruncate în Bosfor, legate în saci, femeile din harem care încetaseră să mai fie în graţiile sultanului.

Tracy o privi pe fată şi-i surprinse în ochi o expresie amuzată, puţin vicleană, ca şi cum ar fi spus povestea cu intenţia de a o şoca pe americancă şi acum aştepta reacţia.

-- Cel puţin aţi pus capăt acestor obiceiuri, răspunse Tracy sec.

Turcoaica ridică din umeri.

-- Bosforul a reprezentat întotdeauna un loc al tragediilor.

-- Locuieşti departe de Istanbul? întrebă Tracy, vrînd să-şi desprindă gîndurile de la apele Bosforului, cel puţin pentru moment.

-- Nu prea departe. *Yali*-ul nostru se află în Anatolia, partea asiatică a strîmtorii. Este o casă foarte veche şi aparţine familiei noastre de peste o sută de ani. Ştii ce înseamnă *yali*? O vilă la malul mării. Pe vremuri existau multe vile pe malul Bosforului, proprietăţi

ale paşalelor bogate.

-- Locuieşti acolo cu cumnata ta? încercă Tracy cu prudenţă să apropie discuţia de Miles Radburn.

-- Fratele meu Murat şi cu mine locuim în *yali*. Sylvana - doamna Erim, soţia fratelui nostru mai mare care a murit - a construit un pavilion pentru ea pe o colină din spatele vilei noastre. În felul acesta avem gospodării separate, deşi fratele meu şi-a instalat laboratorul la parterul pavilionului, unde poate lucra în linişte. Este doctor, dar nu practică medicina, ci s-a dedicat cercetării, adăugă ea cu vădită mîndrie.

-- Domnul Radburn unde locuieşte? îndrăzni Tracy.

-- Apartamentul domnului Radburn se află tot în *yali*, spuse Nursel Erim.

Tracy detectă o uşoară schimbare de ton cînd fata îi rosti numele. Părea să fie în gardă şi nu prea prietenoasă.

Între timp, vasul trecuse de Turnul Leandru, o construcţie albă, de formă pătrată, care se înălţa aproape de intrarea în Bosfor. Denumirea lui era cam ciudată, fiindcă Leandru se înecase în Hellespont, în celălalt capăt al Mării de Marmara. În timp ce vasul înainta dus de un curent rapid spre cheiul oraşului Uskiidar, se puteau distinge prin ploaie cîteva moschee şi minaretele lor, amintindu-i lui Tracy imaginea pe care şi-o făcuse ea despre Turcia.

Părăsiră vasul şi automobilul urmă o şosea spre nord, printre colinele care se ridicau de-a lungul ţărmului. Sate mici se îngrămădeau pe marginea şoselei. Conducătoarea mări viteza, dorind parcă să termine mai repede călătoria. După încă o jumătate de oră pe un drum în serpentine, se opriră în faţa unei porţi de fier pe care o deschise un portar cu mustaţă neagră. Omul le zîmbi arătîndu-şi dinţii de un alb strălucitor. Un drum particular cobora către malul mării. încă-o curbă largă şi se opriră în faţa uşii unei clădiri pătrate, din lemn, cu trei etaje. Bătută de vînt şi de ploi, casa căpătase o culoare cenuşiu- argintie. Şirurile de verande erau întrerupte de arcaturi în stil musulman.

Un servitor veni în întîmpinarea lor pentru a parca maşina. Nursel Erim o conduse pe Tracy pe un coridor lung, pardosit cu marmură. O cameristă micuţă le făcu o reverenţă şi Tracy rămase surprinsă de felul cum era îmbrăcată: purta o fustă de un roşu viu şi un pulover tot roşu, mai închis la culoare, iar pe cap avea o basma roşie cu flori albe.

Domnişoara Erim i se adresă turceşte, iar fata îi răspunse plecînd capul cu un aer timid.

-- Halide spune că ţi-a fost pregătită camera, explică domnişoara Erim şi se întoarse spre scări. Te rog urmează-mă, am să te conduc sus. Noi nu locuim la parter, aici sînt doar bucătăriile, cămările şi camerele servitorilor.

Scara se arcuia graţios pînă la primul etaj, iar balustrada din fier forjat avea un desen complicat. Cu două etaje mai sus, un antic candelabru răspîndea o lumină palidă peste scările întunecoase.

Cînd ajunseră la etajul al doilea, le ieşi înainte un bărbat îmbrăcat într-un costum european cam ponosit, de culoare închisă, pe sub care purta un pulover gri ce lăsa să se vadă gulerul alb al cămăşii. Reţineau atenţia mustaţa groasă, neagră, şi ochii întunecaţi şi pătrunzători. Nici un surîs de bun venit nu-i îndulcea expresia sumbră, iar Tracy se simţi cîntărită şi evaluată.

-- Acesta este Ahmet Effendi, *kahya* al nostru, adică administratorul, răspunde de toate problemele traiului nostru zilnic. Ahmet Effendi îţi va aduce orice doreşti.

Tracy surprinse o notă de afecţiune şi de respect în vocea însoţitoarei sale în timp ce-i vorbea lui Ahmet în turceşte. Pe scări în sus, domnişoara Erim îi mai oferi şi alte informaţii.

-- Fratele meu şi cu mine avem apartamentele la etajul doi. Al meu are vedere spre mare, iar al lui spre spatele casei. I-am sugerat doamnei Erim să-ţi dăm camera de la etajul trei. Este drăguţă şi, în momentul de faţă, neocupată.

Tracy surprinse din nou aceeaşi privire ciudată, piezişă, ca şi cum tînăra turcoaică s-ar fi aşteptat la o reacţie. Scările se terminară într-un fel de salon mare, gol, întunecos, în care pătrundea vîntul. Soba înaltă de faianţă nu reuşea să încălzească atmosfera, deşi dogorea. Cîteva scaune ţepene erau rînduite în jurul unei mese rotunde, acoperită cu catifea roşie cu ciucuri de mătase care atîrnau pînă la pardoseală. Salonul avea două uşi, faţă în faţă; pe partea opusă scărilor se deschideau uşi-ferestre spre veranda cu arcade.

-- Pe vremuri, îi explică Nursel lui Tracy, aici era haremul, apartamentele femeilor. *Selamlikul* - apartamentele bărbaţilor - se aflau la etajul de dedesubt. Cu excepţia timpului cînd în casă se aflau bărbaţi din afara familiei, femeile circulau peste tot.

Nursel se întoarse spre latura cu vedere la mare şi se opri în faţa unei uşi monumentale din lemn, cu un mîner de bronz frumos ornamentat. Zăvorul era lîngă pardoseală şi Nursel Erim îl împinse cu piciorul.

Văzînd uimirea lui Tracy, fata zîmbi:

-- Sîntem foarte demodaţi aici. De altfel, ai să-ţi dai curînd seama. Intră, te rog. Sper că ai să te simţi bine.

Camera părea imensă, iar tavanul înalt se pierdea în întuneric. Spre surprinderea lui Tracy, mobila din lemn de culoare deschisă conferea încăperii un aer modem. Covorul auriu, de tip persan, în care ţi se înfundau tocurile, acoperea aproape toată pardoseala. Tracy observă cu încîntare o delicioasă măsuţă de toaletă cu trei oglinzi rabatabile şi cu taburetul tapiţat cu satin auriu. Pe trei laturi ale

camerei se deschideau uşi spre salon, spre o altă încăpere şi spre balconul care părea că înconjoară toată clădirea.

Domnişoara Erim deschise uşa care dădea în camera alăturată şi spuse:

-- Într-o vreme, aici era biroul domnului Radburn, dar acum nu-l foloseşte nimeni. S-a mutat departe de apă. În lunile de iarnă, partea asta a casei este destul de rece. Pe mine, Bosforul nu mă plictiseşte niciodată. De altfel, curînd o să vină primăvara. Dacă ai nevoie, poţi folosi radiatorul electric. Văd însă că Halide ţi-a pus deja cărbuni de la una din sobele noastre, ca să-i arzi în *mangal*.

Îi arătă un vas mare din alamă, ca o floare de lotus, din care jăraticul răspîndea o dogoare surprinzătoare. După ce încuie uşa care dădea spre dormitorul alăturat, Nursel se întoarse spre ea:

-- Asta a fost camera lui Anabel. Cred că ştii că Anabel era soţia lui.

Tracy rămase nemişcată în mijlocul covorului auriu, aşteptînd să dispară frisonul rece care o cuprinsese. Turcoaica n-o scăpa din ochi, aşteptînd... Ce anume, Tracy nu-şi dădea seama. Poate o remarcă cu privire la recenta şi tragica moarte a Anabelei Radburn. Dar Tracy ştia că trebuie să fie prudentă. Locuitorii acestei case nu puteau şti nimic despre Tracy Hubbard. Încercă să găsească un ton natural şi să treacă cît mai repede peste acel moment.

-- O cunoşteai bine pe soţia lui? întrebă ea, sperînd că vocea ei suna suficient de indiferent.

Nursel Erim plecă tristă capul frumos coafat.

-- Sigur că da. O cunoşteam chiar foarte bine. Rămase apoi tăcută şi oarecum distantă.

Cu paşi măsuraţi, se îndreptă către uşa care dădea pe balcon şi o deschise larg. Atmosfera era încă cenuşie, ploaia plescăia pe suprafaţa apei, iar Bosforul îşi repezea undele pe sub balconufrde lemn. Tracy nu simţi nici o dorinţă de a admira priveliştea. Se retrase spre relativa căldură din cameră, evitînd curentul de afară. în timp ce domnişoara Erim închidea uşile-ferestre, o pisică albă se strecură în încăpere şi sări pe pat, de unde le urmări pe cele două tinere cu ochii ei mari, verzi. Lui Tracy îi plăceau pisicile şi făcu un pas spre ea, dar domnişoara Erim o opri.

-- Fii atentă! Nu este o pisică prietenoasă. Noi o numim pisica de Ankara sau, cum spuneţi voi, de Angora. Animalul ăsta nu iubeşte oamenii.

-- Cum o cheamă? întrebă Tracy, apropiindu-se încet de pat.

-- O cheamă Bunny, răspunse Nursel zâmbind uşor. Aşa-i că e un nume ciudat pentru o pisică? Dar ăsta e numele pe care i l-a ales doamna Radburn. A găsit-o atunci cînd ne-a făcut prima vizită şi a adoptat-o. Turcia e plină de pisici şi cred că le-ar fi adoptat pe toate,

dar Miles - domnul Radburn - nu a acceptat- o decît pe asta. Sylvanei nu-i plac pisicile.

Tracy îşi găsi de lucru cu nasturii mantoului ei, încercînd să scape de fiorul rece care îi cuprinsese şira spinării. Nu-şi imaginase cît îi va fi de greu şi nici cîtor emoţii va trebui să le facă faţă. *Bunny*! Din toate numele de pisici, a ales Bunny!

Domnişoara Erim o privi uşor îngrijorată.

-- Te las acum să te odihneşti. Trebuie să fii foarte obosită după un drum aşa de lung. Mă întorc peste o jumătate de oră să te conduc la doamna Erim.

-- Bine, acceptă Tracy cu o voce stinsă. E perfect. Îţi mulţumesc foarte mult.

Într-adevăr avea nevoie de puţină odihnă.

Aşteptă pînă cînd gazda ei părăsi camera, dezbrăcă mantoul şi se aşeză cu grijă pe pat. Pisica nu făcu nici o mişcare, nu-şi manifestă intenţia s-o zgîrie sau să fugă. Continua să o privească cu un aer rezervat, chiar critic. Nimic din atitudinea ei nu se potrivea cu numele pe care îl purta.

Bunny, repetă Tracy în gînd numele, simţindu-se brusc neajutorată şi singură. Întîlnirea cu Miles Radburn o apăsa şi o înspăimînta. Toată siguranţa ei se topise. De ce să nu dea crezare zvonurilor pe care le auzise? De ce să nu fie speriată?

Stătea întinsă pe pat, cu ochii în tavan, admirînd desenul geometric cu panouri romboidale delimitate cu baghete subţiri din lemn de culoare închisă. Doar plafonul şi arcatura ferestrelor îi aminteau de vechea Turcie. Camera în care se afla era modernă, cu mobilă nouă, feminină, aleasă probabil după gustul femeii care o ocupase.

Se uită din nou la pisică. Făcu o încercare şi o strigă:

-- Bunny!

Pisica nu păru să-şi recunoască numele. În orice caz, nu vocea lui Tracy. Ridică puţin năsucul trandafiriu şi-şi mişcă mustăţile, de parcă ar fi cules informaţii cu ajutorul acelor mici antene. Ajungînd la o concluzie, sări graţios din pat şi se refugie pe un fotoliu în celălalt colţ al încăperii, respingînd astfel avansurile care veneau de la o străină.

Camera părea că se strînge în jurul lui Tracy, provocîndu-i o senzaţie de opresiune. Lacrimi fierbinţi se adunară la colţurile ochilor şi se împrăştiară pe pernele tari, în stil turcesc. Îşi dădu seama că începe să cedeze melancoliei şi compasiunii faţă de ea însăşi şi se ridică din pat, pornind în direcţia camerei de baie despre care îi vorbise Nursel.

Întreaga încăpere era placată cu faianţă colorată. În mijloc se afla o cadă europeană demodată, cu robinete masive. Într-un colţ era o sobă, un godin din fier, prevăzută cu o ţeavă care dispărea în perete.

Tracy înţelese că pentru a putea face o baie fierbinte trebuia să aprindă focul. Deschise robinetul şi apa curse rece ca gheaţa. Se spălă pe faţă şi se simţi înviorată. Apoi îşi aminti cît era de obosită. În ziua următoare va trebui să fie mai curajoasă, pregătită să dea ochii cu Miles Radburn. Avea nevoie de o noapte de somn pentru a face faţă. Se uită la ceas, întrebîndu-se ce oră o fi la New York. Însă ea trebuia să ţină seama de ora din această ţară şi, pe cînd se întoarse în cameră, îşi dădu seama că asta era încă o legătură cu căminul, cu tot ce fusese familiar şi sigur şi care acum se destrăma.

Cînd Nursel Erim veni să o ia, o găsi pregătită şi calmă. Ieşi fără să-i mai adreseze o vorbă pisicii.

2

--Doamna Erim te aşteaptă, îi comunică Nursel.

Traversară din nou salonul în care pătrundea vîntul, dar de data asta se îndreptară către una din uşile laterale pe care Nursel o deschise. Ieşiră pe verandă. Ploaia pătrundea pe sub arcade şi întunericul se lăsase deja peste grădină, aruncînd umbre negre, înfricoşătoare. Ocoliră grăbite casa spre veranda din spate, unde se afla un pasaj acoperit, cu pereţi de sticlă, ce traversa aleea particulară spre uşa yali-ului. Pasajul forma un pod între etajul trei al vilei şi parterul casei construite mai sus, numită pavilion. Casa de pe deal era foarte mare şi înconjurată de copaci.

-- Laboratorul fratelui meu este la parter, îi explică Nursel pe cînd intrau într-un coridor pardosit cu marmură. Apartamentul cumnatei mele se află la etajele superioare. Fratele nostru mai mare a construit casa pentru ea şi i-a dăruit-o. Din fericire, a stipulat ca Murat, fratele lui mai mic, să aibă dreptul la un spaţiu pentru laborator.

În vocea fetei se distingea o notă de indignare. Părea că sentimentele tinerilor din familie faţă de cumnata lor nu erau prea amicale. Tracy notă acest fapt pentru a-l lua în considerare mai tîrziu. Tot ceea ce era în legătură cu această familie trebuia pus deoparte pentru o analiză ulterioară.

Din nou, scările arcuite, cu balustradă din fier forjat le conduseră sus. Şi din nou ajunseră într-un salon central ce nu părea a fi locuit în lunile reci. Dintr-o cameră aflată în partea din spate a casei răzbăteau zgomotele unei conversaţii în limba turcă, purtată pe un ton agresiv.

Însoţitoarea lui Tracy bătu în uşă şi o deschise după ce o voce îi strigă să intre. Tracy rămase copleşită de lumina, de aerul parfumat,

de agitaţia care o întîmpină la intrarea în încăpere. Remarcă imediat cîţiva bărbaţi care vorbeau deodată şi o singură femeie, tăcută.

Camera imensă, cu plafonul înalt era puternic luminată de candelabre de cristal şi de mai multe lămpi de masă aduse din afara Turciei. De-a lungul pereţilor se aflau divane turceşti, acoperite de perne îmbrăcate în mătase diferit colorată. Peste tot erau răspîndite măsuţe cu incrustaţii de sidef sau cu mozaicuri de porţelan ori lemn de esenţe rare. Covoarele orientale, puse unele peste altele, confereau un plus de lux şi de intimitate. Mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi în haine ponosite, peticite şi cîrpite îngenuncheaseră şi îşi ofereau mărfurile de parcă sar fi aflat în faţa unui tron. În fundul camerei, aşezată pe un divan înălţat pe un podium, cufundată în perne, trona Sylvana Erim. Era îmbrăcată cu o tunică de lînă, de un roşu închis şi cu multă broderie, care se mula pe curbele generoase ale trupului ei, iar în picioare purta papuci turceşti cu ciucuri roşii în vîrf. Dar ceea ce atrăgea imediat privirea era chipul ei. După părerea lui Tracy, reprezenta tipul de femeie care atinge apogeul la vîrsta de patruzeci de ani, cînd ajunge în culmea frumuseţii. În lumina puternică, părul blond strălucea ca aurul, căzînd în ondulaţii largi pe umeri. Ochii albaştri, adînci şi luminoşi sclipeau de sub pleoapele grele. Degaja un aer de calm şi siguranţă de sine în atmosfera confuză din încăpere. Şedea relaxată, fără să se mişte, în timp ce la picioarele ei domnea cea mai desăvîrşită harababură. Bărbaţii îngenuncheaţi se străduiau să-i atragă atenţia care asupra unor şaluri întinse pe covoare, care asupra unor sacoşe brodate sau tăvi de aramă, lăudîndu-şi cu voce tare marfa, în vreme ce Sylvana îi privea pe toţi cu un calm olimpian.

Cînd o zări pe Tracy, îi făcu alene un semn graţios cu mîna.

-- Domnişoara Hubbard? Bună ziua. Vino, te rog, lingă mine şi scuză-mă că te primesc în plin bazar. Voi termina imediat. Ahmet Effendi... te rog...

Majordomul mustăcios apăru imediat şi ascultă fără urmă de servilism cuvintele pe care doamna Erim i le adresă în limba turcă.

Dînd curs invitaţiei, Tracy se aşeză pe un divan la picioarele stăpînei casei. Nursei îi adresă lui Tracy un zîmbet inexpresiv şi părăsi încăperea.

-- Te rog să mă scuzi. Termin repede cu nimicurile astea, repetă doamna Erim.

Fără grabă, Sylvana Erim alese cîte un obiect şi respinse altele, lăudîndu-le sau manifestîndu-şi neplăcerea cu aceeaşi expresie calmă. Bărbaţii de la picioarele ei îşi rulară ţesăturile, strînseră tăvile de aramă şi de alamă, împachetară bijuteriile din filigran de argint care nu avuseseră succes.

După plecarea liotei de negustori, doamna Erim întinse mîna şi luă

de pe o măsuţă de lîngă ea o carafă de cristal, de o formă sofisticată, şi i-o întinse lui Tracy.

-- Apă de colonie pentru mîini, îi spuse ea. Plăcutul nostru obicei turcesc.

Picăturile de colonie cu care Tracy îşi stropi palmele împrăştiară încă o undă plăcut mirositoare în aerul deja parfumat.

-- Îţi place cum miroase? o întrebă doamna Erim. Este extract de trandafiri la care am mai adăugat altele două... Chiar eu am distilat esenţele. Mă amuză să compun parfumuri.

Tracy murmură cîteva cuvinte de apreciere, încercînd să scape de senzaţia copleşitoare pe care i-o inspira această femeie. Doamna Erim alese un şal, îl scutură pentru a-l desface şi se strîmbă.

-- Drăguţ, dar materialul şi ţesătura sînt de calitate proastă. Fac eforturi mari pentru ca atelierele noastre să producă ţesături de aceeaşi calitate ca în trecut. Din păcate, artizanatul nostru este în mare regres şi are de parcurs un drum lung pentru a recăpăta strălucirea de odinioară. În privinţa articolelor de alamă şi aramă sîntem încă pe primul loc şi găsesc uşor o piaţă externă. Ţesăturile de mătase, însă, nu au atins standardul pentru a fi bine apreciate în America.

-- Deci nu cumpăraţi aceste lucruri pentru dumneavoastră? întrebă Tracy.

Doamna Erim făcu un gest vag, de lehamite.

-- Nu... nu... acestea sînt făcute de ţăranii din satele pe care le încurajez să producă artizanat pentru export. Ei ştiu că vreau să-i ajut şi că le pot găsi cumpărători în străinătate. În felul ăsta nu mai trebuie să împart cîştigul cu intermediarii din Istanbul. Adevărul este că pentru mine nu reprezintă o afacere, ci o mică contribuţie la prosperitatea ţării mele de adopţiune. Dar, iartă-mă, nu te-am invitat aici ca Să discutăm despre eforturile mele lipsite de importanţă. *Bien* — iată că soseşte şi ceaiul şi o să ne înviorăm puţin în timp ce vorbim.

Ahmet tocmai intra cu o tavă de alamă pe care se afla un mic samovar şi două pahare pe farfurioare de porţelan fin, o farfurie cu felii de lămîie şi o alta cu prăjiturele. Fără un zîmbet, aproape încruntat, Ahmet luă un ceainic şi îl ţinu sub cană. Apa clocotită, încălzită în prealabil în samovar, umplu ceainicul în care se aflau frunzele de ceai. Ahmet puse apoi ceainicul deoparte ca să se opărească ceaiul şi să se „facă“. Aduse o farfurioară şi un şerveţel pentru Tracy, după care doamna Erim îi făcu semn să se retragă. Ahmet se execută, deşi se aprinse la faţă, parcă contrariat în dorinţa lui de a mai sta. Doamna Erim lăsă să-i scape un oftat după ce uşa se închise în urma lui.

-- Caracterul lui Ahmet Effendi nu se - ameliorează cu vîrsta. Dar ce poţi face? A servit şi în familia soţului meu, iar faţă de noi a fost

întotdeauna foarte corect. Uneori este greu de suportat, dar ne cunoaşte toate preferinţele şi este devotat tuturor celor ce poartă numele Erim. Şi acum, domnişoară Hubbard, trebuie să-mi vorbeşti despre dumneata şi despre scopul venirii aici.

Tracy îi explică cît putu mai bine, în timp ce doamna Erim turna ceaiul opărit în păhăruţele aduse de Ahmet Effendi. După ce Tracy încheie explicaţiile, amfitrioana dădu din cap şi rămase o vreme pe gînduri.

-- Mi-e teamă că nu a fost o hotărîre înţeleaptă din partea domnului Hornwright şi a dumitale. Te rog să mă ierţi dacă am să spun că eşti prea tînără şi lipsită de experienţă pentru această muncă. Am dreptate?

-- Nu mă aştept să-i fiu de prea mare folos în alcătuirea cărţii, admise Tracy deschis. Domnul Hornwright crede că aş putea parcurge materialul adunat ca să-mi dau seama ce mai rămîne de făcut. Poate că cel mai bun serviciu pe care îl pot oferi domnului Radburn în acest moment este să sortez şi să înregistrez tot materialul.

Zîmbetul doamnei Erim exprima simpatie.

-- Mi-e teamă că dosarele şi ordinea îi sînt cu totul străine domnului Radburn. Nu va accepta uşor ca cineva să-i cotrobăie prin cărţile, hîrtiile şi desenele lui cu mozaicuri.

-- Poate că nu ăsta este cuvîntul. Aş putea face o primă sortare a materialului.

Sprîncenele lui Tracy se încruntară, anunţînd rezistenţă. Nu se va lăsa deturnată de la scopul ei.

Femeia blondă de pe divan o studie un moment.

-- Ce sugerezi dumneata este neserios. Treaba asta nu se-va termina niciodată. Poate că e mai bine să-ţi dai seama singură. Pot aranja să rămîi aici o săptămînă, dar nu mai mult.

-- Nu e suficient, replică Tracy cu îndîrjire.

Doamna Erim nu-şi pierdu calmul.

-- S-ar putea să aranjez să rămîi o săptămînă, repetă ea. În acest timp, adevărul va ieşi la lumină şi îi vei putea raporta domnului Hornwright eşecul misiunii încredinţate. Asta nu înseamnă că este şi eşecul dumitale. Ar fi fost al oricui altcuiva. Se va demonstra că domnul Radburn nu vrea să termine această carte. Cînd l-am invitat aici ca să poată lucra, am sperat că va finaliza această importantă contribuţie. Dar, domnişoară Hubbard, eu sînt o realistă. Nu mai cred că acest lucru este posibil.

Convingerea ei nu corespundea cu a domnului Homwright şi nici Tracy nu intenţiona să o accepte.

-- Cînd îl pot vedea? întrebă ea fără menajamente. Ştie că sînt aici?

-- Nu încă. Este plecat şi nu se va întoarce decît mîine. Poate că îţi

vor putea netezi puţin drumul. S-a dus la Istanbul să viziteze o mică moschee cu o ceramică superbă. Pleacă mereu în astfel de călătorii de cîteva zile şi se întoarce de fiecare dată cu informaţii şi desene ale mozaicurilor. După părerea mea, nu este necesar să prezinte toate lucrările de ceramică din Turcia în cartea lui. Cîte o mostră din diferitele perioade ale istoriei ţării mi se pare că ar fi suficient. Şeful dumitale a fost foarte explicit cînd ne-a vizitat. Dar ia spune-mi, draga mea, de ce te-a ales pe dumneata domnul Hornwright pentru treaba asta?

Tracy îşi cîntări bine cuvintele înainte de a-i răspunde.

--Domnul Hornwright a considerat că, pentru moment, aş putea fi utilă. Evident, dacă îl pot convinge pe domnul Radburn să mă accepte.

--Îmi plac persoanele care sînt sincere cu mine, continuă doamna Erim. S-ar putea să-ţi netezesc drumul astfel încît să rămîi, aşa cum am mai spus, o săptămînă. Nu-ţi pot promite mai mult. Dar şi asta e ceva, nu-i aşa?

Tracy nu putu decît să încuviinţeze. Nu-şi dădea seama dacă femeia asta era sau nu de partea ei. O surprinsese declaraţia ei că Miles Radburn nu voia să-şi termine cartea.

--Spune-mi, domnişoară Hubbard, cunoşti picturile domnului Radburn?

--Bineînţeles, răspunse Tracy. Le-am văzut de multe ori în expoziţii. Trebuia să fie sinceră, dar fără să exagereze. Se afla pe un teren nesigur şi nu avea încredere deplină în calmul şi inocenţa femeii. Domnul Hornwright spunea că nu mai pictează, reluă ea.

Ochii albaştri se întunecară pentru o clipă, după care redeveniră senini.

- Este adevărat. Trist şi păgubos. Dar poate că îi va trece. Toate trec şi anii vindecă rănile. Şi eu i- am pierdut pe cei dragi.

Tracy amestecă lichidul din pahar cu o linguriţă de argint. Nu scoase o vorbă. Doamna Erim sorbi din ceaiul cu lămîie şi lăsă să se aştearnă tăcerea în încăpere. Se auzea doar ploaia care bătea în geamuri. Deşi Sylvana Erim emana o deosebită energie, nu părea că vrea să şi-o cheltuiască. Avea talentul de a sta nemişcată fără să fie bleagă şi răspîndea în jurul ei o atmosferă de seninătate. Cu toate astea, Tracy trecu în gardă. Se întreba ce se va întîmpla dacă această făptură controlată se va înfuria vreodată. Nu şi-ar fi dorit să se afle în situaţia de a i se opune. Doamna Erim puse paharul şi farfurioara pe tavă şi se cuibări mai bine între perne.

--Spune-mi, te simţi bine în camera dumitale?

--Este o cameră frumoasă, spuse Tracy coborînd privirea. Vă mulţumesc că m-aţi invitat aici.

-- Sper că zgomotul mării nu te va deranja.

-- Nu, deloc, răspunse Tracy.

-- Bun! Eu nu pot suporta mugetul sirenelor, fluierele vaporaşelor, vocile care se aud peste ape. L-am convins pe soţul meu să-mi construiască această casă în pădure ca să am linişte, să nu fiu tulburată de nimic. Să sperăm că ai să dormi bine în noaptea asta. Să nu-ţi faci griji pentru ziua de mîine. Voi avea eu o mică discuţie cu domnul Radburn.

-- Sînteţi foarte amabilă, spuse Tracy.

Întrevederea se terminase. Tracy murmură ceva despre faptul că se va întoarce în camera ei pentru a-şi despacheta lucrurile şi cele două femei se despărţiră. Doamna Erim nu o însoţi pînă la uşă, dar cînd Tracy ajunse cu mîna pe buton, Ahmet apăru pentru a-i deschide uşa şi o conduse în tăcere pînă la camera ei. Tracy îi mulţumi, după care Ahmet răspunse cu o înclinare a capului şi se retrase, strecurîndu-se ca o umbră în costumul său întunecat şi ponosit prin întunericul marelui salon. Ce păcat, îşi spuse Tracy, că Ahmet nu trăise pe vremea sultanilor. Ce bine i-ar fi stat cu turban şi caftan!

După vizita făcută doamnei Erim, Tracy se simţi ceva mai încurajată. Cel puţin i se promisese o săptămînă de şedere. Nu ştia încă ce să creadă despre această străină care trecuse de partea ei, deşi era conştientă că nu avea nimic de oferit. Faptul că o făcuse totuşi reprezenta un pas în direcţia cea bună. Acum nu-i mai rămînea decît să găsească o modalitate de a prelungi şederea la două săptămîni.

Tracy deschise valiza şi îşi agăţă cîteva lucruri în dulapul neobişnuit de adînc, din lemn de nuc, care făcea notă discordantă cu restul mobilierului modem. Pisica albă nu se mişcase de pe scaunul pe care se cuibărise. Simţindu-i prezenţa, deschise nişte ochi somnoroşi, o privi o clipă cu indiferenţă şi se cufundă din nou în somn.

Înainte de a termina de despachetat, Halide intră în cameră.

-- Hanimefendi, spuse ea, adăugind apoi unul din puţinele cuvinte englezeşti pe care le cunoştea — te rog! Indică prin gesturi că voia să-i ia îmbrăcămintea la călcat. Halide părea interesată de tot ceea ce vedea. Examină pe rînd toate lucrurile înainte de a le pune pe braţ pentru a le duce la călcat.

După plecarea fetei, Tracy ieşi pe verandă. Ploaia se transformase în burniţă şi pe colinele de pe malul opus al Bosforului, în partea europeană, începeau să licărească luminiţe, iar pe apă luceau farurile care semnalizau trecerea vapoarelor. În dreptul casei, strîmtoarea era îngustă şi şerpuitoare, asemeni unui rîu. În întunericul care se lăsase, Bosforul semăna cu o marmură neagră. Din loc în loc, luminile împungeau suprafaţa, creînd vîrtejuri lucioase.

În timp ce privea apele, o străbătu un fior dureros, durerea unei răni prea proaspete pentru a se fi vindecat, dar şi a unei amintiri vechi şi tulburătoare. Sub balcon treceau ape întunecate, adinei şi înşelătoare, împinse de curenţi puternici. Pe tot parcursul istoriei

Turciei, apele acestea reflectaseră ticăloşia Constantinopolelui, oraşul care ridicase lăcaşuri de închinăciune către Dumnezeu şi ascunsese secrete înfiorătoare în apa care curgea la picioarele ei.

Îşi luă cu greu privirea de la suprafaţa mişcătoare care o hipnotiza şi îşi îndreptă atenţia spre un loc luminat, aflat sub balcon. Locul era pardosit cu piatră şi se termina cu trepte care coborau pînă la nivelul apei. Lîngă aceste trepte îl zări pe Ahmet, ţinînd în mînă un cîrlig pentru amarat barca. În timp ce-l privea, Tracy percepu zgomotul unei bărci cu motor ce venea dinspre canalul principal către *yali*. Cînd se apropie de chei, Tracy putu distinge bine ambarcaţia. Era un caic cu prora înaltă şi curbată, decorată cu desene în culori vii. În partea centrală a ambarcaţiei se afla un fel de baldachin alb, cu margini festonate, viu colorate, care ferea băncile de ploaie. Marinarul de la pupa îndrepta barca spre debarcader. De sub baldachin se vedeau picioarele unicului pasager.

Ahmet aruncă cu îndemînare cîrligul şi legă caicul la mal. Pasagerul de sub baldachin păşi uşor pe ponton. Pentru o clipă, degetele lui Tracy strînseră balustrada umedă a balconului. Apoi se retrase în umbra verandei, de unde putea vedea fără a fi văzută. În timp ce traversa debarcaderul, pasagerul ridică privirea spre partea superioară a clădirii şi lumina îi căzu pe faţă. Tracy putu distinge părul brun cu argint la tîmple şi un chip cu trăsături cam colţuroase. Bărbatul nu putea fi altul decît Miles Radburn, a cărui fotografie o văzuse adesea şi pe care o studiase cu atenţie înainte de a părăsi New York-ul. Ce însemna oare această întoarcere neaşteptată? Se pregătise pentru această confruntare, dar acum se temea de rezultatul întîlnirii. Nu-l putea înfrunta în seara aceea. Doamna Erim îi alungase şi bruma de curaj cu care se înarmase şi nu se simţea în stare să suporte şocul acestei întrevederi. Nu cumva chiar asta urmărise sub aparentul ei calm? Nu-i sugerase oare inutilitatea acelei întrevederi în care o considera de la bun început învinsă?

După ce Radburn dispăru în interiorul casei, Tracy se întoarse în cameră şi închise uşile. Neliniştită, începu să măsoare cu paşi mari covorul auriu. Pisica albă deschisese ochii şi o urmărea cu un aer indiferent. Cu tot mangalul aprins, în cameră era rece şi Tracy aprinse radiatorul electric.

O ciocănitură în uşă o făcu să tresară şi se grăbi să deschidă, nerăbdătoare să afle cînd va avea loc întîlnirea.

Păşind cu graţie pe tocurile înalte, Nursel Erim intră în cameră, răspîndind un parfum exotic.

-- Scuză-mă că te deranjez, îi spuse ea, dar doamna Erim vrea să ştie dacă nu cumva preferi să cinezi în camera ta astă-seară. În felul acesta, nu va fi necesar să-l informeze imediat pe domnul Radburn de prezenţa ta. Se gîndea că e mai bine să stea de vorbă cu el în linişte şi

să-l pregătească pentru apariţia ta de mîine dimineaţă. Ai ceva împotrivă?

Pe Tracy nu o deranja această variantă şi o acceptă cu vădită uşurare.

Turcoaica mai zăbovi puţin, de parcă nu ar fi vrut să plece încă.

-- Ai tot ce-ţi trebuie? o întrebă ea.

Deşi examinase cu privirea încăperea, cuvintele sunau ca o scuză pentru faptul că nu pleca. Cînd deschise din nou gura, Tracy avu impresia că face abstracţie de prezenţa ei, că nu-i acordă nici o importanţă.

-- N-am mai intrat în camera asta de cîteva săptămîni. Întotdeauna mă întristează - parcă păstrează ceva din doamna Radburn. Mă enervez ori de cîte ori vin aici. Mă înfurie şi acest covor pe care prietena mea l-a ales dintr-o prăvălie din Istanbul şi care continuă să existe în vreme ce ea a dispărut.

Tracy o asculta liniştită. Tînăra turcoaică se apropie de obloanele de la uşă şi privi afară în ploaie.

-- Îi plăcea atît de mult apa... Uneori fugeam amîndouă, făceam tot felul de năzbîtii şi ne plimbam cu barca pentru a scăpa de privirile severe care ne aduceau aminte că nu mai sîntem copii. În camera asta nu au mai răsunat rîsete. Se află prea aproape de apele pe care le-a iubit şi care au trădat-o.

-- S-a înecat parcă, nu-i aşa?

-- Da, încuviinţă din cap Nursel. Chiar în faţa vilei, unde ar fi putut s-o vadă oricine. Dacă ar fi bănuit cineva, dacă ar fi fost cineva la fereastră, poate că nu s-ar fi întîmplat. Era o seară întunecată ca asta. Poate de aceea mi se pare că aici bîntuie fantoma ei ori de cîte ori plouă.

Lui Tracy trebuie să-i fi scăpat un scîncet slab, fiindcă Nursel păru că se trezeşte din visare. Întoarse capul şi o privi cu curiozitate.

-- Te-am necăjit? Iartă-mă. Chestiile astea n-au nici o legătură cu tine. Cineva care nu a cunoscut-o nu poate simţi prezenţa lui Anabel în această cameră. Te las să te odihneşti, trebuie să fii obosită. Ahmet îţi va aduce o tavă ceva mai tîrziu. Îţi convine aşa? Nu te deranjează?

-- Nu, nu mă deranjează, răspunse Tracy. Îţi mulţumesc.

-- Atunci am să plec. Nursel mai aruncă o privire în jurul încăperii şi ochii i se opriră asupra pisicii. Te superi dacă rămîne pisica aici? Dacă vrei, o iau cu mine.

-- Nu, las-o.

Tracy aşteptă să plece Nursel, apoi se îndreptă spre uşile dinspre verandă şi apropie draperiile grele din damasc auriu. Nu mai dorea să privească spre mare, nu acum cînd noaptea era atît de rece şi de deprimantă. Pisica se ridică şi o privi cu oarecare prudenţă cînd se opri în faţa ei.

-- În primul rînd, spuse Tracy cu blîndeţe, va trebui să-ţi schimbăm numele, ca să nu mă mai înece plînsul de cîte ori îl pronunţ. îţi trebuie un nume cu rezonanţă turcească. Fireşte, nici un turc nu-şi va boteza animalul cu numele unui prieten, dar cum nu cunosc pe nimeni cu numele de Yasmin, am să-ţi zic Yasmin. Cum îţi place Yasmin?

Pisica albă mieună cu eleganţă, dar Tracy nu reuşi să înţeleagă dacă era sau nu de acord. O luă în braţe şi se aşeză în faţa radiatorului electric. Yasmin n-o scuipă, n-o zgîrie, dar nici Au începu să toarcă. Tolera, fără să-şi manifeste acceptarea. Tracy îi mîngjie blana mătasoasă şi constată că mica creatură din poala ei o ajuta să se relaxeze.

Probabil că arnîndouă aţipiră un timp, fiindcă Tracy tresări cînd auzi ciocănituri în uşă, iar Yasmin îi sări din braţe şi se ascunse sub pat. Venise Ahmet Effendi cu masa de seară. Tracy îşi zise că pisica îl recunoscuse pe Ahmet şi nu-l simpatiza.

Majordomul puse tava pe o măsuţă şi începu să servească mîncarea pe farfurie cu o dexteritate ce trăda o experienţă îndelungată. Ahmet părea priceput la toate. Tracy încercă să-i vorbească, dar omul o lăsă să înţeleagă că nu cunoaşte limba engleză. Înainte de a pleca, Ahmet îi arătă unde se află soneria pentru a anunţa cînd era gata cu masa. Tracy o chemă pe Yasmin de sub pat, îi pregăti cîteva delicatese într-o farfurioară, după care se aşeză şi ea să mănînce.

Cina era apetisantă: o felie de muşchi de vacă cu cartofi piure, fasole şi alte legume necunoscute, cu unt. După toate aparenţele, membrii gospodăriei doamnei Erim mîncau bine, asemeni francezilor. Faptul că aţipise puţin o înviorase şi îi deschisese apetitul.

După ce Halide veni să ridice tava şi să-i aducă nişte cărbuni pentru noapte, Tracy îi dădu drumul lui Yasmin, care dispăru în direcţia scărilor. Cînd intră în baie, constată că fusese pregătită apă caldă şi profită să facă o baie fierbinte în imensa cadă europeană.

Se întoarse iute în cameră, cu intenţia de a se vîrî imediat în pat, dar Bosforul o atrăgea irezistibil, îşi aruncă mantoul peste cămaşa de noapte, stinse lumina şi depărtă draperiile grele pentru a ieşi pe verandă. Debarcaderul era acum gol, iar apa clipocea încet, izbindu-se de treptele de piatră. Ploaia încetase şi în tăcerea nopţii se auzeau voci ce veneau dinspre un sat apropiat. Trecu un vapor cu toate luminile aprinse, îndreptîndu-se către Marea Neagră şi porturile ruseşti. Deasupra capului se fugăreau nori zdrenţuiţi şi printre ei apărea cînd şi cînd lumina palidă a lunii. Apele îi atrăgeau însă privirile - negre şi nemişcate la suprafaţă şi cu acei curenţi adînci şi înşelători care fremătau pe dedesubt.

Undeva, în sat, un bărbat începuse să cînte şi pentru prima oară auzi acel lamento în cheie minoră, propriu muzicii turceşti, atît de

stranie pentru urechile unui occidental prin repetarea melodiei, dar şi atît de obsedantă.

Se simţi din nou izolată, ruptă de lumea care o cunoştea şi care o abandonase în viitoarea unor curenţi care o puteau purta oriunde. Doamna Erim, autoritară şi calmă, avea ascunzişuri pe care nu le puteai desluşi lesne. Mai tînăra Nursel reprezenta o enigmă, cu devotamentul ei pentru Anabel şi rezerva aceea care se manifesta în ciuda micilor amabilităţi obişnuite faţă de un musafir. Nu-l întîlnise încă pe dr. Erim, fratele lui Nursel, iar în ziua următoare se va afla în faţa bărbatului pentru care venise în această parte a lumii, Miles Radburn. Tracy se simţi copleşită de singurătate. În acelaşi timp, era confuză. Oare procedase bine venind aici? Exista oare un răspuns care trebuia găsit? Lăsă uşa de la balcon întredeschisă, stinse radiatorul şi se cuibări în patul confortabil. O cuprinse repede somnul şi dormi profund. O trezi corul cocoşilor care anunţau sosirea zorilor.

3

Tracy mai rămase o vreme sub cuvertură, cu ochii aţintiţi în tavan, privind umbrele făcute de razele soarelui care pătrundeau prin uşa întredeschisă. Ploaia se oprise şi răsărise soarele, strălucind deasupra Bosforului. Îşi mai acordă cîteva minute, ascultînd cotcodăcelile şi behăitul păsărilor şi animalelor din sate. Apoi se dădu jos din pat şi ieşi pe verandă.

Dealurile de pe malul opus păreau mai verzi după ploaie, iar Bosforul era de un albastru intens, contrastînd cu cerul mai deschis la culoare. Pe măsură ce soarele se ridica, în golfuleţele de peste apă se ridica ceaţa. Pe colina din faţă se căţărau colibele din lemn ale unui sătuc. Tot pe malul celălalt, la marginea colinei, se înălţa o fortăreaţă medievală, de formă triunghiulară şi cu turnuri rotunde.

Aerul rece al dimineţii o făcu pe Tracy să închidă uşile. Lumina clară acum îi restitui curajul. în curînd avea să dea ochii cu Miles Radburn şi, spre deosebire de seara precedentă, era gata să-l înfrunte.

Halide îi aduse micul dejun, compus din cafea turcească dulce şi cornuri. Tracy mîncă în pat, proptită între perne, cu o tavă-măsuţă pe genunchi, răsfaţîndu-se într-un lux neobişnuit, dar regretînd ochiurile cu şuncă şi clătitele break-fast- ului american.

Camera nu-i mai părea bîntuită de stafii. Pisica albă dispăruse şi nu mai conferea atmosferei acel aer uşor-melancolic. Totuşi, Tracy se acomoda greu cu dimensiunile încăperii. Mobilierul modem nu i se potrivea şi se întrebă dacă Anabel le alesese împreună cu covorul auriu pentru a înveseli puţin interiorul. Se pare că Anabel şi Miles Radburn locuiseră aici în calitate de musafiri permanenţi şi privilegiaţi. Sylvana Erim se considera o patroană a artelor şi, graţie soţului său, poseda averea necesară pentru a-şi satisface acest capriciu.

Cînd Nursel veni să o ia, Tracy era deja îmbrăcată cu o rochie cenuşiu-albăstruie, croită simplu, care îi punea în valoare silueta graţioasă şi
talia subţire. Ca unică podoabă, purta broşa de aur. Îşi periase părul castaniu pînă îl făcuse să lucească şi îl răsucise într-un coc la ceafa. „O eleganţă discretă", se consolase ea după ce se studiase în oglindă. Cînd Nursel îşi făcu apariţia, Tracy constată că nu suporta comparaţia. Nursel era de o eleganţă dramatică. Purta un pantalon negru mulat pe corp, marca firmei Capri, şi un pulover din angora albastru care îi punea în evidenţă frumuseţea. Era coafată simplu de data asta şi renunţase la pantofii cu tocuri înalte. Sultanilor le plăceau femeile cu forme generoase, îşi aminti Tracy. Şalvarii cedaseră locul pantalonilor, dar rotunjimile se aflau la locut lor şi erau foarte apetisante.

-- Doamna Erim doreşte să vorbească cu tine, spuse Nursel. Te aşteaptă în biroul domnului Radburn.

-- Este... este şi el acolo? întrebă Tracy, nereuşind să-şi stăpînească emoţia.

Nursel negă.

-- După micul dejun, obişnuieşte să facă o plimbare lungă, în ritm vioi. Cred că este un obicei englezesc. Se va întoarce repede, dar doamna Erim doreşte să te vadă întîi pe tine.

Apartamentul lui Miles Radburn se afla tot la etajul trei, dar ferestrele dădeau spre colina din spatele clădirii. Nursel o însoţi pînă la uşa biroului şi i-o deschise. Tracy văzu un birou imens din lemn de nuc, încărcat cu cărţi şi hîrtii, apoi pe Sylvana Erim, aşezată într-un fotoliu din piele.

După un „bună dimineaţa“ spus cu multă amabilitate, Sylvana îi indică un scaun. Apoi îi făcu lui Nursel un semn cu degetul şi fata dispăru, închizînd uşa în urma ei. Se vedea că doamna Erim era obişnuită cu un anturaj stilat. Tracy se întreba dacă nu cumva tradiţia o determinase pe Nursel la această obedienţă faţă de regina-mamă. Cînd nu se afla în prezenţa cumnatei sale, Nursel dovedea mai multă

personalitate.

-- Ai dormit bine? o întrebă Sylvana, apoi continuă fără să mai aştepte răspunsul: Şezi, draga mea.

Tracy nu se aşeză imediat, încercînd măcar astfel să nu se lase dominată de doamna Erim. Simţea că dacă îi va opune rezistenţă acestei femei dominatoare nu îşi va pierde prea repede curajul.

Nici imensa cameră nu era mai ordonată decît biroul. Pe rafturile bibliotecilor erau îngrămădite în dezordine tot felul de cărţi. Într-un colţ, pe o masă lungă, zăceau alte cărţi, hîrtii, dosare şi mape. Pe un fotoliu tapiţat cu damasc roşu trona un alt talmeş-balmeş. Singura oază în toată acea dezordine era un şevalet, plasat lîngă uşile dinspre verandă, pe care adăsta o lucrare abia începută, încăperea era încălzită de o sobă mare din faianţă albă.

-- Înţeleg acum la ce se referea domnul Hornwright cînd vorbea de necesitatea unei menajere, remarcă Tracy cu un zîmbet ironic.

Doamna Erim reacţionă ca şi cum critica se referea la gospodăria ei.

-- E cazul să afli că nu le permite servitorilor să se atingă de ceva. Praful nu-l deranjează decît atunci cînd se depune pe şevalet. Nu reuşim să intrăm aici decît atunci cînd este plecat. Îţi dai seama cît ne este de greu!

Aşa era - Tracy îşi dădea seama. Sarcina ei se dovedea dificilă chiar de la primii paşi. Ţinînd seama de faptul că autorul acestui dezastru se opunea ordinii, nu avea nici o idee cum ar trebui să procedeze. Făcu cîţiva paşi prin cameră şi se opri în faţa şevaletului. O fîşie de hîrtie de culoare crem înfăţişa o scriere turcească, decorativă, realizată cu tuş indian.

Doamna Erim remarcă interesul fetei.

-- Ceea ce vezi acolo este vechea caligrafie turcă. Domnul Radburn s-a străduit să copieze aceste scrieri, deşi nu le poate şi citi. Dar vino şi aşază-te aici. Aştept să se întoarcă curînd şi pînă atunci doresc să discutăm puţin. Nu am veşti bune pentru tine.

Tracy se aşeză şi îşi îndreptă privirea către gazdă. Doamna Erim renunţase la caftanul învăluitor şi purta acum un costum taior gri, provenit de la aceeaşi firmă pariziană ca şi ţinuta lui Nursel. Părul lung, auriu, îl strînsese într-un coc pe ceafă. În lumina dimineţii, tenul femeii strălucea. Afişa aceeaşi expresie de calm şi siguranţă. Era limpede că se aştepta ca cei din jurul ei să-i accepte regulile. Tracy însă nu era dispusă s-o facă. Nu voia să se lase intimidată de această femeie şi nici să-i permită s-o împiedice să-şi realizeze scopul pentru care venise.

-- Aseară, după cină, am vorbit cu domnul Radburn, spuse doamna Erim. Nu acceptă să rămîi. Nu vrea să-ţi îngăduie să atingi nici o pagină din manuscrisul său. în schimb, am reuşit să-l conving să

discute cu tine. Cînd i-am cerut să-ţi permită să stai o săptămînă, nici n-a vrut să audă. Este într-o dispoziţie proastă - ce puteam face?

Tracy se întrebă dacă în discuţia cu el lucrase pentru sau împotriva ei. Femeia nu-i inspira nici o încredere.

-- Asta înseamnă că va trebui să discut personal cu el, spuse ea, străduindu-se să pară stăpînă pe sine.

Doamna Erim o privi un moment în tăcere, apoi se ridică în felul ei unduitor şi traversă fără grabă încăperea către uşa închisă ce dădea în camera alăturată.

-- Vino, spuse ea, vreau să-ţi arăt ceva.

Deschise uşa de la dormitorul lui Miles şi se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Tracy să privească înăuntru. Era o cameră în care se trăia, dar într-o ordine desăvîrşită. Obloanele ferestrelor care dădeau spre verandă fuseseră deschise şi soarele pătrundea dinspre colina împădurită din faţă, încălzind aerul şi trimiţîndu-şi razele pe pat ca un reflector pe o scenă.

Privirile lui Tracy fură reţinute de un tablou agăţat deasupra patului larg, cu tăblia sculptată. Tabloul reprezenta portretul unei tinere femei, în tonuri pastelate, pe un fundal tulbure, astfel încît evidenţia chipul personajului. Tracy se sprijini de tăblia de la picioarele patului, zguduită de emoţia care o cuprinsese. Ştia de mult că acest moment trebuia să vină, dar acum era nevoită să-i facă faţă. De acolo, de pe perete, o privea sora ei, cu o expresie misterioasă, evazivă şi totuşi extrem de emoţionantă, exact aşa cum şi-o amintea. Părea atît de vie încît se aştepta să-i vorbească.

Tabloul înfăţişa o fată subţirică, într-o rochie albă de dantelă, cu părul blond legat la ceafa cu o panglică argintie. Capul, din semiprofil, dezvăluia liniile perfecte ale obrazului şi bărbiei. Gura mare, cu buze palide exprima seriozitate. Pictorul se concentrase asupra ochilor, cu gene lungi, negre, care contrastau cu obrazul palid. Fata din tablou strecura pe sub pleoapele lăsate o privire cu o strălucire verzuie. Era un chip care prevestea tragedia, dar care, paradoxal, promitea cu perversitate şi bucurii. Un chip tînăr, nu lipsit de griji. Pictorul sublimase fragilitatea, în contrast tulburător cu pata brutală, întunecată a ochilor.

-- Aceasta este Anabel, soţia lui, spuse doamna Erim.

Tracy rămăsese cu ochii la tablou, aşteptînd ca încăperea să nu se mai învîrtească în jurul ei. Fusese pregătită să facă faţă emoţiilor, dar nu se aşteptase să-i vadă portretul.

-- Din cauza ei nu va putea fi terminată niciodată această carte, preciză cu calm doamna Erim. Acum trei luni a dispărut în mod tragic, după cum probabil ai aflat, şi bănuiala unei sinucideri ne mai apasă încă. Domnul Hornwright gîndeşte în termeni pragmatici, socoteşte paginile de manuscris, ce tiraj va avea cartea cu desenele lui Miles

Radburn. Vorbeşte de puterea de vindecare pe care o oferă munca, dar nu înţelege adevărul jalnic al acestei bănuieli.

Tracy întoarse privirea de la tablou. Mintea i se limpezise, camera nu se mai învîrtea.

-- Ce înţelegeţi prin adevăr? întrebă ea.

-- Asta nu e treaba ta, răspunse cu o calmă siguranţă doamna Erim, de parcă ar fi mustrat un copil. Nu trebuie decît să te întorci acasă şi să-l faci pe domnul Hornwright să înţeleagă că nu va fi nici o carte. Nimic altceva nu te priveşte.

Aşadar, de aceea fusese invitată în *yali*. Ca să rămînă, va fi nevoită să se lupte singură, să apeleze la propria putere de convingere.

-- Doamnă Erim, constat că sînteţi împotriva acestei cărţi, atacă Tracy. Îmi puteţi spune de ce?

Franţuzoaica ridică din umeri.

-- După cum ţi-am mai spus, sînt realistă. Pentru un bărbat care a fost un mare artist, munca reprezintă un mijloc de a se înmormânta de viu. E ridicol ca unui copil ca tine să i se ceară să rezolve o astfel de problemă.

Tracy privi din nou tabloul.

-- Vreţi să spuneţi că a iubit-o atît de mult încît nu mai găseşte nici un sens vieţii? Că nimic din ceea ce face nu-l mai pasionează?

-- Ce absurditate! N-ai înţeles nimic. În ultimii ani ai căsniciei lor, iubirea dispăruse. Ea era imorală, inimaginabil de depravată. În ultimul timp o dispreţuia, deşi nu recunoştea acest lucru. A preferat să se cufunde într-o activitate fără sens cu mult înainte de moartea ei, activitate pe care o continuă şi acum.

Nu era pentruprima oară că auzea vorbindu-se despre sora ei în termeni atît de duri. Cu toate acestea, chiar şi după ce Tracy încetase de a mai fi fetiţa care îşi adora sora mai mare şi aflase să Anabel era departe de a fi perfectă, nu acceptase realitatea. Enigma surorii ei o tulbura încă, la fel ca şi gîndul că nu ar fi putut face ea însăşi ceva mai mult ca să împiedice tragedia finală.

-- De ce a murit? îndrăzni Tracy să întrebe. De ce să-şi curme viaţa o fiinţă care avea tot ce-şi dorea şi era atît de frumoasă?

În clipa în care rosti întrebarea, îşi dădu seama că mersese prea departe; uitase de prudenţă. În ochii doamnei Erim apăru o expresie circumspectă.

-- Este o copilărie să faci o paralelă între bunurile materiale şi frumuseţe, pe de o parte, şi fericire, pe de alta, replică Sylvana Erim pe un ton ritos, facînd abstracţie de faptul că modul ei de viaţă părea să o contrazică. Va trebui să te rezumi la însărcinarea pe care ai primit-o. Sînt nevoită să-ţi reamintesc că viaţa particulară a domnului Radburn nu te priveşte. Am dreptate, domnişoară Hubbard?

Era momentul să facă un pas înapoi.

-- Evident, acceptă ea. Însă portretul acesta mia trezit interesul.

-- Ţi-am arătat portretul pentru a te face să înţelegi nebunia acţiunii tale. Ar fi înţelept să nu-i spui domnului Radburn că l-ai văzut.

Tracy simţi că-i iau foc obrajii. Trăia sentimentul unui copil pus la colţ care nu îndrăznea să riposteze, înainte să găsească răspunsul potrivit, se auzi un ciocănit în uşă şi vocea lui Halide care striga ceva în turceşte. Doamna Erim se întoarse imediat în birou şi închise uşa dormitorului.

-- M-a anunţat că vine. Rămîn doar pentru a te prezenta, pe urmă te descurci singură. Cînd te vei hotărî să reţii un bilet la avionul care te va duce acasă, voi fi încîntată să te ajut.

Tracy şi-ar fi dorit un răgaz mai lung pentru aşi reveni după şocul pricinuit de vederea portretului şi de schimbul de cuvinte cu Sylvana Erim. I se părea că adevărata ei identitate fusese descoperită şi îşi dorea să poată recurge la subterfugiul lui Anabel, la felul acela de a privi pe sub gene şi a nu-şi dezvălui gîndurile.

Uşa biroului se deschise brusc şi un bărbat apăru în prag. Era înalt şi suplu. Ţinuta dreaptă lăsa să se ghicească faptul că fusese militar. Nimic din expresia lui nu trăda vreun interes pentru ceea ce-l înconjura. Trăsăturile puternice şi colţuroase realizau un efect curios de distincţie şi frumuseţe masculină. Părea mai în vîrstă decît era în realitate. La cei treizeci şi opt de ani, figura lui exprima o anumită severitate, ca şi cum ar fi fost incapabil să zîmbească sau să rîdă.

-- Arăţi bine, îl întîmpină doamna Erim. A fost o dimineaţă bună pentru plimbare. Miles, aceasta este domnişoara Hubbard, tînăra care a fost trimisă de la New York pentru a te ajuta să-ţi termini lucrarea. În ochii ei licărea o expresie amuzată. Vă las acum, ca să rezolvaţi problema între voi... adăugă ea şi se îndreptă spre uşă.

Miles Radburn închise uşa în urma ei, apoi se întoarse către Tracy cu o expresie de indiferenţă nedisimulată.

-- De ce te-a trimis Hornwright? N-am să înţeleg asta niciodată. Tracy observă că nu-şi pierduse accentul britanic în anii petrecuţi în America. Aşa cum nu înţeleg de ce ai mai venit după nota pe care ţi-am trimis-o la hotel. Poate că ar fi mai bine să iei loc şi să-mi explici despre ce este vorba.

Tracy se aşeză Tn faţa biroului, căutînd să corecteze eticheta de „tînăra“ pe care i-o pusese doamna Erim. Încă de pe vremea cînd era doar un copil, se simţise de multe ori mai bătrînă decît Anabel.

Miles Radbum rămăsese în picioare, preocupat să-şi aprindă pipa. Nici n-o mai privi, de parcă îşi făcuse deja o părere despre ea - o găsise cu totul lipsită de importanţă şi nu era dispus să-i acorde atenţie. Atitudinea lui reprezenta o provocare pentru Tracy. Era hotărîtă să-l convingă, indiferent de mijloacele folosite, să o lase să

rămînă acolo.

După ce reuşi să-şi aprindă pipa, Miles dădu la o parte un teanc de hîrtii şi se aşeză pe colţul biroului, legănîndu-şi piciorul liber. Fumul albăstrui de tutun împrăştia un parfum plăcut.

-- Dă-i drumul, o invită el. Spune ce ai de spus. I-am promis Sylvanei că am să te ascult. Dar atît şi nimic mai mult.

Îl privi drept în ochi şi îşi îndreptă spatele.

-- Domnul Hornwright crede că lucraţi la o carte importantă şi interesantă. Mozaicul turcesc ocupă un loc semnificativ în istoria artelor şi...

-- Slăbeşte-mă cu frazele astea comerciale, o întrerupse Radburn. Ştiu de ce fac ceea ce fac. Sînt curios numai să aflu de ce eşti aici. Lui Hornwright i-am sugerat s-o trimită pe domnişoara Baker. Chiar îţi închipui că o poţi înlocui?

Tracy se săturase să i se tot vorbească de sus.

-- Încă nu sînteţi pregătit pentru domnişoara Baker, îi spuse ea cu înverşunare. Ar arunca doar o privire la această... mizerie şi s-ar întoarce direct acasă. Credeţi că îi va face plăcere să scotocească, strănutînd din cauza prafului, prin această dezordine? arătă Tracy către masa lungă de pe care un teanc de hîrtii ameninţa să se prăvălească în orice clipă.

Radbum îşi aţinti ochii de un cenuşiu rece asupra ei.

-- Ştiu unde să găsesc tot ce îmi este necesar, şi asta într-o clipă. Nu am nevoie să-mi încurce cineva lucrurile.

-- Să încurce lucrurile! îl îngînă Tracy, uitînd că era acolo pentru a-l ruga, a-l flata, a-l ademeni ca săi îngăduie să mai rămînă. N-am auzit în viaţa mea o asemenea aberaţie! Priviţi la... asta!

Se ridică de pe scaun ca o furtună şi ateriză cu amîndouă mîinile pe teancul de pe masă. Avalanşa ce urmă împrăştie hîrtiile, răspîndindu-le pe pardoseală, la picioarele lui Tracy. Indignarea o părăsi tot atît de repede pe cît o cuprinsese şi acum privea îngrozită la dezastrul provocat. Nici nu mai îndrăzni să-l privească pe Miles Radburn.

Urmă o lungă tăcere, întreruptă de o explozie sonoră. Era un strănut. Domnul Radburn nu se mai putea opri. Îşi suflă violent nasul, dar continuă să strănute.

Tracy îşi aminti figura furioasă a tatălui său şi abia se stăpîni să nu izbucnească în rîs. Nu era momentul.

-- Vă purtaţi exact ca tatăl meu! strigă ea. Nu lăsa pe nimeni să se atingă de ceva de pe biroul lui. În realitate, nu găsea niciodată ceea ce căuta. Eu eram singura care îi făceam ordine în hîrtii fără să le încurc vreodată. Aşa că s-ar putea să am experienţa necesară pentru a vă fi de folos.

Domnul Radbum scoase din nou batista.

-- Poate că ai putea începe prin a aduna tot ce ai răvăşit, spuse el cu răceală.

Tracy privi paginile împrăştiate.

-- Şi dacă le adun, unde să le pun? întrebă fata. Presupun că înapoi, în vîrful grămezii.

Obrajii palizi ai lui Miles Radburn se îmbujorară şi pe frunte îi apărură picături de transpiraţie. Lui Tracy i se făcu milă şi se întrebă, cu maliţiozitatea care o năpădea în cele mai nepotrivite momente, cum ar trebui să procedeze cineva cu un intrus care se comporta aşa cum făcuse ea?

-- Vă rog să mă scuzaţi, spuse plină de căinţă, dar eraţi atît de departe cu gîndul încît a trebuit să fac ceva care să vă readucă pe pămînt şi să-mi acordaţi puţină atenţie. Cred că vă pot fi de ajutor fără să vă deranjez. Îmi place să fac ordine şi ştiu să-mi ţin gura şi să nu fac zgomot. Pot să devin invizibilă, în plus, există şi o miză în afacerea asta.

-- De ce ar trebui să fiu interesat de miza dumitale? o întrebă el. Nu eu te-am chemat aici.

Tracy continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit:

-- Lucrez la *Views* de cîţiva ani şi pot spune că este un loc minunat, incitant. Într-o bună zi, dacă am să ştiu să mă fac destul de folositoare, o să ajung editor. L-am rugat pe domnul Hornwright să mă trimită în această misiune, convinsă că aş putea pune materialul în ordine înainte de venirea domnişoarei Baker. Dacă mă întorc acasă cu mîinile goale, o să mă dea afară.

Nu spusese chiar tot adevărul, dar se străduise să fie cît mai convingătoare.

-- Asta te priveşte pe dumneata, eu nu am nici o responsabilitate.

Tracy îl privi cu un fel de milă. Părea un om din care lumina şi căldura dispăruseră. Se întoarse şi îngenunche pe podea, în faţa hîrtiilor împrăştiate, şi începu să le adune şi să le aşeze în teancuri separate într-un spaţiu liber de sub masă: paginile dactilografiate, indigourile, notele scrise de mînă şi schiţele. Rezervă un loc special pentru desenele terminate cu detaliile mozaicurilor şi ale ceramicii. Cînd bărbatul din spatele ei se ridică de la birou şi începu să măsoare camera nerăbdător, Tracy nu se întoarse să-l privească.

-- Sînt un tip nervos, spuse el în cele din urmă şi Tracy înţelese că se oprise lîngă şevaletul de lîngă uşa dinspre verandă. Nu am răbdare şi nu încerc să fiu pe placul femeilor. Nu obişnuiesc să-i înjur pe servitori, dar cred că am să te înjur pe dumneata dacă mă plictiseşti.

Tracy se întoarse şi îl privi.

-- Dacă o să mă înjuraţi, o să ripostez. Nu-mi place să fiu înjurată. Ar fi mai bine dacă m-aţi ignora şi m-aţi lăsa să lucrez.

Întoarse desenul pe care îl avea în mînă şi citi: Sultan Ahmed.

-- Desenul acesta este din Moscheea Albastră a sultanului Ahmed, nu-i aşa? întrebă Tracy emoţionată. Trebuie să o vizitez înainte de a pleca din Turcia. Vreau să văd şi Sfînta Sofia - Ayasofia. Îl privi rugător. Domnule Radbum, vă rog să mă lăsaţi să stau măcar încă o săptămînă!

Nu o repezi, deşi o clipă păru gata să o facă. Apoi, spre surprinderea ei, zîmbi uşor.

-- O săptămînă, spuse el. Am să te mituiesc cu o săptămînă. Altfel eşti în stare să-mi arunci cărţile de pe rafturi şi să mă îngropi în ele. Tatăl tău nu te-a înjurat niciodată?

-- Tatăl meu era un gentleman, replică ea cu demnitate. Eram foarte mică şi se mulţumea să-mi dea o palmă la fund.

-- O soluţie excelentă, spuse Miles Radburn şi se întoarse la chinuitoarea operaţie de caligrafiere.

În cameră se lăsă tăcerea. Tracy se instală pe podea, cu picioarele încrucişate, atentă ca scîndurile vechi să nu trosnească. Cînd ridica hîrtiile, avea grijă să nu foşnească şi gesturile monotone o ajutară să se calmeze. Se străduia să-şi reprime timidul sentiment de satisfacţie care ameninţa să o cuprindă. Ce însemna o săptămînă? Nu-i va fi de-ajuns nici pentru ceea ce făcea acum, ca să nu mai vorbim de treaba cealaltă, mult mai importantă, care o adusese aici. Pentru pacea ei sufletească, trebuia să găsească un răspuns la întrebarea aceea. Deocamdată făcuse un prim pas. Domnul Hornwright ar putea cel mult să se mire de ceea ce făcea ea acum, dar nu ar avea de ce să fie nemulţumit.

Munca era neaşteptat de interesantă. Miles Radburn notase pe dosul fiecărui desen locul de unde îl copiase. Nu după multă vreme, avea deja un teanc cu desenele de la Moscheea Albastră şi începuseră să apară şi altele. Moscheea lui Suleiman Magnificul (Suleimanya) îşi avea desenele ei şi multe alte moschei ale căror nume nu le putea pronunţa. Tot aşa şi cele făcute la palate de care nu mai auzise, fiecare cu modelul specific. Varietatea desenelor de pe plăcile ceramice era surprinzătoare şi inepuizabilă. Aşeză paginile de manuscris într-un teanc separat, propunîndu-şi să le citească mai tîrziu pentru a le selecţiona în funcţie de subiect. De multe ori, abia reuşise să-şi stăpînească strănutul. I-ar fi trebuit o cîrpă să le şteargă de praf înainte de a le îndosaria, dar deocamdată nu voia să facă nici un zgomot şi continuă să sorteze.

Se strădui să nu se gîndească la portretul din dormitorul lui Miles Radburn în timp ce lucra. Curiozitatea, obsedantă, era însoţită de un sentiment de tristeţe legat de pierderea surorii sale. Se stăpîni însă şi îşi impuse să nu se mai gîndească decît la ceea ce făcea.

Dimineaţa trecu fără alte incidente. Radburn lucra la şevalet şi nu-i acorda nici o atenţie. Nimeni nu veni să-i deranjeze şi cînd Tracy

aruncă o privire la ceasul de mină, constată cu surpriză că era aproape amiază.

-- Eu am să lipsesc puţin, spuse brusc Radburn. Bănuiesc că o să te anunţe cineva cînd se va servi dejunul.

Ieşi din cameră fără să arunce măcar o privire la teancurile ordonate care se înălţaseră la adăpost sub masă şi trînti cu putere uşa în urma lui. Tracy sări în picioare şi îşi întinse mădularele înţepenite. Va trebui să-şi găsească o poziţie de lucru mai comodă. Va cere încă o masă şi un scaun. Poate că va apela la Nursel pentru asta. Doamnei Erim nu voia să-i ceară nimic. Femeia aceasta, care spusese despre Anabel că fusese o ticăloasă şi o depravată şi intenţiona să o expedieze cît mai curînd acasă!

Într-un tîrziu Nursel bătu la uşă pentru a o invita la masă. Turcoaica îşi schimbase pantalonii cu o fustă largă, înflorată, care conferea mişcărilor ei multă graţie. O clipă rămase cu ochii la teancul de hîrtii şi de desene de sub masă.

-- Ţi-a dat voie să faci asta? E un adevărat miracol!

-- Nu mi-a dat voie, recunoscu Tracy, eu am început să fac ordine şi el n-a ştiut cum să mă oprească.

-- Atunci n-ai să te întorci imediat acasă, aşa cum crede doamna Erim?

Tracy dădu din cap.

-- Am obţinut o săptămînă. După aceea vom mai vedea.

-- Doamna Erim o să fie surprinsă, se pronunţă Nursel prudent.

-- Şi nemulţumită, cred, adăugă Tracy.

Nursel nu mai făcu nici un comentariu.

-- Masa este gata. Fratelui meu şi mie ne-ar face plăcere să prînzeşti cu noi. Trebuie să-l cunoşti şi pe Murat. Doamna Erim ia masa în apartamentul ei. Te rog să cobori cînd eşti gata.

După ce se întoarse în camera ei - camera lui Anabel - Tracy se privi în oglindă şi constată că avea pînze de păianjen în păr, praf pe nas, iar mîinile îi erau negre. Domnul Miles Radburn coborî o treaptă în ochii ei - era neglijent şi dezordonat. Trebuia să recunoască însă că dormitorul lui era curat şi îngrijit. Ca într-o cazarmă. Nu exista nimic ce ar fi putut distrage atenţia de la surprinzătorul portret de pe perete.

Dacă era adevărat că o dispreţuise pe Anabel de ce îi ţinea portretul deasupra patului? Întrebarea o obseda. Era una dintre cele cărora trebuia să le găsească un răspuns. Nu acum, acum nu avea timp pentru asta, o aştepta Nursel şi cel de-al patrulea membru al familiei. Trebuia să fie foarte atentă în timpul mesei, să nu-i scape ceva, să nu-şi dea ei seama că era alta decît credeau. Simţea o uşurare că nu era nevoită să dea din nou ochii cu doamna Erim. Femeia asta era foarte vicleană şi o simţea în stare să-i surprindă orice scăpare, oricît de mică.

Se spălă cu apă rece şi coborî la etajul doi, unde Nursel o conduse într-o încăpere care servea de sufragerie şi living. Şi aici exista uriaşa sobă turcească. Dar în vreme ce Sylvana adoptase . În apartamentul ei luxul turcesc de altădată, cei doi membri mai tineri ai familiei îşi mobilaseră salonul facînd concesii ambelor stiluri - atît turcesc, cît şi european. Dar efectul era ciudat. Fireşte, aveau un gust desăvîrşit în ceea ce priveşte componenta autohtonă, în schimb cea europeană lăsa mult de dorit. Obiecte de ceramică, altele cu incrustaţii de sidef din Orientul Mijlociu, covoare vechi şi frumoase făceau un contrast neplăcut cu mobilele greoaie şi lipsite de graţie din lemn de mahon sau de nuc. De-a lungul unui perete se aflau vitrine cu obiecte de artă miniaturale.

-- Fratele meu are treabă în laborator, aşa că nu-l vom aştepta, spuse Nursel. Uneori nici nu vine la masă. A făcut cercetări asupra bolilor din Orientul Mijlociu şi acum lucrează la un nou medicament împotriva unui virus care atacă mai ales ochii.

--Va veni şi domnul Radburn la dejun? întrebă Tracy.

-- Cine poate şti? răspunse Nursei nepăsătoare. Musafirul nostru face numai ceea ce-i place.

Se aşezară la masă şi un servitor le aduse o supă fierbinte de legume.

--Trebuie să te previn că avem un mic conflict, spuse Nursel. În mod obişnuit, fratele meu nu se enervează. Chiar dacă uneori are păreri strict personale, rămîne politicos, cu condiţia să nu se enerveze. Astăzi este foarte furios pe domnul Radburn.

Nursel n-ar fi vrut să continue, dar Tracy nu scăpă ocazia de a afla cît mai multe despre Miles Radburn.

-- Dar ce-a făcut ca să-l înfurie pe fratele tău? o întrebă ea.

Nursel nu-şi putea ascunde antipatia pentru artist.

-- Ieri, Murat a vrut să traverseze cu caicul nostru Bosforul pentru a se întîlni cu cineva important, dar domnul Radburn luase ambarcaţia. Mai avem o barcă mică cu motor, dar plecase cu ea Ahmet Effendi. Murat este şi acum furios. Tracy surprinse un licăr maliţios în ochii lui Nursel. Trebuie să te previn că e mai bine să-ţi pleci ochii şi să nu ai nici o opinie, ca femeie, cînd fratele meu este furios. Deşi este un turc modem şi un mare admirator al lui Mustafa Kemal, cînd e vorba de femei devine tradiţionalist. Şi despre mine se spune că sînt emancipată. Aşteaptă însă şi ai să vezi.

Cuvintele şi atitudinea ei sugerau că este destul de independentă, deşi în casă afişa o purtare supusă.

Abia terminaseră supa cînd apăru doctorul Erim. Era un bărbat de înălţime medie, un brunet frumos. Deşi avea cîţiva ani buni mai mult, îţi dădeai seama imediat că e frate cu Nursel. Ochii lui erau tot atît de mari şi de languroşi ca şi ai surorii sale — adevăraţi ochi orientali.

Părul des şi negru, pieptănat peste cap, lăsa liberă o frunte înaltă, dar nasul acvilin îi dădea figurii o notă de duritate.

Erim se aplecă galant asupra mîinii lui Tracy, dovedindu-se sensibil la compania femeilor. Îi arătă mai multă prietenie decît ceilalţi membri ai familiei şi îi puse o mulţime de întrebări despre ea, despre activitatea şi despre prezenţa ei la Istanbul, fără să aibă aerul unui inchizitor. O trata ca pe o femeie, ceea ce îi restabili puţin încrederea în sine, zdruncinată de indiferenţa totală cu care o tratase Miles Radburn. În acelaşi timp, însă, atenţia pe care i-o acorda Erim o cam descumpănea. Era un joc pe care nu-l mai practicase. Lui Anabel i s-ar fi potrivit ca o mănuşă, dar Tracy recunoştea că nu poate fi o a doua Anabel.

-- Îmi face plăcere că aţi venit să ne vizitaţi la Istanbul, domnişoară Hubbard, chiar dacă acest voiaj s-ar putea dovedi o pierdere de timp pentru dumneavoastră.

-- Am început deja să lucrez perifru domnul Radburn, îl informă Tracy. Nu cred că e o pierdere de timp de vreme ce îl pot ajuta în pregătirea materialului pentru cartea sa.

Murat Erim ridică din umeri.

-- Munca asta trebuie efectuată de un turc. Domnul Radburn este un outsider. Nu va putea înţelege sufletul mozaicurilor noastre antice aşa cum ar face-o un turc.

Tracy se trezi luînd apărarea proiectului lui Miles.

-- Domnul Radburn pare să fi făcut temeinice cercetări în materie.Editorii de la *Views* sînt convinşi că această carte va fi foarte importantă.

-- Fără îndoială, fără îndoială, spuse domnul Erim împăciuitor şi abandonă subiectul.

În timpul prînzului, Erim se dovedi deosebit de comunicativ. Îi explică cum se făceau dolmas, din frunze de viţă umplute cu orez, nuci şi stafide şi sublinie obiceiul turcesc de a da gust bucatelor cu suc de lămîie. Tracy constată chiar că friptura de miel are un gust mai bun dacă e stropită cu puţină zeamă de lămîie. Apoi Erim vorbi despre sora lui de parcă ar fi fost una din legumele aflate în propria-i farfurie.

-- Nursel este un exemplu viu de ceea ce face Turcia pentru femei, spuse el cu mîndrie. Nu se poate compara cu ce a fost odată. Femeile pot îmbrăţişa astăzi orice carieră. Ştiai că sora mea a studiat medicina?

Tracy o privi pe Nursel cu mirare, dar turcoaica clătină din cap, dezaprobîndu-şi fratele.

-- Vă rog... Murat ştie că nu mi-am terminat studiile. Tatăl şi fraţii mei mi-au supraestimat forţele, au fost prea entuziaşti. De fapt, nu mi-am terminat studiile.

-- N-are nici o importanţă, fiindcă îmi este de mare folos în

laborator, interveni Murat. Bineînţeles, cînd reuşesc să o conving să mă ajute. Este foarte preocupată de evenimentele sociale, de coafurile de ultimă modă sau de parfumurile pe care le produce doamna Erim. Cînd rosti aceste cuvinte, inspiră puternic pe nări şi făcu o uşoară grimasă. Chiar şi laboratorul meu a început să miroasă a esenţă de trandafiri.

-- Ceea ce nu-i strică deloc, ripostă Nursel maliţioasă. Şobolanii şi şoarecii nu emană un miros prea plăcut. Dacă vrei, în după-amiaza asta te pot ajuta.

Apariţia lui Miles Radburn întrerupse conversaţia. El se aşeză pe locul rămas liber fără să se scuze pentru întîrziere, dar se lansă în explicaţii privind caicul.

-- Sylvana mi-a spus că te-ai supărat, i se adresă el doctorului Erim. Îmi cer scuze, nu ştiam că ai nevoie de el şi trebuia să verific ceva de urgenţă.

Ochii întunecaţi ai lui Murat Erim aruncau flăcări şi el se abţinu cu greu să nu explodeze. Supărarea lui părea disproporţionată în raport cu ceea ce se întîmplase.

-- Ar fi bine să ceri permisiunea înainte de a folosi barca, spuse el.

-- Fireşte că am cerut permisiunea. Miles îşi aţinti privirea în farfuria cu supă. Sylvana mi-a spus că pot s-o iau. Încă o dată, îmi cer scuze dacă ţi-am provocat vreun neajuns.

Doctorul Erim îl străpunse cu privirea şi Tracy îşi spuse că aşa trebuia să arate ura. N-o mai văzuse exprimată cu atîta vigoare în ochii unui bărbat.

-- Există momente, spuse doctorul Erim, cînd uit că nu sînt stăpîn în casa tatălui meu.

Nursel îi aruncă fratelui său o privire piezişă, apoi plecă ochii. Miles nu ripostă, de parcă o dată cu scuzele considera discuţia încheiată. Tracy îşi aminti că domnul Hornwright vorbise de un zid - Miles Radburn se retrăsese acum îndărătul unui zid şi pentru el ceilalţi nu mai existau.

Doctorul se retrase şi el într-o tăcere plină de resentimente. Tracy, care şedea lîngă el, îl văzu scoţînd din buzunar un şirag de mătănii din fildeş pe care începu să le treacă printre degete. Mărgică după mărgică, le lăsa să alunece, pînă cînd ajunse la ultima, mai mare, care unea capetele şnurului ce se termina cu un ciucure. După ce frămîntă între degete ultima mărgea, reluă mişcarea în sens invers, pînă cînd se calmă.

Nursel observă că Tracy îl urmărea pe Murat şi i se adresă fratelui său:

— Cred că domnişoara Hubbard nu a mai văzut un *tespih*. Arată-i-l, te rog.

Murat tresări de parcă n-ar fi fost conştient de mişcarea degetelor

sale şi ridică zîmbind mărgelele de fildeş.

-- Noi credem că atunci cînd degetele sînt active, nervii se relaxează, spuse el şi-i întinse şiragul lui Tracy.

Tracy simţi căldura degetelor lui cînd luă mărgelele în mînă.

-- Sînt pentru rugăciune? întrebă ea.

Murat Erim făcu un gest de negaţie.

--Astea nu. Un adevărat *tespih* de rugăciune trebuie să aibă treizeci şi trei de mărgele. Ăsta este mai scurt. Am auzit că englezii le spun „şiraguri pentru astîmpărare“. Sînt doar pentru scopuri terapeutice, ţin mîinile active. Poţi să vezi astfel de şiraguri la bărbaţii din tot Orientul Mijlociu.

-- Curios, se pare că femeile nu au nevoie de o astfel de supapă. Nursel îşi ridică mîinile frumoase. Presupun că noi trebuie să fim atît de ocupate cu treburile gospodăreşti încît să n-avem nevoie de ele. Murat are o mulţime de asemenea şiraguri în colecţia lui. Trebuie să i le arăţi domnişoarei Hubbard.

-- De ce nu? spuse Murat. Am să i le arăt chiar acum, pînă ni se aduce desertul.

Cu o cheie pe care o scoase din buzunar, descuie una dintre vitrinele aflate de-a lungul peretelui, luă cîteva şiraguri de pe un raft unde se aflau expuse o mulţime de mătănii de culori diferite şi le puse pe masă. Erau încîntătoare, unele mai puţin valoroase, în fel de fel de culori, altele erau preţioase, din fildeş şi chihlimbar - roşcat, auriu sau de culoarea mierii. Toate erau perfect rotunjite pentru a aluneca uşor între degete. În grămăjoara de pe masă se afla un singur *tespih* negru ca lignitul, care lucea întunecat printre celelalte. Murat Erim întinse mîna şi-l luă.

-- Acesta este tipic turcesc, un şirag de chihlimbar negru.

Tracy, ale cărei degete se jucau cu mărgelele, încremeni. Avea impresia că toţi cei din încăpere îşi aţintiseră privirea asupra mărgelelor negre din mîinile doctorului Murat. Chiar şi Miles Radburn îl privea atent. Ahmet, care tocmai intrase în încăpere purtînd o tavă cu şerbet de trandafiri, aruncă o privire asupra grămezii strălucitoare, rămînînd cu ochii aţintiţi asupra şiragului negru.

Lui Tracy i se păru că aude vocea lui Anabel, răsunînd în cameră ca un ecou. Tonul isteric pe care îl sesizase în ultima convorbire telefonică cu sora sa era atît de prezent în amintirea ei, încît se aştepta ca şi ceilalţi să o audă şi să-i dea un răspuns. Anabel spusese ceva în legătură cu „chihlimbarul negru“, dar din frazele ei confuze Tracy nu înţelesese nimic. Acum, în această casă, vorbele surorii sale îi reveniră în memorie şi hotărî să nu scape ocazia de a afla mai mult despre aceste cuvinte-cheie.

-- Ce este un chihlimbar negru?

Murat lăsă din mînă mărgelele negre.

-- Este un soi de lignit scos din nişte mine aflate lîngă graniţa noastră de est, într-un oraş numit Erzerum. Din el se fac broşe, diverse alte bijuterii, precum şi *tespihuri*.

Tracy luă şiragul în mînă. Pietrele negre, netede aveau luciri întunecate. Degetele ei le mîngîiară de mai multe ori, dar nu-i provocară nici o senzaţie deosebită.

Murat Erim puse la loc şiragul negru şi strînse grămada pentru a face loc farfuriilor de desert pe care le adusese Ahmet. După o pauză, făcu un gest către mătănii.

-- Alegeţi-vă unul dintre ele, domnişoară Hubbard. Ca amintire din Turcia. Vă rog, luaţi-l pe oricare vă place.

Tracy îi mulţumi. Ezită o clipă, apoi luă în mînă şiragul negru. I se păru că întreaga încăpere fremăta în aşteptare. Nepăsătoare, lăsă şiragul să-i alunece printre degete, îl dădu la o parte şi alese un altul, din mărgele gri-albăstrui.

-- Sînteţi foarte amabil, spuse ea. Pot să-l iau pe acesta albastru? Se potriveşte cq rochia mea.

-- Sigur că da, răspunse Murat. Păstrează-l.

Momentul de tăcere, de aşteptare trecuse. Atmosfera reveni la normal. Murat Erim luă şiragurile şi le puse la loc, apoi încuie vitrina. Tracy ridică *tespihul* ales şi-l lăsă să se legene pe un deget, conştientă că Murat nu privea mărgelele, ci pe ea. Avea o expresie ciudată, întrebătoare. Ahmet nu-i acorda atenţie, iar Miles se retrăsese îndărătul zidului. Şi totuşi, Tracy rămăsese cu impresia că ,atenţia tuturor fusese concentrată asupra chihlimbarului negru şi că Murat îi urmărise reacţia, interesat de faptul că îl respinsese şi nu de alegerea pe care o făcuse.

Nursel întrerupse tăcerea, încercînd să iniţieze o conversaţie.

-- Vorbeşte-ne despre dumneata, domnişoară Hubbard. În ce parte a Statelor Unite te-ai născut?

Tracy lăsă mătăniile să-i cadă în poală şi, luată prin surprindere, spuse:

-- M-am născut în Iowa, asta este în Midwest. În clipa următoare îi veni să-şi muşte limba. Chiar dacă pentru Miles Radburn sau pentru ceilalţi doi faptul că se născuse în acelaşi stat cu Anabel prezenta vreun interes, nici unul nu lăsă să se vadă şi Tracy continuă grăbită:

-- Mi-am dorit întotdeauna să trăiesc în New York. Îmi place mirosul cernelii de tipar şi am vrut să fiu în centrul activităţii editoriale.

Îşi dădu seama că suna penibil ceea ce spunea, dar îi era greu să se oprească. Se simţi uşurată cînd Murat Erim interveni în conversaţie, dînd uitării ciocnirea cu Miles Radburn, care nu părea să-şi fi dat seama cît de mult îl enervase. Tracy se delectă cu şerbetul parfumat şi rahatul *lokum*, delicatesă specific turcească.

Cînd se ridicară de la masă, Tracy se întoarse spre Miles Radburn cu intenţia de a-l întreba ceva în legătură cu programul de după-amiază, dar acesta o întrerupse scurt:

-- Aş prefera să renunţi pentru moment la... gospodăreală. N-am să fiu prezent şi nu vreau să te bagi în hîrtiile mele cît timp nu sînt de faţă.

Nu aşteptă răspunsul şi o porni către scări. Ahmet ţinu uşa deschisă pentru Tracy şi se aplecă în timp ce trecu pe lîngă el. Tracy rămase cu impresia că Ahmet înţelesese cuvintele lui Miles, că ştia mult mai bine engleza decît lăsa să se vadă.

Tracy se retrase în camera ei, enervată. Nu avusese nevoie de prezenţa lui Miles în dimineaţa aceea, nu-i adresase nici o întrebare. Era nevoie să se monteze pentru a-l putea înfrunta şi a obţine ceea ce dorea.

Ţinea încă în mînă *tespihul* gri-albăstrui. Îl privi indiferentă, cu gîndul la chihlimbarul negru. Nu avea certitudinea că reacţia celorlalţi fusese doar o impresie. Şiragul părea absolut inofensiv. Şi totuşi, vocea îngrozită a Anabelei îi răsuna încă în minte. Făcea parte din enigma care o obseda şi pe care trebuia s-o dezlege.

Puse şiragul jos şi se concentra asupra problemei care o frămîntase toată dimineaţa. Trebuia să găsească o explicaţie pentru faptul că portretul lui Anabel se afla pe peretele din dormitorul lui Radburn, cu toate implicaţiile pe care le avea prezenţa, acestuia acolo, înţelesese de la Anabel că el n-o mai iubea. Dorinţa de a revedea portretul era atît de puternică, încît Tracy nu mai avu nici o îndoială asupra pasului următor. Miles Radburn lipsea, deci momentul era propice, întredeschise uşa şi ascultă cu atenţie. Din salonul întunecos nu se auzea nici un sunet. Răzbăteau doar vocile servitorilor, de undeva din încăperile mai îndepărtate. Deschise larg uşa şi privi spre biroul lui Miles. Uşa acestuia era întredeschisă şi Tracy pomi într-acolo, străduindu-se să facă dt mai puţin zgomot.

4

Împinse prudent uşa şi privi înăuntru. Rămase surprinsă constatînd că Ahmet se afla în faţa şevaletului lui Miles şi studia concentrat scrierea. Cînd îi sesiză prezenţa, se întoarse către ea şi, privind-o fără să clipească, îi arătă textul caligrafiat.

— Hanimefendi, spuse el, acesta este cuvîntul lui Allah.

Explicaţia o linişti. O clipă avusese impresia că prezenţa lui Ahmet era ciudată, îşi zise însă că nu era nici un motiv de îngrijorare. Ca orice bun mahomedan, Ahmet studia Coranul pe care Miles îl copiase.

-- Poţi citi vechea scriere turcească, Ahmet Effendi? îl întrebă ea.

Acesta dădu doar din cap, fără să precizeze dacă înţelesese sau nu întrebarea, şi ieşi din încăpere strecurîndu-se pe lîngă ea. Se mişca atît de uşor şi fără zgomot încît abia îl auzi coborînd scările, deşi rămăsese în prag, urmărindu-l cu privirea.

După ce se asigură că Ahmet plecase, Tracy traversă încăperea către uşa dormitorului lui Miles şi o deschise. Inima îi bătea nebuneşte. În cameră nu se afla nimeni. Fata se duse la picioarele patului de unde putea vedea cel mai bine portretul surorii sale. Avea convingerea că acest portret nu fusese expus niciodată şi că Miles Radburn îl pictase în primele zile după căsătorie. Avea destule cunoştinţe despre pictura lui pentru a remarca frumuseţea portretului, deşi nu semăna cu nimic din ceea ce pictase el pînă atunci. Ceaţa argintie în care plutea întregul portret, figura tragică, de o frumuseţe

pură, ochii într-un contrast dramatic cu trăsăturile întunecate, totul era diferit faţă de stilul obişnuit al picturilor lui Radburn. Deşi într-o manieră virilă, reuşise să sporească feminitatea modelului. Miles era un desenator desăvîrşit. Perfecţiunea stilului său avea întotdeauna un efect emoţional asupra privitorului. .

Tracy îşi aminti de nişte versuri din copilărie şi le rosti cu glas tare: „*Această fecioară a trăit fără alt gînd decît acela de a iubi şi de a fi iubită de mine*“.

Anabel Lee era fata din versuri, în timp ce Anabel de pe pînză se înşelase în dragostea ei. Artistul prinsese în figura tinerei o anume frivolitate care o speriase întotdeauna pe Tracy. Avusese aceeaşi privire cu opt ani în urmă, cînd revenise în Iowa pentru a-i spune surorii sale de cincisprezece ani că avea să se căsătorească.

Tracy chiulise de la şcoală în ziua aceea pentru a o lua pe Anabel de la gară. Se duseseră să prînzească în separeul unui restaurant de cartier, cu speranţa că nu vor fi observate. Anabel fusese veselă, vioaie, dar în acelaşi timp alunecoasă, greu de definit. Lui Tracy i se păruse mai frumoasă ca oricînd şi simţise un soi de emoţie dureroasă - dragoste amestecată cu puţină invidie. Să-i semene lui Anabel - aceasta era dorinţa care o dominase de cînd se ştia, deşi îşi dădea seama că greşeşte, că ar trebui s-o respingă, să o învingă. Atunci lui Tracy i se păruse că Anabel putea avea tot ce-şi dorea, că era suficient să ceară ca să primească, în vreme ce ea, Tracy, intra în competiţie cu o imagine pe care nu o va putea atinge niciodată.

În ziua aceea, Anabel ciugulea din mîncare şi nu mai contenea să-i povestească, entuziasmată.

-- Am pozat pentru el, Bunny scumpă! Îi spusese ea, folosind numele cu care îşi răsfăţa sora mai mică. Aşa l-am cunoscut. El spunea că am oase bune, sau cam aşa ceva, şi o anume caracteristică pe care vrea să o exprime pe pînză. Şi pe urmă a început să-şi facă griji cu - ştii tu, aşa cum păţesc toţi, şi izbucni într-un rîs strident, pe care şi-l înăbuşi cînd observă că lumea o priveşte.

Aşa era Anabel - le făcuse tuturor probleme, mai ales mamei lor. Tatăl lui Tracy - tatăl vitreg al lui Anabel - fusese singurul care refuzase să-şi facă griji. Cînd Anabel fugise de acasă, la scurt timp după ce Tracy împlinise doisprezece ani, nu se agitase deloc, probabil că se simţise chiar uşurat. Tracy îşi amintea că aproape îl urîse pentru asta.

Deşi mama ei suferise foarte mult - Anabel fusese întotdeauna favorita ei - nu avusese curajul să-i ia apărarea fetei în faţa soţului. Conştientă de situaţie, Anabel nu se mai întorsese acasă. Îi trimitea din cînd în cînd lui Tracy scurte scrisori, parcă scrise pe un colţ de masă, în care nu spunea mai nimic. Tracy îi răspundea cu epistole lungi, stimulată de instinctul ei care îi spunea că legătura lui Anabel

cu familia trebuia păstrată, oricît de slabă ar fi fost. Considerase că cineva trebuia să păstreze această legătură şi nu renunţase niciodată. Anabel venea din cînd în cînd în oraşul natal, numai ca s- o vadă în taină pe Tracy, niciodată pe mama lor sau pe tatăl vitreg. În familie, viaţa lui Tracy nu fusese prea uşoară. Mama o învinovăţea pe ea pentru plecarea lui Anabel. Atunci Tracy acceptase judecata mamei sale şi îşi făcuse reproşuri. Suferise cum numai o fetiţă de doisprezece ani poate să sufere şi să-şi facă reproşuri. Abia acum înţelegea mai bine ce se întâmplase. Nu fusese altceva decît instrumentul destinului. Faptul că se purtase ca un copil gelos nu era ceva care să te apese tot restul vieţii. Pînă la urmă, Anabel tot aceeaşi hotărîre ar fi luat. Aceasta reprezenta de fapt enigma : Anabel avea întotdeauna tendinţa să se avînte spre dezastru, fără să gîndească, chiar dacă riscul era evident.

După. plecarea lui Anabel, noi ziduri se ridicaseră în jurul lui Tracy. Toţi o urmăreau suspicioşi, aşteptînd parcă să greşească cu ceva. Fire deschisă şi comunicativă, Tracy nu dorea altceva decît să i se acorde încredere, dar se izbea de îndoială şi suspiciune oriunde se întorcea. Şi asta pentru că Anabel fugise de-acasă. Dragostea ce i-o purta surorii ei începu să scadă, minată de resentimente. Acum ştia că în felul acesta se apărase, şi pe bună dreptate. La timpul respectiv nu înţelesese asta şi fusese marcată de un sentiment de vinovăţie. Chiar şi acum, vechiul sentiment de vinovăţie pentru a fi fost geloasă pe sora ei o urmărea şi o făcea să se îndoiască de adevăratele sentimente faţă de Anabel.

În ziua aceea, la restaurant, Tracy încercase să-şi asume vina pentru cele întîmplate. Ca de obicei, Anabel protestase.

-- S-ar fi întîmplat oricum, iubita mea, îi răspunsese ea cu o sinceritate neobişnuită. Nu trebuie să-ţi reproşezi aşa ceva toată viaţa.

Îi vorbise apoi despre viitoarea ei căsătorie cu un bărbat care ştia „aproape totul“ despre ea şi care o iubea aşa cum era. Refuzase însă rugămintea lui Tracy de a se împăca cu mama ei.

-- Nu vreau.

Anabel putea fi încăpăţînată, dar uneori încăpăţînarea ei se topea şi te lăsa dezarmat.

-- Îmi pare rău, Bunny scumpă, continuase ea, dar nu vreau ca viitorul meu soţ să-i întîlnească pe mama şi pe tata. El ştie că sînt singură pe lume, că nu am pe nimeni care să mă ajute la nevoie — ceea ce nu-i departe de adevăr. Îi place această imagine. De aceea nu-i pot spune nimic nici despre tine.

Pe Tracy, hotărîrea ei o rănise, dar nu avusese încotro şi o acceptase. Anabel îşi găsise un nou bărbat care să-i poarte de grijă, iar surioara ei fusese foarte uşurată să audă aşa ceva.

Anabel îi mai povesti că urmau să plece în Anglia, să viziteze

rudele lui Miles, şi după aceea, în Turcia, unde îşi vor petrece luna de miere. Ca pictor, Miles fusese întotdeauna fascinat de Istanbul, dar acum voia să mai facă şi altceva în afară de pictură.

-- Dacă ai şti cît de frumos se poartă şi cîtă încredere îmi inspiră, îi spusese sora ei cu entuziasm. Ştiu că o să mă apere şi n-o să mă facă niciodată să sufăr. Pentru prima oară în aiurita mea viaţă simt că am să fiu fericită. Şi, mai ales, în siguranţă, Cînd o să ajungem acolo, am să-ţi trimit ceva, un semn, ca să ştii că totul merge bine. Ceva care o să te facă să te gîndeşti mereu la mine.

Anabel se ţinuse de cuvînt. Broşa în formă de pană îi sosise cu avionul şi nu se mai despărţise niciodată de ea. Primise şi un mesaj de la Anabel: Poart-o, draga mea Bunny, şi nu mă uita! N-a fost o idee rea cînd te-ai hotărît să-mi faci educaţia.

Tracy a purtat broşa care îi amintea că Anabel îşi găsise fericirea şi că de acum înainte totul va fi bine pentru sora pe care o adora. Cu toate astea, Tracy sesizase la Anabel un viciu ascuns, asemeni unei crăpături fine într-un pahar de cristal - ceva pentru care nu exista leac. Tracy făcea abstracţie de această descoperire şi nu o lăsa să-i altereze dragostea şi loialitatea faţă de sora ei.

Tracy atinse broşa cu un gest familiar în timp ce privea portretul surorii sale şi simţi cum o podidesc lacrimile. În realitate, Anabel nu fusese în siguranţă, iar în ultima perioadă suferise. Miles nu se dovedise persoana demnă de încredere pe care şi-o dorise. Licărirea verzuie ce se zărea printre genele negre nu spunea nimic despre gîndurile fetei din portret.

În spatele ei se auzi o voce care o întrebă pe un ton rece ca gheaţa:

-- Pot să ştiu ce faci în camera asta?

Surprinsă, Tracy se întoarse şi-l văzu pe Miles Radburn stînd în pragul uşii. Sub masca imobilă se simţea clocotind mînia şi Tracy se alarmă. Anabel o prevenise şi, cu toate că nu luase în serios predispoziţia către isterie a surorii sale, acum se sperie şi îi dădu primul răspuns care îi trecu prin minte:

-- Scuzaţi-mă, ştiu că n-ar fi trebuit să intru-aici, dar doamna Erim mi-a arătat acest tablou azi-dimineaţă şi n-am rezistat, am venit să-l mai privesc o dată. Cred că acesta este - şi vreau să ştiţi că am văzut multe portrete făcute de dumneavoastră - unul dintre cele mai fiumoase.

-- Nu l-am făcut pentru a fi expus, domnişoară Hubbard, replică Miles Radburn. Dacă vrei să mai stai aici o săptămînă, va trebui să rezişti la asemenea tentaţii. Parcă îţi sugerasem să nu vii în biroul meu în după-amiaza asta?

Tracy încuviinţă din cap, fiindcă i se pusese un nod în gît şi lacrimile îi împăienjeniseră ochii. Radburn se dădu la o parte ca să o lase să treacă, după care se instală la şevalet, dîndu-i să înţeleagă că

prezenţa ei era inoportună.

Tracy se opri la uşă, cu mîna pe clanţă. Trebuia neapărat să afle ceva şi se hotărî să folosească prilejul.

-- Cînd am intrat aici, am... văzut... Ahmet era aici şi studia fîşia aceea caligrafiată. Văzînd că l-am surprins, mi-a spus că citea cuvintele lui Allah. Apoi a plecat.

Miles nici măcar nu o privi şi nu făcu nici un comentariu. Aşteptă doar ca ea să plece. Nimic nu trăda că l-ar fi interesat mişcările lui Ahmet.

Tracy reuşi să împingă cu vîrful piciorului zăvorul de lîngă podea şi cînd întredeschise uşa, pisica albă se strecură înăuntru. Părea că se află la ea acasă, căci sări pe biroul lui Miles, cu grijă şi graţie, fără să clintească nici o hîrtie. Apoi se aşeză şi-l privi pe Miles cu ochii ei mari, verzi. Pisica lui Anabel. Pisica albă căreia Anabel îi dăduse numele cu care o răsfăţa pe Tracy: „Bunny“. Poate din cauza singurătăţii, poate de dorul celor de acasă.

Miles făcu un gest de parcă ar fi vrut să alunge pisica de pe birou, dar Tracy i-o luă înainte, ridică animalul în braţe şi îl privi sfidătoare.

-- Biata Yasmin! spuse ea lipindu-şi obrazul de blăniţa moale.

--Nu aşa o cheamă! protestă Miles. O cheamă...

-- Ştiu, Bunny! Dar e un nume caraghios pentru o pisică. Aşa că am rebotezat-o şi acum e pisica mea. Cel puţin cît voi sta aici. Şi oricine o va lovi...

Miles scăpă o înjurătură. O adevărată înjurătură englezească. Tracy strînse pisica la piept şi fugi din cameră. În urma ei, uşa fu trîntită cu putere.

Ajunsă în odaia ei, Tracy se aşeză cu ghemotocul cald în poală. Dăduse de belea. Dacă Miles îşi va da seama cine este de fapt, o va trimite direct acasă. De asta cel puţin era sigură.

— Măcar de mi-ar spune ceva despre Anabel, îi şopti ea pisicii. Ce-am să mă fac, Yasmin? ,

Yasmin, sătulă de atîtea mîngîieri şi emoţii omeneşti, o zgîrie, zbătîndu-se să scape din braţele ei. Sări apoi drept în mijlocul patului şi începu să se spele sistematic, îndepărtînd cu limba ei aspră orice urmă de mînă omenească.

Tracy privea absentă semnele lăsate de ghearele pisicii. Faptul că Miles se înfuriase şi înjurase din cauza unei pisici ar fi trebuit să o amuze. Dar acum era vorba de Anabel. În afară de apelul telefonic al surorii sale, mai era şi scrisoarea sosită cu peste şase luni în urmă.

Anabel îi scrisese că împreună cu Miles se întorseseră la Istanbul la invitaţia unui bun amic în casa căruia îşi petrecuseră luna de miere. Miles nu mai picta, dar îl pasionau mozaicurile turceşti. Doamna Erim îi oferise o bază de unde să-şi înceapă cercetările şi făcuseră şi un aranjament în privinţa locuinţei. Sora ei o ruga să lase totul baltă şi să

vină în vizită la Istanbul.

Dacă vii, înseamnă că-mi eşti cu adevărat soră, îi scrisese ea. Am nevoie de tine, scumpa mea. Aici toate merg prost şi mi-ar fi de mare ajutor să pot vorbi cu tine. Nu era prima dată cînd Tracy primea astfel de apeluri disperate. La cîţiva ani după căsătorie, într-o vară, Anabel îi plătise drumul pînă la New York şi Tracy o vizitase, deşi părinţii nu fuseseră de acord. Cu ocazia aceea constatase că Anabel arăta rău - era slabă, foarte nervoasă şi avea ieşiri necontrolate. Nu mai era Anabel cea veselă şi entuziastă. Se plîngea de viaţa plicticoasă pe care o ducea şi o revolta faptul că soţul ei o neglija. Miles se afla atunci în Anglia şi Tracy regretase că nu-l putuse întîlni. Încercase deci să o calmeze pe Anabel şi să o determine să privească lucrurile mai raţional, dar strădania ei se dovedise inutilă. Tracy nu se descurajase - tot mai credea că sora ei avea calităţi pe care nu reuşise să le pună în valoare. Cînta şi dansa excelent şi cu puţină ambiţie ar fi reuşit în teatru. Dar cea mai preţioasă era capacitatea lui Anabel de a-i antrena pe cei din anturajul său. Poseda un adevărat talent de a crea o atmosferă veselă, relaxată. Chiar şi Nursel fusese cucerită de această calitate. Îi povestise cum fugiseră împreună ca să scape de mutrele severe de acasă şi să se amuze în voie. Dar Anabel, cea care iubea atît de mult viaţa, fusese anihilată de o altă Anabel. Există oameni cu adevărat talentaţi pe care o putere stranie îi împinge spre autodistrugere, iar cei care îi iubesc nu pot interveni şi sînt nevoiţi să asiste îngroziţTÎa această tragedie.

După vizita la New York, Tracy îşi dăduse seama că Anabel începuse să se izoleze. Continuase totuşi să-i scrie genul de scrisori pe care sora ei le aştepta. Era tot ce mai putea face.

Cînd se consideră destul de matură pentru a se elibera de atmosfera imposibilă de acasă, Tracy se instalase la New York. Anabel şi Miles părăsiseră însă America, astfel că în cei doi ani petrecuţi pe Coasta de Est nu mai avusese ocazia să- şi reîntîlnească sora. Cînd primise acea ultimă scrisoare de la Anabel, Tracy trăise un sentiment de simpatie, dar şi de îngrijorare. Ştia că Anabel obişnuia să exagereze şi să dramatizeze totul. N-ar fi realizat practic nimic dacă ar fi plecat imediat la Istanbul. Tot ce ar fi putut face ar fi fost s-o ţină de mînă, săi asculte plîngerile şi, eventual, să-i ridice moralul. Ca urmare, îi răspunsese că nu poate veni momentan, dar o va face mai tîrziu. Dacă ar fi plecat atunci, cînd se afla de probă în noul departament, s-ar fi putut ca la întoarcere să nu mai fie reprimită. Anabel trebuia să înţeleagă cît de importantă era slujba pentru ea.

Sora ei nu-i răspunsese. Tracy îi scrisese din nou, promiţîndu-i să-i facă o vizită în vara următoare. Cîteva luni nu mai avu nici o veste, ceea ce nu i se păru ceva neobişnuit. Fericită pentru prima oară în viaţă şi preocupată de ceea ce făcea, Tracy nu-şi mai făcu griji pentru sora ei. Ştia că Anabel o va ierta şi o va înţelege.

Apoi, în urmă cu trei luni, primise acel apel telefonic disperat şi confuz. Tracy abia îi recunoscuse vocea, atît era de tulburată Anabel.

-- N-am crezut niciodată că o să ajungem aici, i se plînse ea. Nu mi-am închipuit că Miles poate fi atît de rău şi de crud!

De data asta, situaţia părea mai gravă ca de obicei şi Tracy o întrerupse, încercînd să o liniştească şi să înţeleagă despre ce era vorba. Anabel continua însă să înşire fraze incoerente, lăsînd impresia că e terorizată de ceva.

-- Bunny, am nevoie de tine! Nu ţi-aş cere să vii... s-ar putea să fie chiar periculos pentru tine, dar nu am pe nimeni. Trebuie să vorbesc cu cineva. Cineva care să mă ia de aici!

Tracy adoptase un ton sever:

-- Anabel, te rog să mă asculţi! Adună-te şi spune-mi calm ce s-a întîmplat.

Auzise cum Anabel respiră adînc înainte de a continua:

-- Este tot chihlimbarul ăla negru! A apărut ieri şi ştiu că asta înseamnă sfîrşitul. Secretul e ascuns la Sultan Valide - notează-ţi asta. Vezi să nu afle nimeni că eşti sora mea - aşa nu se vor atinge de tine. Bunny, mi-e frică - nu vreau să mor! Bunny...

Urmase un moment de linişte, apoi o auzise din nou pe Anabel vorbind în şoaptă:

-- Urcă cineva scările.

Din nou tăcere. Tracy îşi ţinu răsuflarea, încercînd cu disperare să audă ce se întîmpla acolo, la Istanbul, la mii de kilometri depărtare. Apoi urmase lucrul care o înspăimîntase - Anabel nu mai vorbise, dar fluierase în microfon o melodie dintr-un vechi cîntec de leagăn: „*London Bridge cade, cade, cade...*“ Continuase să fluiere pînă cînd telefonul amuţise.

Fragmentul de melodie îi amintise lui Tracy de vremea copilăriei, cînd comunicau prin semnale secrete, de fapt nişte melodii copilăreşti pe care le cunoşteau amîndouă. „*Acum mergem în jurul dudului*“ însemna: „*Totul este OK. A trecut furtuna*“. „*London Bridge*“ era însă semnalul de pericol, însemna: „*Urmează dezastrul. Pregăteşte-te pentru că o să-ţi cadă acoperişul în cap*“. Îl foloseau doar în cazuri disperate, de forţă majoră.

Anabel lansase semnalul de dezastru de la Istanbul, semnalul lor secret „*May-day*“ şi apoi închisese.

Tracy încercase imediat să reia legătura cu Istanbulul. Cînd reuşise în cele din urmă, cineva o informase în engleză că Anabel nu putea veni la aparat. Ceruse să vorbească cu Miles, dar nici acesta nu se afla în oraş. În final renunţase, dar nu-şi divulgase numele. Se străduise să-şi potolească propria panică, spunîndu-şi că era una din ghiduşiile care îi erau atît de dragi lui Anabel, dar nu reuşise să se convingă.

În ziua următoare, dată fiind importanţa persoanei lui Miles, ştirea

morţii lui Anabel se aflase pe prima pagină a ziarelor.

Tracy rupsese lunga tăcere autoimpusă şi îi telefonase tatălui său în Iowa. I se răspunsese că era exact ceea ce era de aşteptat. Drumul pe care îl alesese Anabel o dusese la sfîrşitul meritat.

Comandase telefonic flori, fără să-şi dea numele, pentru mormîntul lui Anabel şi începuse să plănuiască drumul la Istanbul. Nu putea accepta moartea subită a surorii sale fără să pună întrebări, măi ales că survenise telefonul acela atît de confuz. Pentru prima dată însă, cuvintele lui Anabel o făcură să devină prudentă. Instinctul îi spusese că nu trebuia să se ducă acolo imediat şi nici să-şi dezvăluie identitatea, condiţii în care întrebările ei ar fi rămas fără răspuns. Avea o responsabilitate şi se simţea vinovată. Nu răspunsese la apelul disperat al lui Anabel, considerase că scrisoarea fusese obişnuitul strigăt „Lupul!“. De data asta însă se întîmplase ceva foarte rău şi nu va mai avea linişte pînă cînd nu va afla explicaţia. Nu acceptase niciodată fără rezerve părerile lui Anabel despre Miles. Trebuia să se ducă la Istanbul şi să-l cunoască personal.

În lipsa banilor, amînase plecarea, mai ales că nu dorea să se ştie că e sora lui Anabel. Tocmai atunci domnul Hornwright îi deschisese o uşă şi ea se repezise să treacă pragul spre aventură fără să se mai uite înapoi.

Nu a fost nevoie să-şi ascundă identitatea, deoarece, fiind surori vitrege, purtau nume diferite. Cîtă vreme acest incognito rezista, se simţea apărată împotriva oricărei ameninţări din cele la care se referise Anabel. Pistele de care dispunea erau puţine: ieşirea lui Anabel împotriva lui Miles, mai dură ca oricînd; referirea la „chihlimbarul negru“ şi la cineva numit Sultan Valide care era în posesia unui „secret". La prima vedere, toate păreau improbabile. Şi totuşi Anabel fusese înspăimîntată. Anabel murise. Fusese împinsă spre sinucidere de disperare. Cine se făcea vinovat de asta?

Miles Radburn, aşa cum îl cunoscuse, părea capabil s-o fi făcut. Şi-l putea imagina aducînd o femeie în pragul nebuniei. Mai ales dacă era atît de proastă încît să-l iubească. Dar trebuia să ţină seama şi de prezenţa paradoxală a portretului lui Anabel de pe peretele dormitorului. Nu putea nici să nu ţină seama şi de vocea interioară care-i şoptea că nu tot ceea ce spunea şi făcea Anabel trebuia luat de bun.

Măcar de-ar fi fost cineva în care să poată avea încredere. Îi veni din nou în minte Nursel. Părea că fata fusese prietenă cu Anabel, dar Tracy nu îşi dădea seama dacă putea avea încredere în ea. Exista posibilitatea să-i devină aliată în încercările ei de a descoperi adevărul. Avea mare nevoie de un aliat, dar nu îndrăznea să se încreadă în nimeni.

Erau tot atîtea contradicţii în această obscură tragedie cîţi curenţi

de adîncime existau în apele Bosforului în care îşi sfîrşise viaţa Anabel. Tensiunea şi antipatia dintre Murat Erim şi Miles Radburn erau evidente, ca şi cea dintre Murat şi cumnata sa, Sylvana. Aceasta avea mai multă putere în familie decît puteau accepta fratele şi sora soţului ei.

Gîndurile lui Tracy fură întrerupte de o bătaie în uşă. Halide intră în cameră cu un teanc de cărţi pe care le puse pe masă, zîmbind timid. Profitînd de ocazie, Yasmin ţîşni pe uşa deschisă de parcă cineva o ţinuse prizonieră.

După plecarea lui Halide, Tracy privi mirată la cele patru volume. Toate erau lucrări despre Turcia - un ghid modem, campaniile şi reformele lui Atatiirk, vechile populaţii care trăiseră în Turcia şi o istorie a Imperiului Otoman.

Doamna Erim ar fi putut să-i trimită primele două volume, şi chiar şi pe al patrulea, dar cel de-al treilea era sigur al lui Miles Radburn. Deschise cartea şi pe prima pagină văzu numele lui. Se uită şi la celelalte. Toate îi aparţineau lui Miles.

Să fi fost gestul lui o scuză pentru ieşirea necontrolată? O clipă se simţi emoţionată, dar un zîmbet amar o aduse la realitate. Nu trebuia să uite că şi lui Anabel i se păruse la început cuceritor, ca apoi să constate cît de grav se înşelase. Ar fi fost mai indicat să-l deteste profund, să şi-l imagineze ca pe un bărbat înspăimîntător de rece, un bărbat care putea lovi o biată pisică. Încă nu ştia cum, dar trebuia să stea solid pe poziţie şi să rămînă acolo, fără să se lase atrasă într-o prietenie cu Miles Radburn.

Tracy se aşeză şi deschise un volum lâ întîmplare. Începu să citească, străduindu-se să înţeleagă. Era Vorba despre cei mai vechi locuitori din Turcia, hitiţii, o populaţie importantă a lumii vechi. Erau menţionaţi şi în Biblie. Bathsheba, femeia care îi fusese soţie lui David şi mamă lui Solomoh, era hitită. Hitiţii îşi disputau celebritatea cu egiptenii şi babilonienii. Lăsaseră în urma lor frize şi statui de o mare frumuseţe. După hitiţi veniseră invadatorii semiţi şi cuceritorii din Grecia şi Roma. Avusese loc un asemenea amestec de rase, încît se considera că turcii erau indo-europeni cu un strop de sînge mongol.

Tot ce citea era fără îndoială fascinant, dar ecoul cîntecelului din copilărie nu-i dădea pace. În momentul acela, istoria Turciei o interesa prea puţin şi simţi brusc nevoia să iasă din cameră. Puse cartea jos şi îşi luă mantoul. Se făcuse deja tîrziu, dar trebuia să ia puţin aer şi să scape de gîndunle care o asaltau. Mişcarea o va linişti. Nu mai suporta să stea între cei patru pereţi ai camerei lui Anabel.

În salon nu văzu pe nimeni. Uşa camerei lui Miles era tot închisă. Nici pisica albă nu se zărea pe nicăieri. Tracy coborî cu paşi uşori spre coridorul de marmură de la parter şi găsi uşa care dădea spre pădure. Părăsi aleea asfaltată dintre *yali* şi pavilion şi merse pe poteca de

deasupra ţărmului Bosforului pînă ce aceasta se termină la o poartă mică aflată în zidul de piatră care delimita proprietatea. De aici, drumul principal care înconjura pămînturile familiei Erim se îndrepta spre nord, urmînd sinuozităţile ţărmului.

Tracy se aştepta ca portiţa să fie încuiată, dar constată că o ţinea închisă un simplu zăvor. Trase de el şi ieşi. Soarele tocmai dispărea îndărătul dealurilor, dar mai era timp pentru o plimbare înainte de a se întuneca. Tracy păşea pe fîşia de iarbă necosită de pe marginea şoselei, ferindu-se astfel de automobilele care treceau. Ajunse la un moment dat într-o dumbravă frumoasă. Pe sub frunzişul cafeniu apăruseră frunzuliţe verzi, vestind primăvara. Şoseaua începu să coboare spre apă şi o duse în dreptul unei porţi mari din fier forjat, care atîma în balamale. Ruinele o impresionau întotdeauna pe Tracy, le găsea misterioase şi emoţionante în acelaşi timp. Nu rezistă curiozităţii şi intră pe poarta dărăpănată.

Ceea ce fusese dndva o grădină frumoasă arăta acum ca o junglă. Viţă de vie şi plante căţărătoare, mărăcini şi buruieni, învălmăşite şi încurcate, invadaseră spaţiul. Deasupra lor se înălţau maiestuos platani şi castani. O tufa imensă de rododendron care părea gata să înflorească crescuse nebuneşte, formînd un zid întunecat în extremitatea din dreapta a grădinii. Drept în faţă, trepte de marmură trandafirie te invitau să cobori pînă la undele Bosforului. Dincolo de ele, apele întunecate se scurgeau insesizabil, fără zgomot.

În stînga se înălţa o casă, acum în ruină, care purta încă pecetea unei trecute bogăţii. Nu părea o casă obişnuită. Prea multă marmură apărea de sub cascada de viţă care o învăluia. Cîndva avusese două etaje. Însă acoperişul se prăbuşise, iar zidul dinspre apă se năruise şi el. Tracy se aventură pe scările de marmură care se opreau la ancadramentul unei uşi fără canaturi. Văzu un mozaic circular pe jumătate acoperit. Îl admiră, spunîndu-şi că ar merita să fie curăţat de pămîntul şi buruienile care îl ascundeau vederii. Invitaţia portalului deschis era atît de romantică încît nu rezistă şi urcă treptele de marmură. Vechea uşă de lemn putrezise şi spînzura de balamalele ruginite. Păşi peste bucăţile de lemn putred şi intră în casa ruinată. De o parte şi de alta a uşii se mai vedeau arcadele graţioase ale unor ferestre, împodobite cu sculpturi în piatră. O parte din tavan şi acoperişul de deasupra dispăruseră şi ploaia distrusese interiorul. Ceea ce fusese cîndva un palat pe malul Bosforului devenise acum un adăpost pentru şopîrle, şoareci şi păsări. Cariile, termitele şi mucegaiul distruseseră în mai multe locuri pardoseala încăperii centrale şi Tracy trebui să păşească cu grijă. Un perete mai păstra încă rămăşiţele unei picturi florale de o rară frumuseţe. În lumina cenuşie ce pătrundea dinspre apă, distinse un ancadrament din ceramică, aflat deasupra altei uşi. Îl privi cu interes, căci sortarea desenelor lui

Radburn începuse să o familiarizeze cu vechea artă turcească.

Partea din spate a casei i se păru mai solidă. O serie de încăperi rezistaseră timpului, dar cum soarele apuse se, se pierdeau în întuneric. Amurgul se instalase mai curînd decît se aşteptase. Se simţi cuprinsă de o ciudată nelinişte, de parcă s-ar fi aşteptat şă întîlnească fantome în mijlocul acelor ruine.

Tracy ezită în pragul unei camere, cuprinsă de dorinţa de a fugi din locul acela afit de straniu. Apoi se hotărî şi păşi prudent în încăpere.

5

Tracy mergea încet, cu teamă, dorind totuşi să înainteze. La un moment dat simţi sub talpa piciorului ceva moale. Se aplecă şi văzu un fular de mătase ce părea decolorat în lumina slabă a asfinţitului. Îl puse în buzunarul mantoului şi continuă să înainteze, întrebîndu-se ce căuta o femeie printre aceste ruine. Cînd ajunse într-un coridor şi mai întunecos, de unde se zărea o scară ce ducea la etaj, se opri brusc. I se păru că aude un zgomot. Să mai fi fost cineva în acest loc ciudat? Poate femeia care îşi pierduse fularul.

În clipa următoare auzi clar nişte şoapte, întrerupte brusc de o voce furioasă. îngrozită, Tracy se trase îndărătul unei arcade. Cuvintele erau rostite în limba turcă. Vocile, distorsionate, păreau să aparţină unui bărbat şi unei femei care se certau. Nu înţelegea nimic. Discuţia se purta probabil într-o încăpere mai îndepărtată. Prudentă, fata făcu cale întoarsă, căutînd deschiderea către salonul principal. Ajunsă în pragul acestuia, se opri, ezitînd să iasă în lumina ce venea prin ferestrele fără geamuri, în clipa aceea se auzi clar vocea bărbatului rostindu-i numele „Hubbard“, urmat de cuvinte pe un ton ameninţător.

Se sperie. Îşi aminti toate avertismentele din scrisoarea lui Anabel. Împinsă de dorinţa de a scăpa de acolo fără să fie văzută, porni în grabă, nemaigîndindu-se la scîndurile putrede ale podelei. O scîndură cedă, Tracy căzu în genunchi şi se juli la picior. Zgomotul o trădase însă şi vocile încetară brusc. Urmă o scurtă pauză, apoi sunetul paşilor grăbiţi ai celor doi. Tracy nu-i văzu. Probabil că mai exista o uşă care dădea spre grădină şi prin care fugiseră. O fugă vinovată, îşi zise ea, bucuroasă că nu o descoperiseră.

Îşi examină ciorapul rupt şi julitura cu care se alesese, cînd un alt zgomot o făcu să ridice brusc capul. în casa ruinată se afla o a patra

persoană, un bărbat a cărui siluetă se detaşa pe fundalul cerului albastru-cenuşiu. Era ceva ameninţător în felul în care o privea, fără să i se vadă figura, fiind cu spatele contra luminii. Nu făcuse nici un zgomot atunci cînd ceilalţi o luaseră la fugă şi Tracy se întrebă dacă nu cumva fusese acolo tot timpul, ca să-i spioneze. Rămase nemişcată, aşteptînd să vadă cum va reacţiona individul. Omul se hotărî să rupă tăcerea şi i se adresă în turceşte în timp ce se apropia de ea. Atunci îl recunoscu - era Ahmet. Tracy nu avea încredere în acest bărbat tăcut, cu glas mieros, dar cel puţin nu era un necunoscut, întinse mina murdară de sînge de la rana de la picior.

-- M-am lovit, mă poţi ajuta?

Ahmet înţelese şi se apropie.

-- Vă rog veniţi, *hanimefendi*, îi spuse el şi Tracy pomi şchiopătînd spre poartă, sprijinită de braţul lui. În timp ce înaintau încet pe şosea, Tracy îl auzi murmurînd ceva în turcă. Neobişnuită cu sunetele guturale, nu-şi dădu seama dacă o compătimea sau o acuza că întrerupsese întîlnirea celor doi pe care părea să-i fi urmărit.

Făcură cîţiva paşi şi văzură un bărbat ce părea că ieşise la plimbare. Cînd se apropie, Tracy îl recunoscu pe Murat. Ahmet îl salută şi-i spuse ceva în turcă.

-- V-aţi rănit? întrebă Murat Erim, apropiindu- se cu un aer îngrijorat.

Tracy îi povesti că ieşise să se plimbe şi nu rezistase să nu arunce o privire în palatul minat. Şi-a dat prea tîrziu seama cît de putrede erau scîndurile duşumelei - abia după ce s-a accidentat. Porniră spre casă. Doctorul Erim îl tot întreba ceva pe Ahmet, iar acesta îi dădea răspunsuri lungi.

-- O să găsim acasă apă caldă şi bandaje, o informă Erim după ce se despărţiră de Ahmet. Sora mea ştie să îngrijească astfel de răni. Nu-ţi face griji. Noroc că te-a urmărit Ahmet. Se temea să nu te rătăceşti. Am găsit poarta laterală descuiată. Pe- acolo ai ieşit, nu?

Tracy avu impresia că simula îngrijorarea, dar urmărea s-o pună într-un fel la încercare.

-- Da, pe acolo am ieşit, recunoscu ea, fără să-i spună că găsise poarta deschisă.

Probabil că Ahmet nu-i povestise despre cei doi din palat, aşa că fata nu-i dădu nici ea amănunte.

Erim o duse în apartamentul Sylvanei, care întrerupsese distilarea parfumurilor în laborator şi se afla sus. Văzînd piciorul însîngerat al lui Tracy, femeia îl trimise pe Ahmet după Nursel. Considerînd că se află în siguranţă, Murat părăsi încăperea. Nursel veni cu trusa de prim-ajutor, îi spălă bine rana şi îi aplică un bandaj. La întrebările Sylvanei, Tracy răspunse doar că s-a împiedicat. I se părea mai înţelept să ţină descoperirea pentru ea pînă cînd va cunoaşte rolul

fiecăruia. Încă mai simţea spaima pe care i-o provocase auzul numelui său. Faptul că două persoane a căror identitate nu o cunoştea discutaseră atît de vehement despre ea, în circumstanţe destul de ciudate, nu era de natură să o liniştească. Ca să nu mai vorbim de faptul că Ahmet o urmărise.

Sylvana Erim o conduse apoi în camera ei, îi dădu nişte pastile împotriva durerilor şi o sfătui să se bage imediat în pat. Nu va fi nevoie să coboare pentru cină - i se va aduce mîncarea în cameră, dar pe viitor domnişoara Hubbard să nu se mai plimbe prin locuri necunoscute după căderea întunericului.

Tracy îi urmă sfatul. Se pregăti să se aşeze în pat, dar îngrijorarea o cuprinse din nou. Faptul că dăduse din neatenţie peste întîlnirea aceea clandestină o facea să se teamă că identitatea ei ar putea fi descoperită. Nu puteau şti cine e ea cu adevărat, dar dacă afla vreun secret şi le dădea bătaie de cap, libertatea ei de mişcare în casă ar avea de suferit. Şi-apoi, ce discutaseră despre ea? Să fi fost în legăţură cu faptul că lucra pentru Miles Radburn?

Îşi aminti de fularul găsit. îl scoase din buzunarul hainei şi îl studie. Era o mătase foarte fină, în dungi de culoarea prunei coapte şi crem, alternativ. Desenul i se părea cunoscut, dar nu-şi putea aminti unde îl văzuse.

Tabletele pe care i le dăduse Sylvana începură să-şi facă efectul. Se simţea mai relaxată şi uşor ameţită. Se culcă fără să stingă lumina şi ascunse fularul sub pernă, prea tulburată pentru a-şi mai face probleme în legătură cu el. În cîteva minute adormi profund.

Trebuie să fi dormit vreo trei ore bune înainte ca Nursel să-i bată în uşă şi să intre urmată de Halide care purta o tavă. Tracy nu avea poftă de mîncare, dar Nursel insistă să guste ceva. O ajută să se sprijine de perne de parcă ar fi fost o invalidă şi-i puse măsuţa pe genunchi. Apoi îi făcu semn lui Halide să plece, îşi trase un scaun şi se aşeză lîngă pat.

-- Şi-acum, spuse ea veselă, spune-mi şi mie ce ţi s-a întîmplat, cum te-ai rănit la picior. Mi s-a părut că e ceva foarte ciudat la mijloc. N-am discutat nimic nici cu Sylvana, nici cu fratele meu, dar sînt convinsă că nu le-ai spus întregul adevăr.

Tracy sorbi din supa fierbinte şi simţi cum ceaţa de pe creier i se destramă. Faţă de Nursel era mai puţin reţinută şi, cum fata fusese mai perspicace decît ceilalţi, îi povesti tot ce se întîmplase. În palatul ruinat se aflau o femeie şi un bărbat care purtau o discuţie aprinsă. Ahmet fusese de asemenea acolo, de parcă i-ar fi urmărit. ,

Nursel o ascultă cu atenţie. Imenşii ei ochi întunecaţi exprimau îngrijorare.

-- Nu pot înţelege de ce a făcut Ahmet asta. Nu e genul lui să urmărească pe cineva în afara casei. Are ciudăţeniile lui, dar ne este foarte credincios.

-- Atunci de ce nu-l întrebi?

Nursel ridică din umeri.

-- Tot aşa de bine ai putea întreba obeliscul egiptean din Istanbul. Ahmet nu vorbeşte decît atunci cînd vrea el. Bănuiesc că îl interesează direct dacă spionează persoane din afara casei noastre.

-- Şi dacă cei doi făceau parte din casa asta?

-- Ce te face să crezi?

-- Nu am date certe, admise Tracy, dar mi-a fost menţionat numele. Păreau că se ceartă din cauza mea.

-- Din cauza ta? Asta este foarte ciudat. Eşti sigură că ţi-ai auzit numele?

-- Sînt sigură, spuse Tracy şi scoase de sub pernă fularul. L-am găsit cînd am intrat în palat, preciză ea.

Turcoaica privi fularul de parcă ar fi fost o vietate periculoasă.

-- Cred că ar fi bine să nu spui nimănui povestea asta. Nici măcar fratelui meu. Ar fi mai bine să uiţi totul, să nu ai de-a face cu toate astea.

-- Înseamnă că ştii al Cui este fularul. Ştii despre ce e vorba! atacă Tracy direct.

Nursel părea speriată.

-- Nu, nu, nu! Nu ştiu nimic! Ştiu doar că toate acestea nu te privesc pe tine. Domnişoară Hubbard, vei pleca în curînd acasă, la New York, şi asta spre binele tuturor.

Lui Tracy îi veni să strige: „Ba mă privesc! Tot ce se petrece aici mă priveşte — pentru că sînt sora lui Anabel“. Dar nu putea risca să-i spună asta unei fiinţe pe care o cunoştea atît de puţin, chiar dacă se lăuda că fusese prietenă cu Anabel.

Pentru a se calma, Nursel se ridică şi se duse la uşa ce dădea spre verandă, o deschise şi rămase nemişcată, privind apele Bosforului. Cînd vorbi din nou, Tracy rămase surprinsă de ceea ce auzi.

-- De ce te-ai dus în locul acela? Ce te-a atras acolo?

-- Nimic special. Am ieşit să mă plimb şi am dat din întîmplare peste poartă. Eram curioasă să văd ce este în spatele ei şi am intrat - asta-i tot.

-- Ciudat, spuse Nursel, visătoare. Doamna Radburn, care era şi ea americancă, adora locul acela. Adesea, cînd se simţea nefericită, se ducea acolo. Uneori o însoţeam, socotind că nu era bine s-o las singură.

Tracy se lăsă pe perne, cu ochii închişi. Nu avea poftă de mîncare. Să fi făcut Nursel o legătură între ea şi Anabel? Nu era posibil, nimeni nu ştia că Anabel are o soră.

Nursel se întoarse în cameră şi făcu un semn cu mîna, ca şi cum ar fi vrut să alunge întreaga poveste. Tracy deschise ochii şi spuse cu prudenţă, urmărind expresia de pe chipul fetei:

-- Astăzi dimineaţă, doamna Erim mi-a arătat portretul lui Anabel din dormitorul domnului Radburn. Fata din portret mi s-a părut foarte frumoasă. Aşa era şi în realitate?

Nursel îşi reluă locul pe scaunul de lîngă pat.

— Era şi nu era aşa. Adesea se purta ca un copil fermecător. Dorea să fie fericită, să fie eroina unor poveşti pe care şi le imagina. Dar era măritată cu el - un bărbat reţinut, serios, cu o puternică personalitate. Oh, aş putea să-ţi povestesc multe lucruri întîmplate în anul pe care l-au petrecut aici! Ai văzut fortăreaţa de pe malul celălalt?

— Am remarcat turnurile în dimineaţa asta, admise Tracy.

— Este Rumeli Hisar, un loc celebru în istoria Turciei. A fost construită pentru a apăra Bosforul împotriva invadatorilor, dar nu şi-a îndeplinit scopul. Pe partea asta se află o fortăreaţă similară, ceva mai mică şi mai puţin interesantă. Odată ne-am dus cu toţii la Rumeli Hisar pentru un picnic. Ne-au însoţit fratele meu, Sylvana şi Miles. Anabel era într-una din zilele ei bune — exuberantă şi chiar necugetată. Era ca un cuţit.

— Ce vrei să spui cu asta — „ca un cuţit“?

Nursel se întoarse cu spatele.

— Foarte tăioasă. Putea să lovească, să rănească, fără să se gîndească. Poate mai degrabă ca o sabie decît ca un cuţit. Da — aşa era! Ca o lamă de sabie ascunsă în cutele mătăsii, gata să taie cînd te aşteptai mai puţin. În ziua aceea, la fortăreaţă, a vrut să se urce pînă în vîrf, dar Miles n-a lăsat-o. I-a spus că nu suporta înălţimea, dar Anabel i-a răspuns că poate zbura pînă în vîrf dacă vrea şi a urcat în fugă scările care duceau la grădina din interior. Am urmat- o, dar mi s-a făcut frică. Le-am cerut să se ducă după ea şi Murat a început să urce treptele. Miles l-a oprit, spunînd că trebuie lăsată să încerce, altfel o va obseda această dorinţă neîmplinită. Poate că dorea încă de atunci s-o vadă moartă. Era o zi de primăvară şi de-a lungul Bosforului

înfloriseră copacii lui Iuda. Un astfel de copac se afla pe o colină, în afara zidurilor fortăreţei. Anabel voia să-l admire de pe cel mai înalt punct al fortăreţei. Alerga că o gazelă, fără să privească înapoi. Ne-a strigat să venim cu toţii ca să vedem cît e de frumos.

Emoţia făcu să-i tremure vocea, lăsă capul în jos şi firul amintirilor se rupse.

-- Cînd eram mică şi mergeam la şcoala americană de la Amavutkoy, peste Bosfor, am avut o prietenă americană,-fiica unui ofiţer de marină. Dar nu se poate compara cu Anabel. Nimeni nu se poate compara cu Anabel!

-- Nu mi-ai spus cum a coborît de pe zid, insistă Tracy.

-- A fost îngrozitor, n-am să uit niciodată. S-a întors să ne strige să venim şi noi şi să admirăm priveliştea printr-o crăpătură din zid. Atunci a privit în jos. Zidul este înalt şi îngust şi în clipa aceea inima a încetat să-mi bată - am crezut că o să cadă acolo, sub ochii noştri. Miles, care şi-a dat seama ce se putea întîmpla, i-a strigat să se rezeme de zid şi să-l aştepte. Anabel nu l-a ascultat, a făcut un pas spre trepte, s-a împiedicat şi s-a prăvălit pînă aproape de primul nivel, pe un ieşind îngust al zidului, unde şi-a pierdut cunoştinţa. A avut noroc că n-a alunecat peste marginea aceea. Miles a ajuns la ea şi a adus-o jos. L-am admirat atunci. Era puternic, agil şi a coborît-o în siguranţă înainte de a-şi reveni din leşin. Ce s-a întîmplat după aceea nu mi-a mai plăcut.

Continuă să povestească cu o nuanţă de dispreţ în voce:

— Cînd şi-a revenit, Anabel a făcut o criză de isterie. Miles a pălmuit-o brutal, cu cruzime chiar. Niciodată n-am să-l iert pentru palma aceea. Nici pentru ce a făcut atunci, nici pentru cele de mai tîrziu.

Tracy ascultase îngrozită povestirea lui Nursel şi ar fi vrut să poată plînge pentru Anabel cea fragilă, care nu se putea lua la întrecere cu înălţimile. Dar sora ei trebuise să fie tratată cu asprime. Ce să fi făcut Miles după ce a adus-o jos, decît s-o scoată din starea de şoc cu o palmă zdravănă?

-- S-a liniştit după ce a pălmuit-o?

Ochii negri ai lui Nursel se măriră de surprindere, de parcă s-ar fi aşteptat ca Tracy să fie indignată de gestul lui Miles.

-- Da. A început să plîngă. Îi era frică de el şi pe bună dreptate. Nu ştiam atunci cît de mult îi dorea moartea.

Glasul raţiunii era insistent, deşi Tracy ar fi vrut să nu-l audă. În fond, ar fi trebuit să ţină cu Anabel, dar...

-- Nu mi se pare normal ca un bărbat care a dorit moartea soţiei sale să-i ţină portretul pe peretele dormitorului, astfel încît să-l vadă zilnic.

-- Mi se pare uşor de înţeles, o contrazise Nursel. Cum îi spuneţi

voi - cămaşa martirilor? Simte nevoia să se pedepsească pentru ceea ce a făcut. Cu toată ticăloşia lui, nu e lipsit de conştiinţă. Îşi plăteşte o parte din vină prin faptul că nu mai poate picta. Va plăti toată viaţa. O viaţă întreagă n-o să-i ajungă! Nimic n-o mai poate aduce înapoi pe Anabel.

Nursel îşi acoperi faţa cu mîinile şi rămase tăcută. Safirul de pe degetul ei strălucea în lumina lămpii.

Tracy se simţi tentată să-i spună: „Anabel a fost sora mea. Dacă ai fost prietena ei, fii şi a mea şi ajută-mă să descopăr adevărul^. Dar nu scoase o vorbă. Nursel i se părea din ce în ce mai sinceră, însă nu sosise momentul. Era mai bine să aştepte, să dea dovadă de înţelepciune.

Cînd Nursel îşi descoperi faţa, ochii îi erau încărcaţi de suferinţă şi de teamă, dar pe obraji nu se vedea nici o urmă de lacrimi.

-- Dă-mi fularul, spuse ea.

Tracy îl pusese din nou sub pernă şi nu se grăbi să-l scoată.

-- Tu ştii cui îi aparţine. De ce îl vrei?

-- N-ar fi înţelept să-l ţii la tine, spuse Nursel, evitînd să-i răspundă la întrebare. S-ar putea să-i faci rău unei persoane nevinovate dacă le vei povesti celorlalţi tot ce s-a întîmplat astăzi. Dă-mi fularul să-l pun la locul lui.

Tracy ezită un moment, apoi se decise:

-- Am să ţi-l dau, dar nu acum. Am s-o fac înainte de a pleca acasă.

Nursel făcu un mic gest de disperare.

-- N-ai înţeles nimic, asta e! Văd că nu ai terminat cina. Te-am tulburat cu poveştile mele. Sylvana o să se supere dacă nu mănînci. Hai, încearcă, mielul e delicios.

Tracy se strîmbă.

-- Nu mi-e foame. Te rog ia-le de-aici.

Cînd Nursel se ridică să ia tava, se auzi o bătaie în uşă, apoi vocea lui Miles:

--Pot intra?

O clipă, Nursel păru surprinsă, după care o întrebă zîmbind pe Tracy:

-- Vrei să vorbeşti cu domnul Radburn?

Tracy n-ar fi vrut, dar nu se putea eschiva.

-- Da, bineînţeles.

Nursel deschise uşa. Pisica se strecură printre picioarele lui Radburn şi sări pe fotoliul ei. Radburn n-o luă în seamă şi înaintă pînă la patul lui Tracy.

-- Am auzit că ai căzut. Sper că nu e nimic grav, spuse el.

Oare intenţiona să-i pună întrebări? Tracy remarcă din nou culoarea de un cenuşiu rece a ochilor lui.

-- M-am julit doar. O să-mi treacă pînă mîine. Nu înţeleg de ce trebuie să stau în pat.

-- Cred că nu e cazul să vii mîine la lucru. Mai bine odihneşte-te, o sfătui el. Eu mă duc dimineaţă în oraş şi lipsesc toată ziua. Ia-ţi liber şi fă ce vrei.

-- Ceea ce aş vrea eu să fac, îi răspunse împingîndu-şi bărbia înainte cu încăpăţînare, este să lucrez şi să termin treaba pentru care am venit.

-- Nu obişnuiesc să-mi încui biroul. Promite-mi că n-ai să intri acolo pînă nu mă întorc.

Aducîndu-şi aminte cum o prinsese - o intrusă care privea portretul lui Anabel - Tracy se înroşi şi cedă. Îşi dădea seama ce urmărea Miles - s-o ţină departe de munca lui. În fiecare zi va găsi noi scuze pînă ce săptămîna acordată se va termina. Apoi o va trimite acasă. În clipa aceea nu ştia cum să se opună presiunii la care era supusă din toate părţile.

Miles consideră tăcerea ei drept un acord şi, după un scurt salut din cap şi un „Noapte bună“, părăsi rapid camera.

Nursel se strîmbă către uşa care tocmai se închisese. Îşi revenise din emoţiile provocate de amintiri.

-- Ştiu ce o să facem, o anunţă ea pe Tracy. Dacă tot eşti liberă miine, vino cu mine la Istanbul. Am un comision din partea Sylvanei şi trebuie să trec pe la un bijutier pentru Murat. Dacă ţi se vindecă piciorul, o să-ţi facă plăcere să vezi locurile astea. Poate că vom avea timp să vizităm şi o moschee. Nu poţi pleca din Istanbul fără să vezi cîte ceva din ceea ce face faima acestui oraş.

Tracy acceptă invitaţia, dar sentimentul de frustrare se accentuase. Toţi o îndepărtau şi nici o uşă nu se deschidea pentru a-i oferi un răspuns la întrebările care o chinuiau. Cele cîteva zile care îi fuseseră acordate se scurgeau printre degete fără să' poată realiza ceva. Măcar timpul petrecut cu Nursel trebuia valorificat.

-- Te las acum, îi întrerupse Nursel şirul gîndurilor. Dormi bine şi iartă-mă dacă te-am împovărat cu gîndurile mele triste. Nu te mai gîndi la ele. Totul aparţine trecutului. Dar asta nu-i valabil şi pentru el.

-- Ce vrei să spui? o întrebă Tracy, tatonînd terenul. Nursei ezită înainte de a-i răspunde. Strînse buzele, iar în ochii îi sclipi un licăr de furie.

-- Eu nu am uitat şi nici nu vreau să uit, declară Nursei. Într-o zi va face o greşeală şi eu am răbdare.

Luă tava şi ieşi din odaie. După ce uşa se închise, Tracy se rezemă de pernele tari. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Nimic din ce văzuse de cînd sosise în această familie nu se încadra într-un tipar logic, perceptibil. Existau o mulţime de contradicţii.

Ahmet fusese una din cele trei persoane pe care le surprinsese în ruinele palatului. Dar cine erau celelalte? Să fi fost Nursel femeia? De ce o interesa fularul pe care îl găsise? Nu putuse identifica vocile din cauza tonului certăreţ. Nu-şi putea da seama dacă vocea de femeie îi era sau nu cunoscută. Şi nici cea a bărbatului. Ar fi putut fi chiar Murat, care lăsase impresia că venea dinspre şosea şi pretinsese că a fost surprins să găsească poarta deschisă. Vorbiseră în turcă şi nu putuse identifica nici un accent.

Cheia enigmei putea fi fularul. Tracy îl scoase de sub pernă şi îl mai studie o dată. Brusc îşi aminti unde mai văzuse un asemenea material - în salonul Sylvanei Erim. Se aflau acolo nişte perne îmbrăcate în aceeaşi ţesătură. Nu-şi dădea seama ce semnificaţie avea această descoperire.

S-ar putea oare ca tot ce se întîmplase să aibă legătură cu cele petrecute cu luni în urmă, în timpul cînd Anabel mai era încă în viaţă? „Nu vreau să mor!“ strigase Anabel - şi se dusese direct la moarte. Dacă cineva din această familie era responsabil de trecuta tragedie, atunci minările acesteia ar putea dura încă multă vreme. Suspiciunea şi tăinuirea adevărului erau forţele opuse care duceau o luptă ascunsă. Ce n-ar fi dat să ştie cine tăinuia şi cine suspecta? Ar fi ştiut atunci de partea cui să fie. Dar, prieteni sau duşmani, toţi purtau măşti şi, la o mişcare greşită, pămîntul i s-ar putea deschide sub picioare.

Nu va găsi cu uşurinţă răspunsurile, aşa că va fi nevoită să-şi prelungească şederea. Trebuia să dea dovadă de curaj şi să nu se lase intimidată de Miles sau de despotica Sylvana. De asemenea, să nu se lase atrasă în confidenţe cu Nursel sau flatată de atenţiile galante ale doctorului Erim. Trebuia să se ţină la distanţă de toţi şi să se conducă numai după intuiţia ei pînă cînd va fi în posesia unor informaţii suficiente pentru a acţiona, dacă va fi posibil.

În capătul celălalt al dormitorului, Yasmin se cuibări în fotoliu şi începu să toarcă în semn de mulţumire. Pisica adoptase pentru a doua oară acea cameră care fusese a lui Anabel.

6

A doua zi dimineaţa, Tracy se trezi cu piciorul încă înţepenit. Rana

o ustura, deşi bandajul se afla la locul lui. Îşi propuse să nu acorde nici o atenţie acestor mici neplăceri, fiindcă aştepta cu nerăbdare excursia promisă la Istanbul. În acelaşi timp, se bucura că va scăpa pentru cîteva ore din casa aceea, cu secretele ei tulburătoare.

După ce se îmbrăcă, porni în căutarea micului dejun. Remarcă în drum spre scări că uşa ce dădea în biroul lui Miles era larg deschisă. Intenţionase să-i vorbească înainte de a pleca, aşa că se îndreptă către uşă. Biroul era însă gol, iar uşile dinspre balcon, larg deschise, lăsau să pătrundă răcoarea dimineţii în camera neîncălzită. În timp ce privea în jur, curentul ridică o foaie de hîrtie şi o aruncă jos. Tracy se repezi să o ridice, dar încremeni cînd văzu că teancurile de hîrtii pe care le sortase şi le pusese în ordine sub masa lungă zăceau răvăşite. Hîrtii şi desene, amestecate, erau împrăştiate de parcă un uragan trecuse peste ele.

În primul moment crezu că de vină fusese curentul şi se duse să închidă uşile. Apoi, privind hîrtiile şi desenele împrăştiate, îşi dădu seama că nici un curent n-ar fi putut provoca o asemenea dezordine şi doar în acel colţ al încăperii. Pe masă şi pe biroul lui Miles, hîrtiile nu fuseseră atinse.

Să se fi răzbunat Miles într-o clipă de furie? O făcuse oare ca s-o descurajeze, să o determine să plece? Din puţinul pe care-l ştia despre Miles Radburn, el n-ar fi fost capabil gle un asemenea gest. Şi-ar fi manifestat nemulţumirea direct, deschis, nu ar fi recurs la asţfel de trucuri.

I se părea un gest duşmănos, dar pe cine să suspecteze? Nu putea fi timida Halide, nici Nursel, care începuse să se poarte că o prietenă, deşi uneori mai scăpa cîte o răutate. Nici Sylvana Erim nu s-ar fi coborît pînă la un asemenea gest. Atunci cine?

Rămăsese Ahmet, cel care se mişca uşor, pe nesimţite, care ştia că Tracy înţelesese că-i urmărise pe cei doi în ruinele palatului. Să fi vrut el să se răzbune? Alungă din minte şi această ipoteză. Actul părea un soi de avertisment, de ameninţare, ca şi cum cineva iar fi spus verde: „Termină cu povestea cu lucrul la manuscris şi du-te acasă. Nu te vrem aici“.

Tracy îşi vîrî degetele mari în betelia fustei, întoarse spatele dezastrului şi coborî scările. Soarele strălucitor al dimineţii îi insuflă curaj şi se simţi cumplit de furioasă. Fusese încîntată de modesta ei muncă de sortare şi o durea s-o vadă irosită. În orice caz, nu avea intenţia să se lase intimidată. După ce se va întoarce din excursia cu Nursel, va reîncepe sortarea.

Ajunsă la etajul doi, auzi voci venind din sufragerie şi deschise brusc uşa, mînată de indignarea pe care o simţise. Spera să-l vadă şi pe Miles Radburn, dar el lipsea. Nursel discuta foarte serioasă cu fratele ei în turceşte. Amîndoi ridicară ochii, surprinşi de intrarea ei

furtunoasă.

-- Vin din biroul domnului Radburn,- le spuse ea. Am constatat că toată munca mea de ieri a fost de pomană. Hîrtiile zac împrăştiate pe jos în cea mai mare dezordine. L-aţi văzut pe domnul Radburn? Aş vrea să-l întreb dacă ştie ce s-a întîmplat şi dacă bănuieşte cine ar fi putut s-o facă.

Nursel şi fratele ei schimbară o scurtă privire cu un înţeles care îi scăpă lui Tracy.

-- Domnul Radburn a plecat devreme la Istanbul, răspunse Nursel. Iar noi nu ştim nimic despre cele întîmplate.

Murat se ridică pentru a-i ţine scaunul lui Tracy ca să se aşeze la masă, dar nu scoase o vorbă. În ciuda curtoaziei cu care o trata, ea sesiză o schimbare în atitudinea lui; nu mai era bărbatul plin de simpatie care o adusese acasă în seara precedentă. În ochii lui negri mocnea un foc ascuns şi o privea pe Tracy cu o intensitate jenantă. Ceva nu era în ordine. Emoţionată, Tracy se aşeză la masă.

-- Ce este? întrebă ea. Ce s-a întîmplat?

Nursel îşi reveni prima.

-- Ne-ai luat prin surprindere, domnişoară Hubbard. Eşti furioasă. Este cu adevărat supărător că, munca dumitale a fost distrusă. Sîntem şi noi şocaţi.

Murat nu se ralie la atitudinea surorii lui. Deşi nu-şi terminase micul dejun, nu se mai aşeză la masă.

-- Domnişoară Hubbard, poate că ar fi mai bine să,plecaţi imediat acasă, îi spuse el scurt. S-ar părea că în Turcia nu vă aşteaptă decît necazuri.

-- De ce m-aş duce acasă? îl întrebă Tracy uşor dezorientată de acest atac neaşteptat. Este adevărat că ceea ce s-a întîmplat m-a necăjit şi m-a înfuriat. Dar le pot pune pe toate la loc cu un mic efort. Asta nu mă face să renunţ şi să plec acasă - nu voi oferi nimănui o asemenea satisfacţie.

Murat îi făcu o plecăciune şi ieşi din cameră fără să-i răspundă.

Tracy se întoarse cu un aer contrariat spre Nursel.

-- Ce am făcut? De ce este atît de supărat? Am crezut că şi el ar vrea să ştie cine a făcut pozna asta răutăcioasă.

Turcoaica nu-i răspunse imediat. Rupse un corn şi îl unse încet cu unt. Halide intră aducînd tava pentru Tracy. După ce servitoarea ieşi, Tracy atacă.

-- I-ai spus fratelui tău ce s-a întîmplat cu adevărat seara trecută? o întrebă ea pe Nursel. Că am auzit acolo nişte voci? Că cineva mi-a rostit numele?

Nursel o privi surprinsă şi descumpănită.

-- Nu... Nu i-am spus nimic.. Altceva l-a tulburat. Te rog - nu trebuie să-i dai atenţie. Fratele meu are cîteodată stări ciudate. Se

supără uneori pe mine, alteori pe Sylvana sau pe servitori. Asta nu înseamnă însă nimic. De fapt, Murat nu e fericit. După moartea fratelui nostru mai mare, am trecut prin momente dificile.

Făcu o pauză, ca şi cum nu ar fi fost sigură cît de mult putea spune. În cele din urmă se hotărî:

-- Conform legilor noastre, ceea ce rămîne la moartea unui om trebuie să se împartă în mod egal între membrii familiei. Deci, Sylvana, Murat şi cu mine deţinemfiecare o parte egală din *yali*. Sylvana, ocolind legea, l-a convins pe fratele nostru să construiască în timpul vieţii pavilionul şi să-l înscrie pe numele ei. Tot ea l-a determinat să-şi transforme o bună parte din averea pe care o adunase din afaceri cu exportul în bani şi bijuterii, pe care i le-a dat ei. În afară de casa asta, Murat şi cu mine am rămas cu foarte puţin. Depindem de Sylvana pentru a avea tot ce ne este necesar, iar ea ţine foarte strîns baierele pungii. Fratele meu nu suportă să-i ceară acestei franţuzoaice ceea ce ar fi trebuit să-i aparţină de drept. Asta îl face irascibil, aşa cum ai putut constata.

-- Îl înţeleg, dar nu pricep de ce e furios pe mine, insistă Tracy.

Nursel oftă.

-- Domnişoară Hubbard, să nu crezi că a intenţionat să fie inospitalier. Te rog iartă-ne şi nu-ţi strica pofta de mîncare.

Tracy mîncă în tăcere cornurile şi bău cafeaua. Nursei rămase lîngă ea, dar fără să mai spună ceva. Părea gînditoare şi preocupată. Poate că regreta confidenţele pe care i le făcuse în seara precedentă.

-- Te rog să-i spui fratelui tău că nu mă interesează nimic altceva decît scopul pentru care am venit aici, spuse Tracy.

-- Şi care este acest scop? o întrebă Nursel blînd.

-- Păi, angajamentul de a lucra pentru domnul Radburn, răspunse Tracy, simţind un fior rece pe şira spinării.

-- Desigur. Îmi pare rău că s-a întîmplat acest mic incident. Am să vorbesc cu servitorii, poate voi reuşi să aflu cine a făcut această glumă de prost gust. Fetele care lucrează pentru noi se comportă adesea ca nişte copii neastîmpăraţi.

Tracy nu-i răspunse, dar era convinsă că nu putea fi vorba de o farsă.

Oricum, continuă Nursel împăciuitoare, hai să uităm această întîmplare şi să ne petrecem ziua într-un mod plăcut. Să ne bucurăm de excursia la Istanbul şi să fim vesele. În dimineaţa asta vreau să fiu ca Anabel, să doresc din tot sufletul să mă simt bine.

Cuvintele fetei o liniştiră pe Tracy şi o făcură să-şi recapete buna dispoziţie.

- De acord, hai să nu ne stricăm ziua, încuviinţă ea.

Nursel uită brusc de preocuparea anterioară. Poate că aerul ei de supuşenie era folosit ca să se ţină departe de necazuri şi să-şi ascundă

propriile sentimente. O fată care într-un moment era cuprinsă de mînie, iar în momentul următor dădea drumul unor lacrimi sentimentale prezenta o enigmă care nu era uşor de dezlegat.

Imediat după micul dejun, cele două tinere femei se pregătiră de plecare. În acel sfîrşit de martie, vremea era însorită şi călduţă. Crengile copacilor înmuguriseră şi cîmpurile se coloraseră într-un verde crud. Nursel conducea cu plăcere şi, pe măsură ce se depărtau de casă, părea tot mai relaxată, ca şi cum ar fi fost încântată că lăsa în urmă atmosfera încărcată de secrete.

Tracy o privi, li venea greu să creadă că tînăra aceasta elegantă şi echilibrată era aceeaşi cu fata copleşită de emoţii care-i povestise atîtea în noaptea trecută. Astăzi arăta splendid. Coafura impecabilă contrasta cu bretonul răvăşit al lui Tracy care-i ieşise de sub borul beretei albastre din piele de căprioară. Cerceii lungi agăţau razele soarelui şi dansau la fiecare mişcare a capului, dîndu-i un aer de bună dispoziţie. Clipsurile care îi fixau de urechi erau bordăte cu pietricele albastre. Pietrele mai mari, care atîrnau, aveau forma unor lacrimi şi erau monfate în argint.

-- Ce frumoşi sînt cerceii tăi, o complimentă Tracy.

Nursel zîmbi şi, cînd încetini viteza ca să ia o curbă, îşi scoase cerceii din urechi şi-i întinse lui Tracy.

-- Te rog, ia-i, sper să-ţi poarte noroc.

-- Nu, nu pot să-i primesc! ripostă Tracy jenata. N-amvrut să...

Nursel lăsă cerceii să-i cadă în poala vecinei sale.

-- Este un obicei turcesc. Nu-i poţi refuza fără să mă jigneşti. Dacă nu-mi plăceai, nu ţi i-aş fi dat. Pot să-ţi spun pe numele mic? Şi tu, să-mi spui Nursel?

-- Sigur că da, răspunse Tracy emoţionată de gestul prietenos al turcoaicei.

- Cred că ştii că noi, turcii, avem al doilea nume, de familie, doar de cîteva zeci de ani? Înainte era o confuzie generală. Acum ne-am occidentalizat şi ne-am ales singuri cel de-al doilea nume, dar continuăm să-l păstrăm pe primul, e mai comod.

— Îţi mulţumesc, Nursel, şpuse Tracy şi-şi prinse cerceii la urechi. Îi plăcea să-i simtă atingîndu-i obrajii cînd se legănau. Şi Anabel purtase astfel de cercei, nu năstureii simpli pe care şi-i permitea ea. Pentru o clipă, Tracy se simţi aproape la fel de elegantă ca Nursel şi tot atît de seducătoare ca Anabel. Cu acel gest, turcoaica îi cîştigase simpatia. Şi totuşi, o uşoară rezervă persista încă faţă de Nursel. Cu sau fără cercei, Tracy nu era relaxată în prezenţa lui Nursel Erim. Avea permanent senzaţia că fata ascundea ceva.

După ce-şi pusese cerceii, Nursel îi aruncase o privire aprobatoare. ,

-- Îţi vin bine. Şi mai trebuie să ştii că albastrul te fereşte de

necazuri. Cel puţin aşa credeau vechii turci.

Tracy îşi aminti că în Turcia ejdsta credinţa potrivit căreia culoarea albastră te ferea de deochi. Văzuse mulţi copii mici purtînd mărgele albastre la gît sau împletite în păr. Pe radiatoarele automobilelor se agăţau frecvent astfel de mărgele.

Maşina părăsise feribotul şi rula acum pe artera principală a Istanbulului modem. Un şir de platani, încă desfrunziţi, separa cele două benzi de trafic. Pe o latură a bulevardului se înălţau clădiri guvernamentale pe care fluturau steaguri cu semilună şi stea. În timp ce se apropiau de partea veche a oraşului, aflată peste Cornul de Aur, Tracy se îndreptă în scaun pentru a vedea mai bine peisajul celebru ce se desfăşura în faţa ei.

Cornul de Aur, un braţ îngust şi curb al Bosforului, se află în partea europeană a Turciei şi desparte Istanbulul în două - partea veche şi cea nouă. Două poduri unesc malurile: unul mai nou - podul Ataturk şi altul mai vechi - podul Galata. Peste podul Galata trecuseră pe vremuri caravanele negustorilor, dar acum caii şi cămilele cedaseră locul automobilelor.

Pe măsură ce se apropiau de capătul podului, imaginea ce i se înfăţişă lui Tracy îi tăie respiraţia. Ploaia încetase, ceaţa se risipise şi în faţa lor apăreau cupolele şi minaretele moscheilor. Graţia minaretelor, perfecţiunea cu care arhitecţii construiseră cupolele care se ridicau în trepte dădeau Istanbulului o graţie diafană.

Din cauza traficului de pe pod, Nursel reduse viteza şi îşi permise să-i arate lui Tracy cele mai cunoscute construcţii. Spre stînga, lîngă Palatul Topkapi, pe care francezii îl numiseră Serai, se ridica Sfînta Sofia, biserica înălţată de împăratul Justinian, devenită ulterior moschee şi în cele din urmă muzeu. Ceva mai sus se vedea Moscheea Albastră, iar mai aproape de centru - moscheea lui Suleiman Magnificul.

Traficul devenise infernal, se circula bară la bară, iar şirurile de pietoni traversau podul pe fîşii paralele cu şoseaua pentru maşini. Pe sub pod treceau o mulţime de ambarcaţii. În dreapta, la nivelul apei, se vedea un fel de potecă paralelă cu podul. Acolo se opreau vasele de pescari care îşi vindeau marfa proaspătă negustorilor de pe pod.

-- O porţiune din Galata se reazemă pe pontoane, îi explică Nursel, şi se ridică în fiecare dimineaţă la ora patru pentru a lăsa să treacă vapoarele. După două ore se închide şi permite reluarea traficului pe pod. Imaginea cea mai frumoasă a Galatei o poţi vedea dimineaţa, cînd se ridică podul.

La capătul podului au pătruns pe străzi înguste, pavate cu piatră, şi au trebuit să reducă viteza pentru a evita acum nu numai pietonii care circulau pe carosabil, ci şi negustorii de iaurt, de dulciuri sau de apă potabilă.Băieţei cu tăvi încărcate cu ceşcuţe de cafea alergau cu atîta

îndemînare încît nu vărsau nici un strop. Nursel se strecură prin hăţişul de străduţe pînă în vîrful colinei, în căutarea unui loc de parcare.

-- Sîntem aproape de Bazarul Acoperit, îi spuse ea lui Tracy. O să intrăm întîi acolo pentru că am de făcut nişte cumpărături.

După ce au lăsat maşina şi au pomit-o pe jos, pe străduţele înguste, pe Tracy a izbit-o mirosul de praf, specific Istanbulului. La cea mai mică adiere, dintre pietrele străzilor, de la rigole, se ridicau nori de praf care se învîrteau şi se răsuceau în aer ca într-un dans al dervişilor. Traversară curtea unei moschei, plină de porumbei pe care trecătorii îi hrăneau. Dincolo de ea se vedeau arcadele care marcau intrarea în Bazarul Acoperit. Deasupra lor tronau însemnele Imperiului Otoman.

Cele două tinere fură absorbite de şuvoiul vizitatorilor ce mişunau prin labirintul bazarului. Tracy constată că se afla într-un oraş cu prăvălii minuscule, îghesuite sub arcadele de piatră şi sticlă ale acoperişurilor, care lăsau să se strecoare o lumină slabă. În schimb, vitrinele prăvăliilor răspîndeau o lumină strălucitoare. Din prima străduţă se deschideau altele şi din acestea iar altele, astfel încît Tracy se simţi pierdută în păienjenişul lor. Nursel o conduse pe o străduţă cu magazine de bijuterii. Vitrinele erau încărcate cu brăţări strălucitoare de aur, care aveau mare căutare la fetele de la sate, o informă Nursel. Ele îşi apreciau zestrea după numărul de brăţări de aur care le încăpeau pe braţe. În alte prăvălii se vindeau doar papuci şi încălţăminte. O străduţă întreagă era numai cu magazine ce desfăceau produse din alamă şi aramă.

Nursel se opri la un mic magazin cu bijuterii, care avea doar o vitrină îngustă şi o uşă. În spaţiul mic din interior se afla un singur vînzător, îndărătul unei minuscule tejghele. Tînărul o salută pe Nursel şi aduse imediat două scaune. Era înalt, bine făcut, cu ochi negri, vii, şi cînd le zîmbi, Tracy îi admiră dantura albă, strălucitoare.

-- Dînsul este Hasan Effendi, îl prezentă Nursel.

Tînărul se înclină cu un aer grav şi murmură în engleză că *hanimefendi* le onora prăvălia cu prezenţa lor.

Tracy, aşezată pe scaun, începu să studieze podoabele. Pereţii erau acoperiţi de rafturi pe care erau expuse mărgele şi broşe, inele, pandantive, amulete şi tot felul de ornamente.

-- Hasan Effendiţ aveţi *tespihul* pentru fratele meu? îl întrebă Nursel.

Tînărul deschise un sertar şi puse pe tejgheaua de sticlă un *tespih* din mărgele de jad verd pe care Nursel îl studie cu mare atenţie.

-- Murat va fi încîntat, spuse ea, arătîndu-i-l lui Tracy. Este o achiziţie preţioasă pentru colecţia lui.

Şiragul semăna cu cele pe care le văzuse Tracy în ziua precedentă - era scurt şi nu avea încuietoare. Nursel se interesă de preţ şi între cei

doi începu o lungă tocmeală, cu un iz de tachinerie. Tîrgul se încheie în cele din urmă, Nursel plăti suma asupra căreia căzuseră de acord şi puse pacheţelul în poşetă. Apoi i se adresă lui Tracy:

-- Te rog să ne scuzi că vorbim turceşte. Hasan Effendi este fiul lui Ahmet Effendi şi am să-i transmit un mesaj din partea tatălui său.

În timp ce discutau, Tracy îl studie pe tînăr cu un plus de interes. Frumuseţea şi alura lui sportivă nu aveau nimic comun cu slăbănogul Ahmet, însă atunci cînd se încrunta, asemănarea dintre tată şi fiu devenea evidentă. Expresia încruntată şi asprimea tonului nu-i plăcură lui Tracy. Observă cum Nursel pleca ochii, cu un aer supus, ceea ce i se păru curios, fiindcă interlocutorul ei era doar un simplu vînzător, fiul unui servitor al familiei Erim.

Hasan sesiză surprinderea lui Tracy şi întrerupse conversaţia. Cu un zîmbet larg, scoase o cutie de sub tejghea.

-- Poate că vă va face plăcere să admiraţi *tespihul* pe care îl voi trimite doamnei Erim, *hanimefendi*, spuse el şi puse în faţa ei mai multe şiraguri.

Tracy se aplecă pentru a le vedea mai bine şi instinctiv căută printre ele boabe de chihlimbar negru, dar nu se vedea nici una. Nursel le privi şi întoarse, capul nepăsătoare.

-- Sînt sigură, Hasan Effendi, că doamna Erim se va bucura să le aibă, spuse ea pe un ton politicos. Este gata să contribuie la succesul magazinului dumneavoastră, tot aşa cum îi place să-i ajute şi pe săteni.

Tracy recunoscu din nou privirea lui Ahmet în ochii fiului său, puţin ursuză şi chiar răutăcioasă. Hasan nu răspunse. La plecare, le însoţi pînă în uşa prăvăliei şi le urmări cu privirea în timp ce se îndepărtau.

După ce dădură colţul, Nursel abandonă aerul de supuşenie şi redeveni ea însăşi.

-- Hasan are o situaţie grea. Fratele, nostru mai mare l-a trimis la şcoală; dar după moartea lui, Murat n-a mai putut să-l ajute. Sylvana n-a vrut să cheltuiască pentru el, deşi îşi putea permite. Acum este obligat să muncească într-o prăvălioară. Dar Hasan este foarte ambiţios şi cred că va reuşi pînă la urmă să-şi termine studiile şi să ajungă avocat.

-- Părea supărat pe tine, aruncă Tracy momeala, dar Nursel nu reacţionă.

-- N-are nici o importanţă. L-a înfuriat atitudinea doamnei Erim. Dar cine ştie, poate că e mai bine aşa. Vino, mergem acum să-i cumpărăm Sylvanei ce m-a rugat.

O luară pe o altă străduţă. Pe margini, Tracy văzu fragmente de statui, capete şi busturi din marmură, bucăţi de coloane, de asemenea din marmură, trîntite în dezordine - toate reprezentînd o veche

civilizaţie..

-- Lucrurile astea n-ar trebui să se afle într-un muzeu? întrebă ea mirată.

Nursel ridică din umeri.

-- Cine poate şti cum ajung astfel de piese în bazarele din Istanbul? Pe tot cuprinsul Turciei se află numeroase mine care aşteaptă să fie cercetate. Se fură pe capete. Ah, uite, am ajuns - ăsta e locul pe care-l căutam.

Se opri în faţa unei prăvălii mai mari decît celelalte. Vitrinele erau prăfuite, dar mai puţin aglomerate şi ofereau articole preţioase din argint, aramă şi alamă. Evident, proprietarul cunoştea valoarea obiectelor şi nu avea nevoie de o reclamă ţipătoare.

Cînd intră Nursel, vînzătorul îi ieşi în întîmpinare, salutînd-o cu deferenţă. Făcu un semn băiatului de prăvălie să aducă două scaune şi tinerele luară loc în incinta magazinului întunecos şi prăfuit. Ceva îi spunea lui Tracy că obiectele erau foarte vechi şi deosebit de valoroase.

Băieţăndrul care adusese scaunele dispăru şi se întoarse cu o tavă de aramă cu două ceşcuţe cu cafea turcească. Tracy sorbi din fiertura dulce-amăruie.

După ce Nursel a schimbat obişnuitele politeţuri Cu vînzătorul, acesta îi prezentă comoara după care venise. Obiectul, mare şi destul de greu, fix adus cu un aer ceremonios. Vînzătorul se răsti la băiatul de prăvălie care fugi să aducă o masă pe care să aşeze obiectul şi o cîrpă pentru a-l şterge de praf. Cînd îl dezveli, Tracy constată că era un samovar superb. Nu mai avea luciul propriu aramei, devenise mat, dar frumuseţea formei era desăvîrşită. Deasupra compartimentului în care se punea apa se vedeau în straturi suprapuse etajere şi capace şi un horn de aramă. Mînerul robinetului, frumos cizelat, imita o coadă de păun. Două toarte foarte solide permiteau ridicarea samovarului.

După ce-i întinse patronului, cîrpa, puştiul o zbughi spre încăperea din spate. Nursel zîmbi.

-- Se teme. Cunoaşte povestea acestui samovar. Are mai mult de două sute de ani. Pe vremuri, cele mai frumoase samovare se aduceau din Rusia, dar acesta a fost făcut într-un sat din Anatolia. Poţi să admiri măiestria meşteşugarului. Noi, turcii, preţuim artiştii. Cînd sultanul de atunci a aflat despre acel meşteşugar, l-a adus la Istanbul împreună cu samovarul. I s-a oferit o poziţie importantă la Curte şi a fost încurajat să lucreze. Din nefericire pentru el, îi cam plăceau intrigile, fără să fie însă la fel de priceput la treaba asta ca în meşteşugul său. Se spune că a avut un sfîrşit tragic. Capul lui a fost văzut plutind pe Bosfor într-un coşuleţ.

Nursel dădu ocol samovarului, atingîndu-l delicat.

-- Partea cea mai romantică a poveştii abia acum vine, continuă ea. Samovarul i-a fost dăruit mamei sultanului, cea mai puternică femeie din imperiu, şi a împodobit mulţi ani palatul ei de vară de pe malul Bosforului. După asasinarea ei, mai tîrziu, samovarul a ajuns în muzeul Palatului Topkapi. În urmă cu mai mulţi ani a fost furat din muzeu şi nu s-a mai ştiut nimic de el. De curînd a apărut în bazar. Îţi dai seama ce comoară reprezintă. Tare aş fi vrut să-l fi descoperit Murat, nu Sylvana.

Tracy privi samovarul cu interes.

-- N-ar trebui înapoiat muzeului?

Nursel ridică din nou din umeri.

-- Poate că aşa va fi. Dar deocamdată Sylvana se va bucura de el şi-i va face în necaz lui Murat, spuse ea şi oftă, de parcă ar fi prevăzut noi motive de tensiune în casa lor cu prilejul sosirii samovarului.

De data asta, Nursel nu se mai tocmi. Probabil că preţul fusese stabilit între Sylvana şi proprietarul magazinului şi ea, Nursel, nu făcea decît să-i plătească suma cuvenită.

Proprietarul le-ajnsoţit pînă la uşa magazinului, ducînd eu grijă preţiosul obiect bine împachetat în ziare şi legat cu sfoară. Băieţandrul nu era de găsit. Se ascunsese probabil, aşteptînd ca samovarul să părăsească magazinul.

După ce se asigură că pachetul stătea bine pe bancheta din spate, Nursel îi propuse lui Tracy să viziteze Moscheea Albastră. Ajunseră la un loc de parcare convenabil cînd Nursel îi spuse:

—Scuză-mă că nu pot să te însoţesc, dar nu pot lăsa comoara Sylvanei nepăzită. Du-te singură şi nu te grăbi, te aştept oricît de mult.

Marea moschee era o adevărată piramidă de cupole, cu cea mai mare în vîrf. La cele patru colţuri se înălţau minarete zvelte cu balcoane delicate, circulare, ca un inel în jurul degetului. Ceva mai departe se vedeau încă două minarete.

Tracy se desfată admirînd eleganţa construcţiei. Rămase multă vreme cu ochii la cupolele perfecte înainte de a traversa curtea largă pentru a intra în moschee.

Lîngă intrare, un turc bătrîn îi arătă nişte papuci largi, din postav, care se puteau trage peste pantofi, şi întinse mîna, aşteptînd bacşişul. Tîrînd picioarele, fata intră într-o lume de vis. Arcuri imense se înălţau spre cupolele uriaşe, plutind parcă într-o mare de lumină albăstruie. De jur-împrejur, la înălţime, mai multe rînduri de ferestre înalte cu vitralii, încercuiau fiecare cupolă, direcţionînd lumina în centrul moscheii. Razele aurii se răsfrîngeau în mozaicul albastru şi aruncau o lumină albăstruie, conferind interiorului aspectul unei peşteri subacvatice. Tracy păşi pe covoarele moi care acopereau în întregime pardoseala, impresionată de atmosfera înălţătoare de pace şi de linişte. Nu existau strane, ca în bisericile creştine. Credincioşii

îngenuncheau direct pe covoare. Cupola principală era susţinută de patru coloane imense, cu caneluri verticale.

Mozaicul era foarte variat: cozi albastre de păuni, trandafiraşi, lalele şi crini albaştri, stilizaţi. Inscripţii din Coran împodobeau coloanele, arcadele şi cupolele. Tracy obosi şi nu mai putu percepe fiecare detaliu, iar atmosfera albăstrie o moleşi.

Se apropia ora rugăciunii şi credincioşii, după ce îndeplineau ritualul spălatului afară, în apa curgătoare din bazinul hexagonal - *sadirvan* – din curtea pardosită cu marmură a moscheii, intrau şi îngenuncheau pe covoare, adunaţi în grupuri mari. Nu era nici o femeie, dar bărbaţii care treceau pe lîngă Tracy nu o băgau în seamă, obişnuiţi fiind cu prezenţa turistelor. Pe un pupitru scund, de forma unui X, se afla Coranul, deschis pentru oricine dorea să poată citi.

Tracy trecu pe lîngă credincioşi tîrînd papucii şi se îndreptă spre una din galeriile exterioare. Cînd dădu colţul coridorului, surpriza o ţintui locului. La cîţiva paşi de ea, Miles Radburn stătea în faţa şevaletului, preocupat de lucrarea lui.

Rămase nemişcată, urmărindu-l, neştiind ce să facă: să înainteze sau să se întoarcă repede de unde venise înainte ca el să-i observe prezenţa.

7

Cu un zîmbet trist, Tracy se apropie în tăcere de Radburn, curioasă să vadă ce face înainte de a fi descoperită. Miles era aplecat asupra şevaletului. Picta în nuanţe de albastru, reproducînd cozile de păun de pe o arcadă. Cu un penel fin şi cu mare meticulozitate, umplea spaţii înguste şi trasa curbe delicate, uimind-o cu priceperea lui în pictura miniaturală. Cîndva fusese un portretist, cunoscut pentru vigoarea cu care surprindea esenţa personajelor prin trăsături rapide şi puternice de penel. În acelaşi stil o pictase şi pe Anabel. Tracy se întreba cum de îşi putuse modifica pînă într-atît stilul, dedicîndu-se acestor chinuitoare miniaturi lipsite de simţăminte umane.

Simţindu-i prezenţa, bărbatul se întoarse, o văzu, dar nu-i adresă nici un cuvînt de bun venit. Stingherită ca de obicei în prezenţa lui, Tracy fu tentată să bată în retragere. Nu-l înţelegea şi asta îi provoca o stare de incertitudine, vecină cu teama.

-- Eşti turistă? Ce părere ai de toate astea? i se adresă el brusc.

Nu credea că-l interesează cu adevărat ce gîndea ea, dar se hotărî să-i răspundă cu sinceritate.

-- Mă copleşeşte. Mă oboseşte efortul de a recepta tot ce văd. Mi-e dor de o prezenţă umană în imensitatea asta de desene abstracte.

-- Religia mahomedană interzice reprezentarea oamenilor şi animalelor, îi aminti Radburn. Aşa se explică faptul că artiştii se îndreptau spre arhitectură şi mozaicuri pentru a se putea exprima. Rezultatul este ceea ce vezi: cele mai minunate lucrări în acest domeniu. Nimeni nu i-a întrecut. Evident, multe mozaicuri au fost refăcute. Trebuie să le examinezi foarte atent ca să-ţi dai seama care sînt autentice. Multe moschei, mai puţin celebre, conţin mozaicuri şi mai frumoase.

Se întoarse apoi spre pictura lui şi Tracy rămase tăcută, privindu-l cum lucrează. Văzînd că nu mai are nimic de spus, îl întrebă:

-- Aţi intrat astăzi de dimineaţă în birou înainte de a pleca?

-- Cînd m-am sculat. După micul dejun nu am mai avut timp. Îmi pusesem deja uneltele în maşină şi mă grăbeam să pornesc devreme.

-- Eu am intrat, spuse ea cu o voce calmă. Cineva a împrăştiat tot ce am sortat eu ieri şi a lăsat o dezordine cumplită.

De data asta reuşise să-i trezească interesul. O privi, dar faţa lui nu exprima nimic.

-- Înseamnă că a început din nou.

Deşi nu înţelegea ce voia să spună, tonul i se păru ameninţător.

-- Ce vreţi să spuneţi? Ce a început din nou?

-- Acţiunile geniului nostru rău. Ale „strigoiului” sau cum vrei să-i spui. A distrus hîrtii sau desene?

-- Nu, cel puţin eu nu mi-am dat seama. Parcă s-a jucat un copil şi

a amestecat totul.

-- Poţi fi sigură că n-a fost un copil, adăugă el, privind-o ciudat. Cînd vorbi din nou, cuvintele lui o luară pe nepregătite: Cerceii ăştia de la urechi i-ai luat din bazar?

Surprinsă, Tracy îşi duse mîinile la urechi, atingînd cerceii de care aproape uitase.

-- Nursel mi i-a dat. I-am admirat şi ea şi i-a scos din urechi şi mi i-a dat. Protestele mele au fost zadămice.

Radburn încuviinţă dînd din cap.

-- Trebuie să fii extrem de atentă cu ce admiri. Turcii sînt foarte generoşi şi ospitalieri. Cred că n-ar trebui să-i porţi. Nu-ţi vin bine.

-- Dar îmi plac, încercă ea să protesteze.

Miles puse jos paleta şi pensula şi veni spre ea. Înainte ca Tracy să-şi dea seama ce intenţiona, întinse mîna, îi trase cerceii din urechi şi-i puse în palmă.

-- Acum e mai bine. Eşti toată dintr-o bucată. Tracy era indignată şi nici nu înţelegea ce vrea el să spună. Brusc îi veni în minte o scenă petrecută cu mult timp în urmă. Tatăl ei îi aruncase la coş primul ruj de buze. Cuvintele care însoţiseră gestul îi răsunau şi acum în urechi: „Nu încerca să o imiţi pe sora ta. Fii tu însăţi, Dar acum nu mai era un copil, îşi spuse ea furioasă, iar Miles Radburn nu avea dreptul să-i spună ce să poarte şi ce nu. Cu toate astea, se simţi prost. Niciodată nu va putea fi ca Anabel. Asta o făcu să-şi piardă încrederea în sine.

-- Ce vreţi să spuneţi? „Toată dintr-o bucată“? se bîlbîi ea.

Radburn se întoarse liniştit la şevalet şi începu să-şi strîngă ustensilele.

-- Nu mă acuza! Te văd cu ochi de pictor. Cum stai cu julitura?

-- E bine, mulţumesc, reuşi ea să îngaime. Radburn continuă fără s-o privească:

-- N-ar trebui să te plimbi noaptea printre mine dacă eşti predispusă să intri în bucluc. Ar fi mai bine să pleci din Turcia înainte de a trece săptămîna.

Acelaşi lucru îi spusese şi doctorul Erim la micul dejun, constată ea enervată. Ridică hotărîtă bărbia şi plecă fără un cuvînt. Nu accepta să fie intimidată şi nu va pleca acasă.

Cînd ajunse pe la jumătatea curţii interioare, îşi prinse din nou cerceii în urechi. Dansau la cea mai mică mişcare şi îi mîngîiau obrajii. Chiar dacă nu era genul de femeie care să poarte astfel de cercei, chiar dacă nu putea concura cu amintirea lui Anabel, atitudinea lui o jignise. O să poarte tot ce-i place şi o să facă tot ce vrea. Radburn îi stricase plăcerea de ai purta şi asta nu i-o va ierta uşor.

Probabil că Radburn îşi strînsese repede lucrurile, fiindcă o ajunse din urmă în curtea moscheii.

-- Mai e ceva ce ar trebui să vezi, spuse el. Stai o clipă.

Tracy îi aminti pe un ton rece că Nursel o aştepta de mult timp, dar el o întrerupse:

-- Ai vrut să vezi ceva din Istanbul. Priveşte în sus.

Se aflau în apropierea unuia dintre minarete şi Tracy privi spre unul dintre micile balcoane care îi încercuiau vîrful. Minaretul era inimaginabil de înalt şi subţire, iar bărbatul care ieşise în balcon părea o marionetă. Muezinul nu purta caftan şi nu avea trompetă. Era îmbrăcat în negru şi, stînd în picioare, duse mîinile la gură. Strigătul lui lung şi plîngător se pierdu în vînt, aşa că nu se mai auziră decît nişte modulaţii slabe. Apoi se întoarse şi strigă din nou, iar de data asta chemarea la rugăciune ajunse pînă la ei şi putură auzi clar cuvintele: „*Allahu akbar! La ilaha illa Tlah*!“.

-- Dumnezeu este cel mai mare... nu există alt Dumnezeu decît Dumnezeu... repeta Miles în şoaptă.

Tracy se simţi neaşteptat de tulburată de această chemare şi indignarea ei se topi.

-- Chiar şi asta dispare, spuse Miles în timp ce muezinul îşi termina strigările şi se retrăgea în întunecimea minaretului. Sînt multe moschei în care muezinul stă confortabil pe covor şi se foloseşte de un microfon. Nu-i pot condamna. Am urcat şi eu o dată scările din interiorul unui minaret şi ştiu ce efort trebuie să faci ca să te ţii în formă, chiar dacă turma de credincioşi se cam subţiază.

-- Totuşi, am avut impresia că au intrat mulţi bărbaţi în moschee.

-- În special oameni în vîrstă. E deştul de rău că tineretul se îndepărtează de religie, fără să aibă ce pune în loc.

-- Femei n-am văzut deloc, murmură Tracy, doar bărbaţi care îngenuncheau pe covoare.

-- Pentru femei există nişe separate, mai în spate, spuse Miles. Le poţi vedea şezînd cu picioarele încrucişate. Sînt la fel de credincioase. Hai să mergem s-o căutăm pe Nursel. Poate luaţi dejunul cu mine, ce zici?

Nu-i făcea cine ştie ce plăcere să ia dejunul cu Miles Radburn, dar se calmase, cel puţin pentru moment. Plutea în aer un armistiţiu nedeclarat, un armistiţiu ciudat din cauza grabei cu care el schimbase subiectul.

Nursel nu părea impacientată din pricina aşteptării, iar invitaţia la masă o acceptă cu politeţea formală pe care o adoptase în relaţiile cu Miles. Tracy era de părere că el nu avea habar cît de mult îl detesta Nursel. Şi asta făcea parte din maniera indiferentă în care îi trata pe toţi şi reprezenta o altă barieră pe care o punea între el şi lumea exterioară.

Nursel parcă maşina într-o piaţă din apropierea Bazarului de Mirodenii. Cînd coborîră, Nursel le spuse că nu îndrăznea să lase

samovarul în maşină. Miles îl despachetă, se uită la el şi spuse:

-- Presupun că nu este acelaşi cu...

Nursel îl întrerupse:

-- Ba da, este acelaşi. Sylvana l-a cumpărat cu multă vreme în urmă, dar nu l-a adus acasă, considerînd că îţi va aminti de împrejurări nefericite. Acum a mai trecut timpul.

-- Da, spuse Miles, a trecut. Îl vom lua cu noi şi vom avea grijă să nu i se întîmple nimic. De fapt, a rezistat mai bine în timp decît cei care l-au posedat:

Lîngă Bazarul de Mirodenii, strada era plină de maşini, căruţe, cai şi măgari, printre care se scurgea un puhoi de oameni grăbiţi. Copertine din pînză atîrnau deasupra tarabelor şi se zbăteau în vînt, iar mirosul de praf al oraşului era gonit de parfumul mirodeniilor orientale şi al fructelor coapte.

Restaurantul din Bazarul de Mirodenii unde le duse Miles era foarte vechi. Urcară pe o scară îngustă către o încăpere de la etaj şi fură conduşi la o masă lîngă fereastra care dădea spre podul Galata. Un candelabru de sticlă atîma din cupola acoperişului, iar pereţii erau placaţi cu faianţă albastră şi neagră.

Meniul era prezentat în engleză şi în turcă. Miles comandă pentru ele frigărui de peşte sabie. Bucăţile de peşte alternau cu felii de roşie, de lămîie şi frunze de dafin. Tracy privi pe geam peste Cornul de Aur, spre partea mai nouă a oraşului, unde un vechi turn de apă se înălţa deasupra unei coline cu clădiri mai puţin pitoreşti decît cele din cartierul vechi.

-- Acum construim numai din piatră, spuse Nursel, deoarece casele din lemn au ars de prea multe ori.

Pe un perete din apropiere atîma portretul lui Mustafa Kemal - Ataturk , imagine pe care Tracy o remarcase peste tot.

Nursel o surprinse privind portretul.

-- Tatăl meu a luptat cu Ghazi, adică Victoriosul, în campania care a salvat Turcia. Ahmet a fost alături de el. Fraţii mei şi cu mine am crescut legănaţi de poveştile despre acele timpuri glorioase. Ahmet şi-ar fi dat viaţa pentru fratele meu mai mare şi pentru Murat.

-- Dar pentru tine nu? întrebă Tracy.

Nursel zâmbi.

-- Eu sînt femeie, nu-i acelaşi lucru, deşi el este devotat familiei. Chiar şi Sylvanei.

Apoi Nursel schimbă subiectul şi începu să discute cu Miles situaţia politică. Tracy se trezi urmărindu-l atent pe Radburn în timp ce vorbea. Şi acum părea uneori absent şi cădea în tăceri nejustificate, chiar în mijlocul unei fraze. Avea senzaţia că el vede din cînd în cînd o fantomă care-i captează atenţia.

Peştele era delicios. Mările care se întîlneau la Istanbul îşi ofereau

produsele, iar peştele era un aliment favorit al turcilor.

Brusc, în timp ce mîncau, Miles îi puse o întrebare lui Nursel, de parca abia atunci conştientiza prezenţa ei.

-- Ştii ce s-a întîmplat în dimineaţa asta?

Nursel nu ridică ochii din farfurie.

-- Da, mi-a spus Tracy.

-- S-ar părea că vechiul joc se reia.

-- E posibil să fie doar un avertisment, zîmbi Nursel, încercînd să minimalizeze subiectul.

-- Am impresia că pe domnişoara Hubbard nimeni nu o va putea speria într-atît încît să o determine să plece, spuse Miles.

-- Puteţi fi siguri de asta! exclamă Tracy. Acest sprijin neaşteptat o întărea în hotărîrea ei de a se opune plecării.

Miles insistă,adresându-i-se lui Nursel ;

-- Din ce direcţie crezi ca a venit acest avertisment?

-- Am glumit, răspunse turcoaica stingherită. Habar nu am cine ar putea face aşa ceva.

-- Ultima oară, unii s-au gîndit că Anabel ar fi putut pune la cale astfel de farse, insistă Miles. Dar ceea ce s-a întîmplat în dimineaţa asta dovedeşte că nu ea a fost de vină.

-- Niciodată n-am crezut că putea fi Anabel! replică prompt Nursel. Ştii ceva? Hai să nu mai vorbim de lucrurile astea. Strigoiul, cum îl numeşti tu, este doar şugubăţ. Nu face nici un rău.

-- Pe Anabel a speriat-o cumplit, insistă Miles. Tracy este făcută din alt aluat şi s-ar putea să sperie ea strigoiul, spuse el zîmbind. Ştii că a reuşit să mă intimideze şi pe mine.

-- Nu trebuie rostit cu voce tare numele celui rău, încercă Nursel să-l îmbune.

Mica scînteie din străfundul fiinţei lui Miles se transformă însă în vîlvătaie.

-- Nu sînt de acord. Ceva mă face să cred că cel rău poartă un nume - numele unei fiinţe vii. Uneori este nevoie să-l strigi cît mai tare posibil. Evident, după ce numele este cunoscut.

Nursel nu mai ripostă, lăsînd impresia că ss. retrage dintr-o discuţie cu subiect atît de lipsit de gust.

Miles recăzu în obişnuita lui apatie. Terminară masa fără să mai scoată o vorbă, dar Tracy nu putea uita focul mocnit pe care îl sesizase arzînd în bărbatul care fusese soţul lui Anabel. O surprinsese să vadă cum indiferenţa se transformă în ceva ce părea să fie emoţie - adevărat, cu o nuanţă de amărăciune. Tracy avusese senzaţia neplăcută că undeva în străfunduri, se afla o doză de violenţă. Totuşi, asta dovedea că trăieşte şi sfîşia învelişul de indiferenţă faţă de tot ce se întîmpla în jurul lui.

Părăsiră restaurantul şi Miles duse samovarul înapoi la maşină şi-l

aşeză cu grijă pe bancheta din spate.

-- Cred că am să mă îndrept şi eu spre casă, spuse el. Trebuie să-mi continuu lucrul pe banda aceea cu caligrafie pentru Sylvana. Şi-apoi, vreau să văd ce a mai făcut spiriduşul nostru.

Tracy prinse ocazia din zbor:

-- În cazul acesta, după ce ai să examinezi totul, o să încep să repun lucrurile la punct. Abia după aceea îmi voi putea continua lucrul.

Miles păru încurcat şi cînd Tracy privi în spate, după ce automobilul porni, surprinse pe chipul lui o expresie de plictiseală, dar şi de teamă.

În drumul spre casă, cele două tinere abia dacă schimbară cîteva cuvinte. Amîndouă evitară să aducă vorba de Miles Radburn sau de întîmplarea petrecută în biroul lui. Întrebările se învălmăşeau în mintea lui Tracy, dar pentru moment nu îndrăznea să caute răspunsuri.

Cînd intrară în yali, Hălide le ieşi în cale pentru a prelua samovarul.

-- Vino şi tu cu mine la Sylvana, o invită Nursel. O să ne amuzăm. Şi l-a dorit de multă vreme.

În timp ce urcau toate trei la etajul doi, uşa salonului Sylvanei se deschise brusc şi se auziră nişte voci mînioase. Apoi doctorul Erim apăru în capul scării. Părea furios. Deşi cearta avusese loc în limba turcă, nu exista nici un dubiu că Murat era mînios, iar Sylvana indignată.

Murat coborî în goană scările. Halide scoase un ţipăt şi se feri din calea lui strîngînd samovarul în braţe, iar Tracy se trase lîngă balustradă ca să-l lase să treacă. Nursel îi întinse o mînă, dar el i-o îndepărtă brutal şi îşi continuă goana: cearta fusese una serioasă.

-- Scuză-mă, dar trebuie să mă duc la el, spuse Nursel: Vreau să aflu ce s-a întîmplat. Am impresia că, de data asta, ea l-a provocat prea de tot. Te rog, vrei să fii amabilă şi să-i duci samovarul doamnei Erim?

Tracy urcă cu Halide restul treptelor. Nu avea nici un chef să se întîlnească cu Sylvana acum, cînd era atît de nervoasă. Şi aşa, prezenţa ei în casa lor era tolerată. Din păcate, nu putea evita întîlnirea, fiindcă Sylvana se afla în pragul uşii salonului ei şi făcea eforturi evidente pentru a-şi recăpăta controlul. Calmul ei olimpian se evaporase şi părea pe punctul de a izbucni în lacrimi de furie. O privi nervoasă pe Tracy, dar cînd văzu pachetul din braţele lui Halide, prinse ocazia pentru a crea o diversiune.

-- Ce bine îmi pare, văd că mi-aţi adus, samovarul!

Acum Tracy nu mai putea bate în retragere şi păşi în încăpere în urma lui Halide. Rămase în picioare, privind camerista care puse

pachetul pe masă şi pe Sylvana care se grăbi să desfacă ambalajul. Frumosul obiect ieşi la iveală şi căpătă pe dată un aer aristocratic, de parcă prezenţa lui făcea din orice loc un palat.

Sylvana privea fascinată samovarul, exclamînd cuvinte în limba franceză, împreunîndu-şi mîinile a admiraţie şi părînd să fi uitat complet de cearta cu cumnatul ei. Încă agitată şi cu obrajii îmbujoraţi, era complet absorbită de obiectul pe care şi-l dorise atît de mult.

-- A fost neglijat îndelungă vreme, spuse ea mîngîindu-l cu plăcerea cunoscătorului. N-am să-l folosesc, dar exteriorul trebuie frecat ca să-şi recapete luciul, şi asta am s-o fac chiar eu.

Se întoarse spre Halide şi-i vorbi în limba ei. Părea să-i explice de unde venea samovarul, poate chiar îi spunea istoria lui, deoarece ochii lui Halide se măreau pe măsură ce i se povestea. Curînd însă se dădu înapoi, aşa cum făcuse şi ucenicul de la prăvălie, şi fugi din cameră.

Sylvana rîse. ,

-- Fetele de la ţară sînt încă sperioase şi superstiţioase, i se adresă ea lui Tracy. Nu pot renunţa la tradiţii. Cred că ai observat că Halide poartă încă vălul. Consideră că e indecent ca un bărbat să le vadă părul.

Dădu apoi roată măsuţei pe care se afla samovarul, atrăgîndu-i atenţia fetei asupra măiestriei cu care fusese lucrat.

-- Samovarul din Anatolia! murmură ea. Sub acest nume este cunoscut. Fără nici o îndoială, obiectul în sine nu este blestemat, aşa cum crede Halide. A fost doar martorul unor crime. Se spune că mama sultanului băuse ceai din acest samovar atunci cînd a fost asasinată. Ruinele palatului de vară în care a murit sînt foarte aproape de casa noastră.

-- Ruinele pe care le-am vizitat eu ieri? întrebă Tracy.

-- Da, chiar ele. Ce mai e cu rana ta?

-- Nu mă deranjează, răspunse Tracy.

Sylvana reveni la samovar şi continuă să-i relateze istoria lui:

-- Poveştile tragice legate de acest samovar sînt nenumărate. În prezenţa lui, un tînăr prinţ a fost sugrumat. Existau mulţi prinţişori care trăiau în harem, într-o atmosferă de intrigă şi invidie, iar viaţa celor din imediata apropiere a sultanului era permanent în pericol, atît din cauza favoritelor care urmăreau ca fiii lor să acceadă la tron, cît şi din aceea a curtenilor care se temeau să nu-şi piardă puterea. Toată istoria Bosforului este plină de blestemăţii careţi îngheaţă sîngele în vine. Se spune că un bărbat a murit după ce samovarul a fost furat din muzeu. Spre norocul meu, sînt franţuzoaică şi pot asculta aceste poveşti fără să-mi fie frică.

Tracy începu să privească în jurul ei. Îşi aminti de fularul pe care îl găsise în seara precedentă în ruine. Cercetă totul cu atenţie. Aici era

locul lui, de aici trebuia să provină. Descoperi desenul pe una din pernele de pe divanul aflat în faţa ferestrelor. Un desen cu dungi crem alternativ cu altele de culoarea prunei coapte.

Luă perna.

-- Ce frumoasă ţesătură!

Sylvana încuviinţă, absentă.

-- Da, este din Damasc. Am cumpărat o lungime anul trecut.

-- S-ar putea face un fular frumos din el, murmură Tracy.

Sylvana mîngîie din nou samovarul şi-l cuprinse în braţe, complet absorbită de achiziţia ei.

-- Cred că nu mai ai nici o bucată din materialul ăsta? insistă Tracy.

Sylvana privi perna nepăsătoare.

-- Nu, l-am folosit pe tot. Din ultima bucată am făcut un fular pe care i l-am dăruit lui Nursel. În sfîrşit, o privi pe Tracy: Am înţeles că domnul Radburn ţi-a acordat în cele din urmă o săptămînă. Ai început să lucrezi? Cum merge treaba?

-- Destul de greu. Sînt prea multe întreruperi, îi răspunse tînăra, observînd-o şi întrebîndu-se ce ştia despre cele întîmplate în biroul lui Miles.

-- Mă surprinde că a consimţit să rămîi. Domnişoară Hubbard, am impresia că ne ascunzi ceva, că venirea dumitale aici are şi alt scop.

-- Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise Tracy, în gardă.

-- N-are nici o importanţă, replică Sylvana cu un zîmbet enigmatic. Nu vreau să te reţin. Am înţeles că eşti foarte ocupată. Îţi mulţumesc că mi-ai adus samovarul.

Tracy părăsi camera îngîndurată, cu sentimentul că fusese concediată. Reveni la etajul trei al casei, în drum îşi scoase mantoul şi, cînd ajunse în salonul de sus, îl puse pe un scaun, împreună cu bereta, după care îşi trecu degetele prin păr. Cerceii îi atingeau uşor faţa. Nu mai avea nevoie de ei pentru a-şi dovedi sieşi independenţa, aşa că-i scoase şi-i strecură în beretă.

8

Ajunsă la biroul lui Miles, Tracy constată că acesta lăsase uşa deschisă ca să pătrundă în încăpere aerul cald. Radburn părea absorbit de copierea cu cerneală neagră a detaliilor complicate de pe o fotografie.

Cînd îi simţi prezenţa, ridică privirea şi-i surprinse expresia.

— Mă urmăreşti ca şi azi-dimineaţă, în moschee. Ce vrea să însemne expresia de pe faţa dumitale?

-- Iertaţi-mă dacă v-am privit insistent, spuse ea intrînd în cameră. Păreaţi atît de concentrat încît n-am îndrăznit să vă întrerup.

-- Nu e numai asta. La ce te gîndeai acum?

Atitudinea lui era cu totul alta decît cea de la prînz. Nu zîmbea, dar nici nu părea supărat. O dată în plus, Tracy se simţi nesigură, dar cel puţin nu avea de gînd să se prefacă.

-- Mă gîndeam cum de puteţi lucra la aşa ceva. E ca şi cum cineva care a creat catedrale începe să copieze un labirint din gard viu.

O clipă se aşteptă să arunce cu pensula după ea şi s-o dea afară sau să se retragă în superba-i izolare. Spre surprinderea ei, Miles izbucni în rîs. Un rîs nu prea vesel, dar, oricum, preferabil unui acces de furie.

-- Cred că Hornwright ar trebui să afle cum ţi-ai cîştigat această slujbă. Nu sînt sigur că şi-a dat seama ce belea îmi trimite pe cap sau ce risca trimiţîndu-te aici. Cel puţin ştii să mă înfrunţi. Vreau să-ţi amintesc însă că preocupările tale trebuie să se limiteze la viitoarea carte.

-- Am să încerc să-mi amintesc, replică ea, bine dispusă.

-- Bine! spuse el, redevenind serios. Cred că-ţi poţi continua activitatea de gospodină. Nu mai pot suporta balamucul ăsta de sub masă. Prefer dezordinea mea.

Tracy remarcă intenţia lui de a o jigni, dar hotărî să nu mai reacţioneze la acest gen de provocări. Se apropie de masă şi se âşeză pe jos, cu picioarele încrucişate, aşa cum şedeau femeile pe care le văzuse la moschee. Pentru moment nu voia să se gîndească decît la sortarea hîrtiilor. Orice altă problemă va rămîne pentru mai tîrziu. De pildă, problema lui Nursel şi a fularului ce-i aparţinea.

În cameră nu se mai auzea decît foşnetul hîrtiilor, căci Tracy muncea cu zel, îndeplinindu-şi sarcina pentru care fusese trimisă. Începu să citească ici-colo cîte o pagină şi se cufundă în problemele tehnicii turcilor selgiucizi, care lăsaseră mozaicuri şi ceramică de o surprinzătoare frumuseţe. Întrucît ei trăiseră înainte de apariţia islamismului, în unele lucrări apăreau şi reprezentări zoomorfe. În pigmenţii pe care îi folosiseră predomina turcoazul, albastrul închis, indigoul şi auriul. În unele mozaicuri apărea o tentă trandafirie, care - explica Miles în textul lui - se datora unui ingredient folosit pentru lipirea plăcuţelor. Erau mai multe reproduceri în culori care puneau în evidenţă imaginaţia şi talentul selgiucizilor.

Era atît de absorbită de munca ei încît tresări cînd Miles i se adresă.

— Am auzit că Sylvana şi Murat s-au certat. Ştii cumva ce s-a întîmplat?

Pe Tracy o surprinse faptul că el o întreba în legătură cu problemele familiei.

-- N-am nici o idee. Cînd am urcat împreuhă cu Nursel, doctorul tocmai ieşea din salonul doamnei Erim şi a coborît în fugă. Nursel s-a dus după el, dar n-am mai întîlnit-o. Halide şi cu mine i-am dus samovarul doamnei Erim, care părea foarte tulburată în urma celor întîmplate, dar nu mi-a dat nici o explicaţie.

Miles îşi reluă lucrul şi în cameră se făcu iarăşi linişte. Cînd vorbi din nou, tonul lui exprima calm şi blîndeţe, de parcă ar fi vrut să o convingă de ceva.

-- Am impresia că înregistrarea detaliilor despre mozaicuri şi istoria lor ţi se pare o simplă muncă de copiere, dar trebuie făcută. Atît de multe se distrug şi cad în ruină, încît descrierile trebuie păstrate. Pînă în urmă cu cîţiva ani, nu a existat o istorie scrisă a Turciei şi nu s-au prea consultat arhivele existente. Trebuie să ştii că nu lucrez singur. Mă ajută o serie de persoane să adun toate aceste consemnări. Cînd vor ajunge să alcătuiască o carte, vom avea satisfacţia că n-am muncit în zadar.

Tracy ridică privirea. Din locul în care şedea, îl putea vedea peste tăblia biroului, şezînd pe un taburet, cu capul plecat asupra desenului. Umbrele care-i cădeau pe faţă îi accentuau trăsăturile colţuroase şi-i puneau în evidenţă cutele de la colţurile gurii. O senzaţie ciudată se înfiripa în adîncul fiinţei sale şi începu să-i atribuie o sensibilitate pe care nu o bănuise. Îl aprecia pentru faptul că se dedica misiunii pe care şi-o asumase.

Îndrăzni să-i pună o întrebare:

-- N-aţi găsit pe altcineva să facă munca asta de copiere şi să vă puteţi consacra redactării cărţii?

-- Adevărul este că munca asta mă interesează, răspunse el destul

de sec.

Tracy îl privea cu mai multă simpatie decît s-ar fi aşteptat. Se întreba cum ar putea să descopere adevărata personalitate a bărbatului care fusese soţul surorii sale. Se hotărî să se bazeze pe sinceritate şi îndrăzneală, zicîndu-şi că era singura cale de a-l determina să iasă din spatele zidului după care se ascunsese.

-- Doamna Erim pretinde că nu va exista niciodată o carte, că, de fapt, nu aveţi de gînd să o scrieţi. Ea doreşte ca eu să plec acasă şi să-i spun domnului Hornwright că este cazul să nu-şi mai facă iluzii şi să rezilieze contractul.

-- Dar tu ce crezi?

-- Ce aş putea spune? Astăzi mi s-a părut că doriţi să realizaţi această lucrare. Pe de altă parte, se pare că nu avansaţi prea mult în elaborarea ei.

Tracy se întrebă cum ar reacţiona dacă i-ar spune că Nursel crede că nu face altceva decît să se autopedepsească pentru felul în care o tratase pe Anabel. Mersese însă prea departe pentru moment şi nu îndrăznea să continue. Constată că îi venea mai greu decît la început să-l provoace sau să-l încolţească, şi asta i se părea ciudat. începuse să-l privească nu numai ca pe soţul lui Anabel, ci şi ca pe un bărbat cu calităţile şi defectele lui.

-- Doamna Erim ar putea avea motivele ei pentru a nu dori să vadă terminată această carte. Poate aceleaşi motive pentru care s-a certat cu cumnatul ei. Şi dacă are dreptate, atunci îţi pierzi timpul aici, Tracy Hubbard.

Tracy nu credea însă că doafnna Erim avea dreptate. înainte de a apuca să-şi spună părerea, Miles privi către uşă şi şopti:

-- Ascultă!

Dinspre scări se auzea zgomotul unor paşi care se apropiau. Miles se plecă din nou asupra desenului. Tracy simţi parfumul de trandafiri al Sylvanei, care se apropia de uşa biroului.

-- Aş vrea să discut cu tine, Miles, spuse femeia din pragul uşii.

Tracy remarcă o uşoară notă de revoltă şi o oarecare stridenţă în vocea ei, lăsîndu-i impresia că Sylvana nu era atît de liniştită pe cît voia să pară.

-- Desigur, intră, te rog, spuse Miles.

Fără îndoială că nu o observase pe Tracy care şedea pe podea şi o privea peste tăblia biroului. Sylvana îşi recăpătase siguranţa de sine. Doar uşoara insistenţă din vocea ei sugera că o îngrijorează ceva.

-- În primul rînd, cred că această tînără americancă trebuie să plece imediat acasă. Mă surprinde că i-ai permis să mai rămînă, în vreme ce...

-- Această tînără americancă are tot dreptul să fie aici, o întrerupse Miles, indicîndu-i din priviri locul unde se afla Tracy. Poate

că vrei să-i spui chiar ei de ce crezi că trebuie să plece acasă.

Sylvana nu-şi trădă surprinderea. Privi calmă spre birou şi i se adresă lui Tracy:

-- Dacă nu te superi, aş vrea să stau de vorbă cu domnul Radburn între patru ochi.

Tracy se ridică cu ochii la Miles.

-- Aş vrea să aflu motivul pentru care doamna Erim nu doreşte ca eu să rămîn în continuare.

-- Sînt convinsă că ştii, ripostă Sylvana.

Miles îi făcu semn fetei să plece.

-- Am să te chem după ce vom termina ce avem de vorbit, spuse el.

Doamna Erim se îndreptă imediat spre şevalet, fără să-i mai acorde nici o atenţie lui Tracy. În timp ce ieşea din încăpere, o auzi exclamînd:

-- Ce lucrare frumoasă! Cea mai frumoasă din cîte ai făcut, prietene. Clientul din New York o să fie încîntat. Am impresia că aceste caligrafii sînt foarte solicitate pentru decorarea interioarelor.

Tracy închise uşa şi fugi în camera ei. Îi fusese destul pentru ziua aceea. Ştia că trebuie să descopere măcar unul din acele curente bine ascunse ce tulburau existenţa acelei familii, dar era sigură că de la Sylvana nu va afla nimic. Cît despre doctorul Erim, se pare că avea un motiv să fie supărat pe ea. Mai rămînea Nursel. Socoti că venise timpul să o descoase.

Descuie sertarul şi luă fularul găsit în ruinele palatului. Îl puse în poşetă şi porni în căutarea fetei care fusese prietena lui Anabel. Cel puţin aşa susţinea.

Nursel nu se afla în camera ei. Halide îi indică cu un gest laboratorul din pavilion. Tracy nu mai fusese în partea de jos a clădirii de cînd urcase spre apartamentul Sylvanei. La parter erau o încăpere mare, puternic luminată, şi două-trei camere mai mici. Pereţii laboratorului erau acoperiţi de dulapuri. Mai existau acolo cîteva mese cu aparatură diversă şi nişte cuşti puse unele peste altele, care adăposteau şoareci şi cobai. Plutea un miros de animale amestecat cu parfum. La capătul opus al laboratorului, Murat Erim lucra împreună cu doi tineri asistenţi şi nu ridică privirea cînd intră Tracy. Dintr-o cămăruţă luminată, cineva îngîna o melopee turcească. Tracy intră şi dădu ochii cu Nursel. Fata, într-un halat alb, cu o eprubetă în mînă, îi zîmbi.

-- Ai venit să mă vezi? Îmi pare bine, te rog intră.

Tracy păşi în cămăruţa ce mirosea puternic a santal. Pe rafturi se înşirau sticle, etichetate şi grupate pe familii de parfumuri.

-- Distilaţi chiar voi uleiurile? întrebă Tracy.

-- Primăvara şi vara. Doamna Erim lucrează chiar ea, spuse

Nursel. Este însă mult mai simplu să lucrezi cu uleiuri esenţiale şi cu extracte gata preparate. Pe mine mă interesează amestecul, combinarea mirosurilor. Spune-mi, ce părere ai despre acesta?

Scoase dopul unui mic flacon şi îl aplică pe încheietura mîinii lui Tracy. Trebuie să ieşi din atmosfera încărcată de mirosul greu al lemnului de santal ca să descoperi prospeţimea şi delicateţea parfumului de liliac.

-- Adorabil, spuse Tracy. Dar ea nu venise aici ca să discute despre parfumuri. Eşti foarte ocupată? Aş dori să vorbesc ceva cu tine, dacă se poate, încercă ea.

-- Credeam că te-ai reapucat de sortarea documentelor. Nu cumva domnul Radburn şi-a pierdut răbdarea?

-- Doamna Erim a vrut să stea de vorbă cu el. Cred că vrea să-l convingă să mă trimită imediat acasă. Ştii cumva de ce se poartă aşa cu mine? De ce o deranjează prezenţa mea? În definitiv, ea m-a invitat aici.

Nursel se aplecă, tumînd cu grijă lichidul într-o eprubetă.

-- Nu sînt sigură, presupun însă că îi va comunica domnului Radburn adevăratul motiv.

Tracy privi peste umărul lui Nursel. Murat Erim părea foarte concentrat asupra lucrării lui şi nu avea aerul să-i fi remarcat prezenţa.

-- Crezi că am putea merge în altă parte să stăm de vorbă? o întrebă pe Nursel.

-- Sigur că da.

Turcoaica îşi termină treaba, puse eprubetă într-un stelaj şi spuse:

-- Asta mai poate aştepta. Îşi mirosi degetele şi strimbă din nas. Esenţele pe care le preferă Sylvana sînt prea grele după gustul meu. Aşteaptă-mă puţin să-mi clătesc mîinile şi mergem undeva unde nu ne va auzi nimeni.

Se spălă pe mîini, luă un pulover de pe un raft şi i-l întinse lui Tracy.

-- Îmbracă-l, e cam răcoare afară. Eu am haina în cuier. Hai, vreau să-ţi arăt ceva.

Ieşi fără o vorbă către fratele său, dar nici el nu le dădu nici o atenţie

Urcară pe o potecă, prin pădure, pînă ajunseră în vîrful unui deal. Acolo se construise un mic pavilion de vară cu intrarea în formă de arcadă şi pereţi din şipci de lemn. în anotimpul cald, pavilionul era o oază de răcoare. Nursel îi atrase atenţia lui Tracy asupra priveliştii. Se vedea o bună parte din Bosfor, ca o panglică de un albastru marin, care separa Europa de Asia. În direcţia Istanbulului plutea o ceaţă uşoară, ca un văl care ascunde trăsăturile unei frumoase din harem. Rumeli Hisar scînteia aurie. Nu mai avea aerul ameninţător şi

întunecat pe care-l căpăta după asfinţitul soarelui.

-- Ce frumos e Bosforul nostru! spuse Nursel. Şi cît de ciudaţi sînt curenţii în acest loc... Marea Neagră nu e foarte sărată şi curenţii reci de suprafaţă curg prin strîmtoare către Marea de Marmara. Din Marea de Marmara, curenţii de adîncime, mai calzi şi mai săraţi, curg în direcţia opusă, către Marea Neagră. Aici se adună tot soiul de peşti. Dacă te uiţi noaptea pe fereastra camerei tale, ai să vezi vase pescăreşti luminate cu lămpi puternice de petrol, care stau la mal pentru a atrage peştii în năvoadele întinse. Dar am vorbit destul. Probabil că n-ai venit aici ca să capeţi amănunte despre peşti. Vino, ne putem aşeza la soare, pe stînca asta.

Piatra aspră era caldă şi uscată. Fetele se aşezară şi rămaseră tăcute o vreme. Tracy căuta o cale mai ocolită pentru a aborda problema. Negăsind-o, scoase din geantă fularul de mătase şi i-l arătă lui Nursel.

-- Vreau să ţi-l înapoiez. Am aflat de la doamna Erim că este al tău.

Nursel ezită doar o clipă, apoi îl luă şi îl desfăcu. Materialul dungat se strecură printre degetele ei şi căzu într-o grămăjoară colorată în poala ei.

-- Nu-i aşa că tu erai femeia pe care am auzit-o în ruinele palatului? întrebă Tracy.

În cele din urmă, Nursel şopti:

-- Da, eu eram.

-- Se afla şi Ahmet acolo, te urmărea. Era şi un al doilea bărbat. Totul se petrecea în mare secret.

Nursel o privi intens cu ochii ei negri care nu mai exprimau nici supunere, nici blîndeţe.

-- Într-adevăr, dar asta nu-i treaba nimănui.

-- De acord. Dar aţi vorbit despre mine, continuă Tracy. De atunci mă tot întreb de ce. Persoana care mi-a pronunţat numele părea foarte furioasă.

-- Şi tu habar n-ai de ce?

-- De unde să ştiu? Cine era cu tine? Domnul Radburn sau fratele tău?

Nursel oftă şi începu să frămînte fularul între degete.

-- Poţi ţine un secret? De fapt, s-ar putea ca din cauza lui Ahmet să nici nu mai fie un secret. El nu este de acord. Dacă îţi spun asta, mă dau pe mîna ta. Promite-mi că n-ai să spui nimic nimănui.

-- Mă vezi alergînd să-i fac confidenţe doamnei Erim, sau fratelui tău, sau domnului Radburn? spuse Tracy.

Nursel o privi de parcă ar fi vrut să se convingă că interlocutoarea ei era demnă de încredere. Apoi spuse:

-- O promisiune făcută de o americancă este uneori mai sigură

decît una făcută de un european. Poate că ai să devii prietena mea, aşa cum a fost şi Anabel. Bărbatul cu care m-am întîlnit ieri seară la ruine era Hasan.

Tracy repetă numele de parcă n-ar fi înţeles:

-- Hasan?

-- Nu-ţi aminteşti? În Bazarul Acoperit, astăzi, prăvălia aceea mică de unde am cumpărat tespihul de jad pentru Murat? Hasan este fiul lui Ahmet.

Tracy şi-l reaminti pe tînăr şi faptul că-i displăcuse tonul aspru cu care i se adresase lui Nursel, îşi aminti de asemenea că familiaritatea dintre ei o intrigase.

-- Vreau să mă căsătoresc cu Hasan, îi mărturisi Nursel. Tatăl lui este un om demodat şi nu consideră că ar fi potrivit. Fratele meu s-ar înfuria - nu ştie nimic despre noi. Pentru el, poziţia socială joacă un rol foarte important şi s-ar opune cu siguranţă căsătoriei noastre. Ar trebui să fug de-acasă, dar Hasan nu-şi poate permite încă să se însoare. Poate mai tîrziu. Deocamdată trebuie să aştept şi nu vreau să afle nimeni nimic pînă la momentul potrivit. Atunci am să desfid pe oricine va încerca să-mi pună piedici. Nu-mi place că Ahmet mă spionează. Trebuie să-i vorbesc şi să-l conving că vom avea răbdare.

-- Ar fi şi doamna Erim împotriva acestui proiect?

Nursel făcu un mic gest de mînie.

-- Sylvana ar fi fericită dacă aş pleca. Ne-ar da pe toţi afară şi ar umple casa cu prietenii şi cu petrecerile ei. Nu este corectă faţă de familia noastră. Murat o înfruntă, dar Ahmet ţine cont doar de faptul că fratele nostru a iubit-o, a adus-o în casa noastră şi i-a dat tot ce putea să-i dea. Ahmet i-a fost credincios în primul rînd fratelui nostru şi abia apoi tatălui meu.

Tracy îşi dădu seama cît de puternic era sentimentul de frustrare pe care îl trăia Nursel. Fata simţea o uşurare vorbindu-i. Durerea şi mînia şi le ascundea adoptînd acea atitudine de obedienţă faţă de Sylvana şi chiar faţă de fratele său.

Înduioşată, Tracy puse mîna pe braţul lui Nursel.

-- Îmi pare rău. Îţi promit că n-am să spun nimănui ce mi-ai destăinuit. Dar tot nu înţeleg de ce vorbeai despre mine.

- Pentru că sosirea ta a însemnat un alt motiv de nelinişte în casa noastră. Pentru că acolo unde te afli tu apar şi necazurile. Aşa cum s-a întîmplat în dimineaţa asta. Nu-mi place ce se petrece. Mi-e teamă că reîncep necazurile.

- Crezi că Sylvana a fost cea care mi-a jucat festa? întrebă Tracy.

Nu şi-ar fi închipuit aşa ceva mai înainte, dar după ce asistase la cearta dintre Sylvana şi Murat şi, mai ales, după scena din biroul lui Radburn, nu mai credea în calmul şi echilibrul doamnei Erim.

Nursel îşi strînse genunchii la piept.

-- Uneori este mai bine să nu te gîndeşti şi să nu vezi.

-- Mie nu-mi place să procedez ca struţul, replică Tracy. Ce-a vrut să spună domnul Radburn azi- dimineaţă cînd a vorbit de un strigoi? La ce te gîndeşti tu cînd spui că ţi-e teamă să nu reînceapă necazurile?

-- Nu vreau să discut despre asta. Cînd începeau „glume,, ca cea petrecută în biroul lui Miles Radburn, urmau necazuri, uneori chiar moartea cuiva.

-- Moartea... soţiei domnului Radburn? întrebă Tracy.

Un moment se aşternu o linişte adîncă.

-- Moartea surorii tale? şopti Nursel.

O clipă, lui Tracy i se păru că nu auzise bine. Apoi, din felul în care ochii aceia întunecaţi o urmăreau, îşi dădu seama că nu se înşelase.

-- De cînd ştii? întrebă ea.

Nursel scăpă un oftat, de parcă ar fi simţit o uşurare că Tracy recunoscuse.

-- Am ştiut din clipa în care mi-a telefonat Sylvana şi m-a rugat să mă duc la hotel, unde mă aşteaptă o americancă al cărei nume era Tracy Hubbard.

-- Ai ştiut şi nu ai spus nimic?

-- Am avut impresia că voiai să ţii secret acest lucru, spuse Nursel. Ţi-am oferit nenumărate ocazii să-mi spui, dar ai tăcut. Mi-a fost chiar teamă că o să-ţi dai seama că ştiu după felul în care mă purtam faţă de tine.

-- Dar cum ai putut afla? Anabel mi-a spus că nimeni nu ştie de existenţa familiei sale.

-- E adevărat. Ea mi-a explicat şi de ce. Nursel luă în mină fularul de mătase. Mie mi-a spus ultima oară cînd am văzut-o. Chiar în dimineaţa zilei în care a murit. Miles fusese crud cu ea. O părăsise tocmai atunci cînd avea mai multă nevoie de el. M-a trimis după el la aeroport, să-l aduc înapoi. Am ajuns prea tîrziu, avionul pentru Ankara decolase. Atunci mi-a povestit de surioara ei din America. Sora pe care a chemat-o, sora care nu a vrut să vină în ajutorul ei, sora care dezertase.

-- Presupun că avea dreptate, recunoscu Tracy, fără să-i vorbească despre „să nu mai strigi: lupul!“.

-- Atunci de ce ai mai venit acum? De ce te-ai folosit de pretextul că lucrezi pentru domnul Radburn? De ce vrei să ne prosteşti pe toţi, pretinzînd că nu ştii nimic despre Anabel?

Îi era greu să reziste privirii acuzatoare a lui Nursel. Dar şi mai greu era să hotărască pe ce cale să apuce. Simţea că se deschisese o prăpastie sub picioarele ei.

—Există motive, dar povestea e lungă, spuse Tracy.

Nursel rămase în aşteptare, dar Tracy nu mai continuă. Nu se

putea decide să vorbească de apelul telefonic disperat al lui Anabel.

-- N-ai spus nimănui cine sînt?

— În primul moment, nu.

Tracy se îndreptă de spate.

-- Dar apoi? Cine mai este la curent?

— Îmi pare rău, se scuză Nursel, dar mi s-a părut corect ca Murat să ştie. I-am spus adevărul noaptea trecută. L-a revoltat faptul că ne-ai păcălit. De aceea a fost destul de nepoliticos faţă de tine la micul dejun.

-- Acum înţeleg. Şi cui i-ai mai spus?

— Murat a considerat că şi Sylvana trebuie să ştie. În fond, acum este casa ei. Aşa că i-a spus astăzi în timp ce noi eram la Istanbul.

Tracy îşi aminti aluziile voalate ale Sylvanei. Probabil că în momentul acesta îl informa şi pe Miles Radburn şi, de data asta, nu mai putea spera să rămînă acolo.

Nursel îi vorbi blînd, de parcă i-ar fi ghicit gîndul:

— Nu cred că Sylvana îi va spune adevărul lui Miles. Se teme că el ar putea să te reţină şi să vă aliaţi împotriva ei.

— Dar de ce? Tot nu înţeleg...

— Pentru că nu vrea ca el să termine cartea. La început, faptul că lucra la aceste preţioase documente din istoria Turciei a fost un bun pretext pentru a-i oferi găzduire. Dar acum, că este atît de preocupat de ele şi le acordă practic tot timpul lui, nu-i mai convine. Cearta de astăzi cu fratele meu a fost din cauza lui Miles. Murat vrea ca el să plece din această casă, dar Sylvana doreşte să aştepte pînă cînd va începe să o uite pe Anabel şi să accepte ceea ce îi oferă ea, dar în condiţiile ei.

Tracy o privi întrebător.

— Este îndrăgostită de el, asta încerc să-ţi spun.

Pe Tracy o şocă această dezvăluire, o zdruncină de-a binelea.

— Dar e mai bătrînă decît el! exclamă ea. Şi cum ar putea Miles, după Anabel...?

— Cît de tulburată eşti, fetiţo, rîse Nursel. Tu nu eşti atît de practică precum Sylvana. Ea pretinde că are patruzeci şi unu de ani, deci nu e mai mare decît cu trei ani. Este o femeie bogată. Îi poate oferi siguranţa unui culcuş în care să-i adoarmă sentimentul de vinovăţie. Pun pariu că pînă la urmă o să reuşească. Cu condiţia să nu intervină Murat. în privinţa Sylvanei nu putem face nimic, dar perspectiva de a-l avea pe vecie pe domnul Radburn în casa noastră nu este prea plăcută. Dacă mă mărit cu Hasan, eu am să scap, dar ce va face Murat? Nu se poate hotărî să se însoare în circumstanţele actuale. Ar putea pleca la Ankara, aşa cum i-a propus guvernul. Acolo i s-ar pune la dispoziţie un laborator modern, dar el nu vrea să plece de aici, spune că este casa părinţilor noştri şi că trebuie să-i aparţină.

S-a încăpăţînat să rămînă şi să-l gonească pe Miles. Poate chiar şi pe Sylvana.

Tot ce-i spusese turcoaica era de înţeles. Cu un singur lucra nu se putea împăca Tracy.

— Eu cred că voi îl subestimaţi pe domnul Radburn. Nu-mi pot închipui că o ia în serios pe Sylvana.

— Aşadar, te-a vrăjit şi pe tine. E ceva ce nu înţeleg. Mie omul ăsta nu-mi place. Am văzut ce i-a făcut lui Anabel —surorii tale. Ar fi foarte trist dacă ai păşi pe urmele ei.

Tracy exclamă indignată:

— E ridicol! Mai bine spune-mi ce i-a făcut lui Anabel. Ai pomenit de cruzimea lui, de faptul că era rău, dar nu mi-ai spus ce anume făcea.

Nursel îşi puse fularul şi se ridică.

— Am vorbit destul despre asta. Nu am nici o dovadă. Dacă s-ar găsi vreuna, fii sigură că ţi-aş spune. S-a răcorit aici, hai să coborîm.

Tracy se ridică şi-i întinse mîna.

— Aşteaptă puţin! S-ar putea să nu mai avem ocazia să fim singure. Spune-mi cum a murit. N-am ştiut niciodată decît ceea ce s-a scris în ziare. De ce a plecat singură cu barca pe Bosfor?

-- Asta n-am înţeles-o niciodată, răspunse Nursel. Probabil că-şi dorea moartea. El o lăsase într-o criză de furie şi ea nu mai voia să trăiască. Asta este singura explicaţie posibilă. A luat o barcă — nu caicul mare cu motor —, ci o barcă mică cu motor, pe care o folosim pentru traversări scurte sau pentru pescuit. Era ceaţă şi ploua. Bănuim că nu a folosit motorul, ci a vîslit pînă a intrat într-unul din acei curenţi rapizi care nu i-au mai permis să stăpînească barca. Aceasta s-a răsturnat. Trupul ei a fost pescuit a doua zi dimineaţa, sub Rumeli Hisar. Toată noaptea am aşteptat-o. Miles se afla la Ankara, nu ne putea ajuta cu nimic.

Privirile lui Tracy fură atrase de şuviţa albastră de apă care părea să şerpuiască atît de paşnic spre Istanbul şi sub care se afla curentul perfid ce curgea înapoi spre nord. Lacrimile îi inundară obrajii, dar ea nu le simţea. Anabel fusese atît de fragilă! Avea oase mici, delicate, un funigel ca fata din portretul lui Miles. Trebuie să fi ştiut că o dată ajunsă în mijlocul curentului nu va mai putea ieşi. Ce disperare cumplită o împinsese să aleagă această moarte?

Stînd acolo, în vîrful colinei, cu apele care o înghiţiseră pe sora ei curgîndu-i la picioare, Tracy simţi că nu mai rezistă, că e pe punctul de a leşina.

Nursel o urmărea cu îngrijorare. Fără să ştie de ce, se aplecă şi o sărută pe amîndoi obrajii, după obiceiul turcesc.

- Te rog, nu fi tristă. Nu ştiu de ce n-ai spus cine eşti, dar poate că, cu timpul, vei căpăta încredere în mine.

Tracy strînse pleoapele pentru a opri lacrimile. Momentul de slăbiciune trecuse şi se hotărî să nu cedeze, să-şi adune toate forţele şi tot curajul pentru a continua cercetările. Îi datora asta lui Anabel!

-- Mă aflu aici pentru că am de îndeplinit o sarcină. Sînt sigură că domnul Hornwright nu m-ar fi trimis niciodată dacă ar fi ştiut că sînt sora lui Anabel. Cred că nici domnul Radburn n-ar fi încîntat dacă ar şti. Chiar trebuie să-i spunem?

-- Eu n-am să-i spun, promise Nursel. Cred că nici Sylvana nu o va face. Murat însă va considera că este de datoria lui să-l informeze. Nu-i place Radburn, dar va face ceea ce consideră că este corect. Poate că nu imediat. Va analiza întîi situaţia şi abia apoi va acţiona. Aşa că s-ar putea să mai ai ceva timp.

-- Dacă domnul Radburn trebuie să ştie, prefer să fiu eu aceea care să-i spună. Nu intenţionez s-o fac imediat. Am nevoie de cîteva zile.

Avea nevoie de timp pentru a găsi un drum prin ceţurile care o învăluiau pe Anabel.

— Ar trebui să vorbeşti cu Murat, îi spuse Nursel. Dacă vrei, pot aranja o întrevedere în seara asta. Sylvana are cîţiva invitaţi la dineu. Miles va fi şi el acolo, ca şi mine, de altfel. Murat însă nu participă niciodată la petrecerile ei. Vei avea suficient timp să vorbeşti cu el după masa de seară. .

Începuseră să coboare dealul şi Nursel îşi strecură o mînă sub braţul lui Tracy, într-un gest aproape afectuos. Parcă ar fi vrut să-i transmită ceva din sentimentul pe care i-l purtase lui Anabel.

Tracy mai puse o întrebare:

-- Tot nu înţeleg de ce vorbeai cu Hasan despre mine şi nici de ce eraţi amîndoi furioşi.

— Trebuie să înţelegi. Eu discut cu Hasan tot ce are importanţă pentru mine. Am considerat normal să-i comunic tot ce ştiam despre tine. El a încercat să mă convingă să le spun şi celorlalţi şi s-a înfuriat cînd am refuzat s-o fac. Mi-a reproşat şi astăzi, la bazar. Un bărbat nu înţelege întotdeauna de ce sînt necesare uneori micile minciuni femeieşti.

-- Dar ce are cu mine?

Pe Tracy o neliniştea faptul că tînărul acela, complet străin pentru ea, putea să aibă convingeri în privinţa ei fără s-o cunoască.

-- Lui Hasan nu i-a plăcut niciodată prietenia mea cu Anabel, recunoscu Nursel, şi nu vrea să fiu prietenă cu sora ei.

Lui Tracy îi fulgeră prin minte un gînd.

-- Înseamnă că Ahmet ştie cine sînt, dacă te-a urmărit şi a ascultat ce vorbeaţi.

-- Este foarte posibil, admise Nursel cu un aer absent, preocupată mai mult de faptul că Ahmet auzise probabil discuţia ei cu Hasan.

Pe Tracy o deranja ideea că Ahmet îi cunoaşte adevărata

identitate. De cînd îl văzuse, îl socotise tradiţionalul complotist din legendele turceşti şi nu putea scăpa de această primă impresie.

Pe drumul de coborîre, Nursel îşi recăpătă buna dispoziţie.

-- Nu trebuie să te necăjeşti, o consolă ea pe Tracy. Eu nu fac întotdeauna ceea ce-mi spun bărbaţii că trebuie să fac. Mi-am dobîndit independenţa.

Tracy se întrebă cît era de adevărat. Independenţa lui Nursel era mai degrabă o iluzie, o încercare de a se lua în serios. Se lăsa dominată de el mai mult decît îşi dădea seama.

-- Dar de Ahmet ce crezi? insistă Tracy. Acum, că ştie despre mine, crezi că...

- -Nu-ţi face griji, o încurajă Nursel. Ahmet îl detestă pe Miles şi nu cred că-i va spune ceva. O să aştepte cu toţii să vadă ce ai de gînd să faci. Poate cu excepţia lui Murat.

Perspectiva acestei aşteptări nu o liniştea pe Tracy. Cînd ajunseră la pavilion, o lăsă pe Nursel şi se duse la biroul lui Miles. Era destul de descurajată. Atîţia oameni erau la curent cu adevărata ei identitate. Anabel trebuie să fi fost foarte neatentă dacă trădase secretul în ultima clipă.

Faptul că Miles nu aflase cine este nu o consola prea mult. Va trebui să-i spună înainte s-o facă altcineva. Nu imediat, ca să nu fie expediată tocmai cînd începuse să întrevadă iţele încurcate din această familie.

Secretul ei depindea de Murat. Era conştientă însă că nu-i va fi uşor să-i ceară o favoare tocmai bărbatului pe care minciuna ei îl indignase. Întîlnirea cu el o punea în mare încurcătură.

9

Miles şedea la birou, citea şi făcea note cu creionul. Abia dacă ridică privirea cînd intră Tracy şi nu o întrebă unde întîrziase atît de mult.

Tracy se strecură la locul ei, bucuroasă că nu-i dădea atenţie. Conversaţia cu Nursel o tulburase. O iritase, de asemenea, afirmaţia fetei că era gata să se lase şi ea fermecată de Miles Radburn. I se părea ridicolă. Pentru că nu avea întotdeauna încredere în spusele lui Anabel, la început încercase să-l privească cu un ochi neutru. Apoi constatarea că nu-şi putea da seama de adevăratele lui sentimente faţă de sora ei o puse în încurcătură. Comportarea lui din dimineaţa aceea o surprinsese de mai multe ori, creîndu-i o stare de confuzie. Dar asta nu însemna că se lăsase fermecată de el, aşa cum fusese Anabel la începutul căsniciei lor.

Problema cu care se confrunta acum Tracy era alta: cum să explice de ce venise în Turcia fără să spună nimănui că era sora lui Anabel. Convinsă că secretul ei nu era cunoscut de nimeni, îşi crease o personalitate de care îi era acum greu să se descotorosească.

— Dacă ai de gînd să stai în continuare sub masă în poziţia aia caraghioasă, cel puţin nu mai ofta, se auzi deodată vocea lui Miles. Mă deranjează cînd gîndesc. Ieşi de-acolo. Am să-ţi găsesc un scaun, poate că o să-ţi fie mai comod.

Tracy constată că-i venea greu să-i întîlnească privirea. Rolul pe care îl jucase nu-i mai oferea siguranţă, masca putea cădea oricînd.

Miles se duse în salonul alăturat, de unde se înapoie cu o masă rotundă, acoperită cu catifea. Tracy alese cel mai solid scaun şi îl urmă. Radburn puse masa într-un loc liber, dînd semne de nerăbdare. Tracy se grăbi să aşeze scaunul în faţa mesei, apoi îşi adună hîrtiile şi desenele de sub cealaltă masă, se instală cu spatele la Miles şi se apucă de lucru. Îşi reprimă un oftat şi încercă să se concentreze asupra mozaicurilor turceşti.

Au continuat să lucreze în tăcere. După un timp, Miles lăsă cartea şi începu să scrie cu înfrigurare. Trecuse de ora cinci cînd îi înmînă lui Tracy cîteva foi de hîrtie.

— Bănuiesc că ştii să baţi la maşină. Te-ai putea face utilă copiindu-mi aceste cîteva pagini cînd vei avea timp. În colţul de colo ai să găseşti o maşină de scris. M-ai făcut să mă simt vinovat în privinţa părţii pe care trebuie să o scriu. Dacă vei rămîne un timp oarecare şi dacă vrei să-ţi păstrezi slujba la *Views*, va trebui să

dovedim că ai ce face aici.

Tracy rămase surprinsă de tonul lui neaşteptat de amabil.

— Am să le scriu imediat, spuse ea şi îşi aruncă ochii pe manuscris ca să se asigure că-l poate descifra. Caracterele viguroase erau lizibile şi, pentru ea, familiare. Îşi aminti nota rece pe care o primise la hotel.

— Pentru ziua de azi am lucrat destul, anunţă Miles. Vreau să fac o plimbare lungă înainte de a mă îmbrăca pentru petrecerea Sylvanei.

Miles se opri o clipă lîngă ea, de parcă ar fi aşteptat ca Tracy să-l privească. Îşi aminti că lui nu-i plăcea să rămînă singură în biroul său.

— Doriţi să mă opresc şi eu? întrebă ea.

— Nu este necesar. Dacă vrei să mai lucrezi, poţi să rămîi, spuse el şi scoase din buzunar o cheie pe care o puse pe masă. Am găsit încă o cheie. Poţi s-o păstrezi. Cînd pleci, te rog să tragi zăvorul la uşa dinspre balcon şi să încui. În felul ăsta, nu se mai poate amesteca nimeni în lucrul tău.

Tracy îl privi surprinsă de această schimbare de atitudine. Se simţea din ce în ce mai vinovată. Cu toate astea, îl întrebă:

-- Despre ce „strigoi“ este vorba? Cine credeţi că a făcut această porcărie?

-- Strigoi este un cuvînt tot atît de bun ca oricare altul pentru cineva care face treburi din astea. Poate că acum va înceta. Nu înţeleg ce interes are cineva să te sperie ca să te determine să pleci. Să uităm însă totul dacă nu se mai întîmplă nimic. Nu cred că se ascunde ceva rău îndărătul acestei „glume“.

Tracy nu era chiar atît de convinsă. Îşi aminti că atît Miles, cît şi Nursel spuseseră că Anabel fusese înspăimîntată şi adusă la culmea disperării. Cu siguranţă că exista un motiv pentru care cineva dorea ca ea să plece, motiv pe care Miles nu-l cunoştea — faptul că era sora lui Anabel.

Miles o lăsă să lucreze, dar starea produsă de neaşteptata lui amabilitate n-o părăsi. Miles se gîndise la viitorul carierei ei la *Views*, în timp ce ea îl înşela, îl păcălea. Nici nu voia să se gîndească ce se va întîmplă cînd va descoperi adevărul, cum o va dispreţui şi cît de mînios va fi. Nursel exagerase influenţa pe care Miles o avea asupra ei, dar dispreţul lui nu l-ar fi putut suporta. Gîndul că Miles şi-ar putea pierde încrederea în ea o deranja surprinzător de tare.

După plecarea lui Miles, Tracy zăvorî uşa de la balcon. În timp ce bătea la maşină, arunca priviri neliniştite spre uşa ce dădea în salon. La un moment dat, cînd se oprise din bătut, i se păru că aude paşi. Se dusese la uşă şi aruncase o privire înjur, dar nu văzuse pe nimeni.

În cele din urmă termină ce avea de scris. Yasmin se strecură în cameră o dată cu ea şi Tracy se bucură că are companie. În afară de Miles, toţi ştiau că era sora lui Anabel. Deşi ar fi trebuit să se simtă mai puţin singură decît înainte, era mult mai vulnerabilă. Probabil că

ceilalţi îşi închipuiau că venise pentru că Anabel îi spusese ceva, pentru că adulmeca o urmă sigură? Nu aveau de unde să ştie cît de puţine informaţii avea ea. Doar menţiunea despre chihlimbarul negru şi strigătul disperat al lui Anabel „Nu vreau să mor!“ - după care plecase pe Bosfor într-o barcă pe care n-o putea stăpîni.

Yasmin părea să fie singura care o accepta fără rezerve pe Tracy — se lăsa mîngîiată, răsfăţată şi chiar se cuibărea în poala ei, visînd şi torcînd, dîndu-i iluzia unei companii. Au rămas amîndouă liniştite, pe întuneric, pînă cînd Halide sosi cu o tavă cu gustări şi un bilet de la Nursel. Fata îi spunea că Murat urma să lucreze pînă tîrziu în laborator. Îi vorbise fratelui ei şi acesta o aştepta pe Tracy la opt şi jumătate, în apartamentul pe care îl împărţea cu Nursel.

Tracy îi fu recunoscătoare că îi netezise calea. Pentru moment nu trebuia să se lase cuprinsă de emoţia acestei întîlniri, trebuia să-şi găsească ceva să treacă timpul.

Împărţi bucatele de pe tavă cu Yasmin, după care luă una dintre cărţile pe care i le împrumutase Miles. Începu să citească din istoria Imperiului Otoman, despre legendele şi scandalurile de pe vremea aceea. Găsi şi povestirea la care se referise Nursel în prima lor plimbare, în care se vorbea despre femeile din harem aruncate în undele Bosforului atunci cînd nu mai erau în graţiile sultanului. Amănuntele o îngroziră. Un sultan ordonase ca o sută de concubine să fie legate în saci, strînşi bine la gură ca să nu se poată zbate, şi să li se atîrne pietre de picioare. Un scufundător le-a găsit mai tîrziu stînd în picioare pe fundul mării, legănîndu-se ca într-un dans macabru sub acţiunea curentului. Pe Tracy o trecură fiorii, mai ales că se găsea în camera aceea care dădea spre Bosfor. Cînd se întunecă, ieşi pe balcon pentru a mai privi o dată cerul înstelat de deasupra Bosforului, spunîndu-şi că Imperiul Otoman apusese de mult, iar Istanbulul de azi nu putea fi mai periculos decît oricare alt oraş modem. Pe apele întunecate alunecau vase pescăreşti, se vedeau pîlpîind luminile despre care îi spusese Nursel că atrăgeau peştii, se auzeau strigăte şi, din cînd în cînd, şuieratul unei sirene ce anunţa trecerea vreunui vapor. Pe ţărmul opus, Rumeli Hisar stătea de strajă, întunecat şi singuratic, cu turnurile negre profilîndu-se ameninţător pe cer. Amintirea lui Anabel devenea tot mai puternică, astfel că Tracy se simţi bucuroasă constatînd că sosise timpul să dea ochii cu Murat. Era pregătită. Prefera să acţioneze decît să trăiască într-o stare de aşteptare. Îşi perie părul, se rujă şi, pentru a căpăta curaj, îşi puse cerceii primiţi de la Nursel. Se simţea pregătită. Oare pentru a-l cuceri pe Murat? Sau, mai degrabă, pentru a alunga ghinionul?

Fratele lui Nursel o aştepta în salon. Cînd îi deschise uşa, Tracy observă o mulţime de obiecte din colecţia lui împrăştiate pe o masă din abanos, în mîini ţinea o cupă mică din *satsuma* (mandarin pitic),

pe care o tot răsucea între degete, aşa cum făcuse cu *tespihul*. Tracy recunoscu la el pasiunea orientalului pentru obiectele ce puteau fi apreciate nu numai cu privirea, ci şi prin pipăit.

O pofti să intre şi Tracy constată că nu mai era bărbatul furios pe care îl întîlnise la micul dejun. Pe trăsăturile lui se aşternuse o tristeţe blîndă, aproape visătoare. Remarcă din nou frumuseţea trăsăturilor şi graţia cu care se mişca.

-- În primul rînd, trebuie să-mi cer scuze, începu el. În dimineaţa asta am fost extrem de tulburat şi m-am purtat grosolan cu un musafir.

-- Aţi avut tot dreptul să o faceţi, spuse Tracy cu o totală sinceritate. Cred că am făcut o mare prostie.

Murat o invită să se aşeze şi-i puse cîteva perne la spate ca să stea mai comod.

-- Este dreptul dumitale să procedezi cum crezi de cuviinţă. Eram tulburat la gîndul că Radburn v-a adus aici ştiind că sînteţi sora lui Anabel, dar fără să ne spună şi nouă acest lucru.

-- Domnul Radburn nu ştie. Am venit să vă rog să nu-i spuneţi nimic.

Murat privi cu atenţie cupa din mîinile lui, după care o puse pe masă lîngă o statuetă de aramă a lui Buddha.

-- În privinţa asta avem de discutat, spuse el. Sînt unele lucruri pe care aş dori să le înţeleg mai bine.

-- Nu ştiu dacă voi fi în măsură să vi le explic. Adevărul este că am acţionat mai mult sub impulsul momentului. Cînd s-a ivit ocazia atît de neaşteptată să vin în Turcia, mi-a fost teamă să-i mărturisesc domnului Hornwright că sînt sora soţiei lui Miles Radburn. Putea să-şi închipuie că acest lucru ar avea o influenţă nefavorabilă asupra lui şi că n-aş putea face nimic pentru publicarea cărţii.

Murat o privea cu atenţie, încuviinţînd cu un aer grav ceea ce spunea ea. Se ridică brusc şi aduse mai aproape un lampadar, astfel încît lumina să cadă din plin asupra lui Tracy. Aşa proceda şi un inchizitor cercetîndu-şi prizonierul? îşi zise tristă. Dar ceea ce spuse el în clipa următoare o surprinse:

— Nu, nu regăsesc nici una din trăsăturile lui Anabel pe figura dumitale. Nici cea mai mică asemănare. Expresia dumitale este diferită, ca şi felul de a vorbi. Nici cea mai mică asemănare.

— Aveţi dreptate. Nu semănăm deloc, deşi mi-am dorit întotdeauna să-i semăn. N-am cunoscut o fiinţă mai frumoasă decît Anabel.

Zîmbetul neaşteptat al lui Murat îi era adresat ei, nu lui Anabel.

— Îmi dau foarte bine seama. Oricărei fete i-ar fi foarte greu cu o soră, fie ea vitregă, ca Anabel. Dar cred că poţi fi foarte nostimă şi interesantă şi îmi pare bine că porţi în seara asta nişte cercei atît de feminini.

— Mi i-a dăruit Nursel.

— Îţi vin foarte bine. Probabil că în adolescenţă te-ai străduit să nu fii prea feminină, conştientă de faptul că nu o puteai concura pe Anabel. Greşesc sau nu?

Conversaţia luase o întorsătură atît de neaşteptată, încît Tracy era de-a dreptul uimită. Zîmbi din nou, alungind pentru o clipă tristeţea care părea să fi pus stăpînire pe el.

-- Te surprinde că îţi fac complimente? Eşti foarte feminină, dar cred că trebuie să fii mai puţin serioasă şi ceva mai cochetă.

-- Nu voi putea fi niciodată ca Anabel, spuse ea.

-- Nu, nu ca Anabel. Îţi stă bine cu părul lung, strîns la ceafă, şi cu cerceii ăştia. Poate că rochia e puţin prea sobră. Te rog să-mi ierţi sinceritatea. Sînt sigur că Nursel te poate sfătui cum să te îmbraci.

Tracy îşi aminti că Miles îi smulsese cerceii din urechi pentru că nu i se potriveau şi asta o făcu să zîmbească. Se amuza la gîndul că, într-o singură zi, doi bărbaţi reacţionaseră atît de diferit faţă de o pereche de cercei albaştri care se legănau mîngîindu-i obrajii.

Zîmbetul ei neaşteptat îl făcu pe Murat să tresară. În aceeaşi clipă, prin uşile-ferestre ce dădeau spre verandă pătrunseră nişte hohote de rîs care veneau dinspre pavilionul de pe colină. Tracy privi într-acolo şi văzu etajul luminat.

Exclamaţii şi rîsete însoţeau apariţia fiecărui invitat.

Murat se încruntă şi trase draperiile cu un gest nervos.

-- Nu se mai satură de petreceri, spuse el. Cunoaşte tot Istanbulul. În seara asta sînt invitaţi ambasadorul Franţei şi cîteva oficialităţi guvernamentale. Probabil că vrea să le arate samovarul, să se laude cu descoperirea ei, să le dovedească o dată în plus cît este de deşteaptă. De fapt, n-are nici un drept asupra lui.

Tracy înregistră şi se aventură:

-- Vrei să spui că ar trebui înapoiat muzeului?

-- Evident. Dar pentru că are relaţii în cercuri înalte, probabil că i se va permite să-l păstreze o vreme. Şi mai există un motiv.

Ezită, ca şi cum nu ştia dacă trebuie să continue sau nu. Apoi o privi pe Tracy cu ochii aceia întunecaţi, atît de diferiţi de ai lui Miles Radburn. Privirea rece a lui Miles părea că trece pe deasupra interlocutorului, în timp ce ochii lui Murat erau pătrunzători şi căutau să descopere ceea ce era esenţial în persoana care îi reţinea atenţia. N-ar fi prea uşor să păstrezi un secret faţă de el, îşi spuse Tracy, simţindu-se stînjenită.

Murat trase un scaun în faţa ei şi se aşeză călare, cu braţele în jurul spătarului.

-- Am şă-ţi spun de ce femeia asta nu are nici un drept asupra samovarului. L-a furat de la Anabel Radburn.

Tracy deveni brusc atentă şi aşteptă urmarea fără să-şi trădeze interesul. Murat îi pîndea reacţia, sperînd să afle ceva în plus.

— Poate că am spus-o prea brutal. Sora dumitale a fost cea care a descoperit samovarul într-o prăvălie în bazar. A atras-o la prima privire. Uneori aveam impresia că posedă un al şaselea simţ. A reuşit să descopere şi povestea lui, care a încîntat-o. A vrut să-l convingă pe Miles să i-l cumpere pe loc. Negustorul şi-a dat însă seama că samovarul valora o avere şi i-a cerut un preţ exorbitant. Pe Radburn nu-l interesa nici obiectul în sine, nici povestea lui şi n-a acceptat să plătească preţul cerut. De fapt, nu voia să încurajeze ceea ce el numea „extravaganţele" soţiei sale. A refuzat să i-l cumpere, ceea ce a mîhnit-o foarte tare pe Anabel. Cîteva luni mai tîrziu, samovarul a dispărut din prăvălie. Anabel se ducea mereu la Istanbul numai ca să-l vadă. Noi ştiam de vizitele astea, dar ea se ascundea de soţul ei.

Murat căută o ţigară şi şi-o aprinse.

-- Dumneata nu fumezi? Asta-i foarte bine. în Turcia se fumează prea mult. Eu prefer femeile care nu fumează. Dar să ne întoarcem la samovar. Anabel a renunţat la drumurile ei cam cu cîteva zile înaintea morţii. De curînd am aflat că Sylvana se dusese la Istanbul şi cumpărase samovarul. Ştiind cît de mult şi-l dorise Anabel, îl lăsase ascuns la magazin pînă cînd l-ar fi putut aduce acasă fără să o supere pe doamna Radburn. După moartea surorii dumitale nu a avut curajul să-l scoată la iveală, ştiind că-i va aminti lui Miles de certurile cu soţia lui. Acum l-a adus fără să se mai jeneze. Sînt convins că nu-l apreciază ca pe un obiect de artă, ci îl vrea doar pentru valoarea lui.

Aşadar Nursel se înşelase cu privire la atitudinea lui Murat faţă de samovar, îşi zise Tracy. Îl bănuise că o invidia pe Sylvana pentru achiziţia făcută.

-- Nu-mi place să văd obiectul acesta blestemat în casa tatălui meu, continuă Murat. Deşi, dacă mă gîndesc bine, cred că destinul l-a adus aici.

-- Chiar credeţi aşa ceva? întrebă Tracy.

— Ştii, eu sînt în egală măsură turc şi om de ştiinţă. Noi sîntem un popor sentimental, domnişoară Hubbard, deşi putem părea uneori impasibili şi rezervaţi. Nu dăm frîu liber sentimentelor, aşa cum fac grecii. Am trăit prea mult timp cu ideea de *kismet* -soartă, pentru ca gîndirea noastră să nu fie caracterizată de un anume fatalism. Poate că tocmai asta îi împiedică pe unii dintre noi să progreseze mai rapid. Totuşi, cred că am învăţat să acţionăm singuri şi să nu ne mai împingă Allah. Cred că voi reuşi să fac ceva cu samovarul ăsta.

— Ca să nu aducă blestemul asupra acestei case? întrebă Tracy ironic.

— Văd că o iei în glumă. Nu semeni cu Anabel. Ea credea în spiritul răului.

— Credea şi în bine, adăugă repede Tracy. Îi plăcea să aducă fericire celorlalţi. În tinereţea noastră, era întotdeauna veselie şi fericire acolo unde se afla Anabel. Credea că fericirea e ceva palpabil şi întotdeauna se străduia să o capete.

— Cu toate astea, a lăsat-o să i se strecoare printre degete, murmură Murat.

Tracy dorea să încheie discuţia. Era timpul să-i dezvăluie motivul întîlnirii şi să obţină de la el promisiunea de care avea nevoie.

— După cum v-am spus, mă aflu aici pentru a vă ruga să nu-i spuneţi domnului Radburn cine sînt în realitate. Cel puţin nu imediat.

— Nu-l simpatizez pe Radburn. Mi-e perfect indiferent ce ştie şi ce nu. Ţin cont doar de faptul că este încă oaspete al acestei case şi oricît de lipsit de entuziasm aş fi ca gazdă, am nişte obligaţii. Cred însă că ar trebui să-mi spui de ce ai venit la Istanbul sub o identitate

falsă şi de ce doreşti ca acest om să nu ştie cine eşti.

Tracy se strădui să pară cît mai convingătoare:

— Pentru că doresc să i-o spun eu însămi, dar nu acum. Dacă m-aş putea implica mai mult în această activitate, poate că m-ar lăsa să rămîn.

— De ce eşti atît de hotărîtă să rămîi?

— Pentru că am o treabă de făcut, îi răspunse Tracy, destul de nesigură.

— Înţeleg, ne învîrtim în cerc. Nu vrei să- mi spui adevărul. Poate că nici nu e treaba mea. În sfîrşit! Eu am însă ceva pentru dumneata.

Se duse la dulapul în care îşi ţinea colecţia, luă o sticluţă plină cu un lichid de culoare deschisă şi i-o întinse fetei.

— Este esenţă de parfum. Poţi s-o deschizi dacă vrei.

Tracy scoase dopul şi mirosi. Era uşor dulceag şi-i sugeră o poiană răcoroasă, cu muşchi şi ferigi încălzite de soare.

— Asta e formula lui Anabel, ea mi-a dat reţeta, spuse Murat. La bază este muşchiul de pe stejar, cu o nuanţă de *ylang-ylang* şi încă ceva ingrediente. Sora dumitale era fascinată de activitatea Sylvanei în domeniul parfumurilor, dar cumnata mea, după o primă încercare, nu s-a mai obosit s-o înveţe ceva. Mîinile lui Anabel se mişcau prea repede, n-avea răbdare, nu era destul de atentă şi i-a spart Sylvanei nişte recipiente. După aceea, doar Nursel a mai vrut să o înveţe. Pentru Anabel era un joc, deşi avea oarecare talent. Pentru a o încuraja, i-am creat o esenţă pe care i-am descris-o. Sticluţa asta este rezultatul. Dacă doreşti, o poţi păstra.

Deşi Tracy astupase sticluţa, o undă delicată de parfum stăruia în aer. Era diafană şi veselă, aşa cum fusese Anabel şi lui Tracy i se puse un nod în gît. Privirea lui Murat exprima tristeţe şi Tracy deveni conştientă de semnificaţia ascunsă a celor petrecute în camera aceea.

— Aţi iubit-o pe sora mea, nu-i aşa? şopti ea, profund uimită.

Blîndeţea şi tristeţea lui Murat dispărură brusc. Era din nou în gardă, atent şi pregătit să nu recunoască nimic.

Tracy se ridică.

— Vă mulţumesc pentru această sticluţă. Aş vrea să ştiu dacă îmi permiteţi să-i spun domnului Radburn cine sînt — în felul meu? Dacă sînteţi de acord, nu trebuie să vă mai pierdeţi timpul cu mine.

— Foarte bine, încuviinţă el. Va fi aşa cum doreşti.

O însoţi pînă la uşă, dar nu o deschise, ci rămase cu mîna pe clanţă.

— Înainte de a pleca, poate îmi spui de ce ai luat întîi *tespihul* de chihlimbar negru, pentru ca apoi să-l dai deoparte cu atîta hotărîre?

Vedea prea multe, înţelegea prea multe. Abia acum îşi dădea seama în ce cursă intrase. Murat îi arătase simpatie, o complimentase

şi o sfătuise, pentru ca apoi să atace direct subiectul care îl interesa.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, reuşi să articuleze. Nu mă interesează în mod special *jais*-ul - de ce să-l fi ales?

-- Totuşi, ai dorit acel tespih, am citit asta în ochii dumitale.

Obrajii îmbujoraţi o trădau. Nu putea deschide uşa din cauza mîinii lui, iar de răspuns nu ştia ce să-i răspundă.

-- E ciudată această preferinţă pentru chihlimbarul negru. Şi Anabel l-a ales cînd i-am oferit un tespih din colecţia mea. Mă întreb de ce? Ţi-a scris ceva sora dumitale înainte să moară? Ţi-a spus ceva care ţi-ar putea fi util aici?

Acum era prevenită. Simţea în aer mirosul primejdiei şi îşi propuse să fie foarte atentă.

-- Da, Anabel mi-a scris o scrisoare, în care îmi cerea să vin în vizită la Istanbul. N-am putut pleca atunci. Poate că a fost un act de trădare faptul că n-am răspuns chemării ei. Am venit acum, cînd este prea tîrziu.

-- Ai făcut ceea ce se poate numi un pelerinaj sentimental. Murat îi deschise uşa şi se înclină uşor. Vizita dumitale mi-a făcut plăcere, spuse el pe un ton ironic.

Tracy îi mulţumi încă o dată pentru parfum şi pentru promisiunea făcută. Ajunsese la scară, dar nu auzi uşa închizîndu-se în urma ei. Fu convinsă că Murat o urmărea cu privirea.

Etajul trei i se păru mohorît, rece şi pustiu. Candelabrul abia dacă reuşea să împrăştie umbrele. Din fericire, lăsase o lampă aprinsă în camera ei, care acum o întîmpină cu o lumină prietenoasă şi căldură. Soba era plină cu mangal aprins.

Tracy văzu pisica şi îşi aminti de ochii lui Anabel. Poate de aceea Miles respingea atît de violent această pisică cu ochi verzi!

Se aşeză şi destupă sticluţa cu parfum. Îi năvăli în nări mirosul de pădure şi de muşchi, vesel ca un vînticel de vară. Nu se gîndise suficient la rolul lui Murat Erim în toată această poveste — samovar, parfum dulceag, chihlimbar negru — un amestec puternic, cu iz de intrigă turcească.

Cel puţin aflase despre Murat Erim ceva ce nu ştiuse. Rezistenţa la întrebarea ei o pusese pe calea adevărului. Murat Erim fusese îndrăgostit de Anabel. Nu ştia cît de departe merseseră lucrurile, dar măcar înţelegea aversiunea lui Murat faţă de Miles. Indiferenţa lui Radburn faţă de turc putea să indice fie că Murat nu avusese succes, fie că pur şi simplu nu-i păsa. Ultima ipoteză era greu de acceptat, în orice caz, toţi cei care ştiau că este sora lui Anabel doreau să o vadă plecată cît mai curînd. Constatarea o convinse pe Tracy că se afla pe punctul de a face o descoperire, de a afla un secret legat direct de chihlimbarul negru.

Acum pericolul îl reprezenta în primul rînd Miles, singurul care

nu-i cunoştea identitatea, dar căruia nu i-o putea dezvălui încă. O va face, dar nu imediat.

Zilele următoare trecură fără alte evenimente. Avea cheia biroului lui Radburn, aşa că îşi putea face programul după plac. Parcurgînd manuscrisul, constată că Miles făcea mereu referiri la istoria Turciei şi asta o ajuta să-şi completeze cunoştinţele. Pe măsură ce avansa în sortarea paginilor, nu mai regăsea interesul înfrigurat din prima jumătate a lucrării. De cîteva ori reuşise chiar să-l determine să-i povestească cîte ceva despre locurile pe care le vizitase, despre şantierele unde se făceau încă cercetări. La început, dorinţa ei de a se informa păru să-i trezească interesul, dar nu după mult timp Miles reveni la starea lui de apatie. Uneori şedea la biroul lui privind în gol, alteori părăsea brusc încăperea pentru a face lungi plimbări pe malul Bosforului. Cîteva după-amieze la rînd îşi luase ustensilele de pictat şi dispăruse pur şi simplu. Nu mergea departe—maşina era în garaj — şi se întorcea destul de repede. De la o zi la alta, neliniştea şi nerăbdarea puneau tot mai mult stăpînire pe el. Nu dădea nici o explicaţie, iar Tracy, oricît de mult ar fi dorit să ştie ce-l frămîntă, nu-i putea pune nici o întrebare.

Cu Murat şi Nursel se întîlnea rareori la ora mesei, iar cu Sylvana niciodată.

Veni şi ziua cînd împlinea douăzeci şi trei de ani, dar nu spuse nimănui nimic. Anabel ţinea foarte mult să-i serbeze aniversările şi chiar după ce mai crescuse, nu uita niciodată să-i trimită un cadou, ales cu grijă, pentru a-i arăta cît de mult o iubea. Chiar şi atunci cînd fusese bolnavă, cadoul sosise la timp, încîntînd-o pe Tracy.

De data asta, cadoul avea să lipsească. Tracy constată cu tristeţe că de acum înainte va fi lipsită pentru totdeauna de afecţiunea lui Anabel. Dispariţia ei lăsa un gol dureros.

Tracy se bucura că poate lucra în linişte în lipsa familiei Erim, avîndu-l doar pe Miles în apropiere. Din păcate, acesta căzuse din nou în starea aceea de apatie şi părea că nici nu-şi dă seama de prezenţa ei. Plecase din nou fără să spună unde se duce, iar Tracy rămăsese să lucreze. Halide sosi cu invitaţia de a o vizita pe Sylvana în apartamentul ei. Invitaţia n-o surprinse pe Tracy, deoarece se aştepta s-o cheme după discuţia cu Nursel. Cunoscîndu-i secretul, Sylvana nu putea să nu intervină.

În drum spre doamna Erim, Tracy pipăi broşa în formă de pană pe care o avea de la Anabel şi se simţi mai aproape de sora ei ca niciodată.

10

Salonul Sylvanei, parfumat ca întotdeauna, nu mai era luminat *a giorno*. În schimb, draperiile fuseseră trase şi lumina zilei inunda încăperea. Sylvana o aştepta aşezată pe un divan, sprijinită de perne, dar nu întinsă ca o odaliscă. Şedea cu spinarea dreaptă, sprijinindu-şi braţul de o măsuţă sculptată. Scena era frapantă nu numai datorită părului ei auriu şi tunicii galbene ca şofranul cu care era îmbrăcată, ci şi din cauza samovarului din Anatolia, ce strălucea în toată spledoarea lui pe masa de lîngă ea. Fusese frecat pînă cînd arama îşi recăpătase luciul ei cald.

— Te rog intră, domnişoară Hubbard, o invită Sylvana. Sper să nu-l deranjeze pe domnul Radburn faptul că vom schimba cîteva vorbe.

Cînd intrase în cameră, Tracy se simţise învăluită de parfumul violetelor de Parma. Observă şevaletul lui Miles lîngă o fereastră de

unde îi venea o lumină mai bună; cu paleta într- o mînă, cu penelul în cealaltă, Miles privea atent pînza din faţa lui.

Tracy avea acum explicaţia absenţelor lui inopinate. Părea că se apucase din nou de pictură — o picta pe Sylvana împreună cu samovarul ei. Prezenţa lui o descumpăni. Nu avea de unde să ştie ce îi spusese Sylvana, profitînd de intimitatea în care se aflau. Se întreba cum va aborda discuţia, dată fiind prezenţa lui.

Tracy se aşeză pe un divan mai scund şi aşteptă ca Sylvana să i se adreseze.

— Domnul Radburn spune că îl ajuţi mai mult decît s-ar fi aşteptat şi că faci progrese remarcabile, spuse gazda, fără să-şi schimbe poziţia.

— Îmi pare bine, răspunse Tracy, umezindu- şi buzele uscate.

Miles nu le dădea nici o atenţie. Părea că nu-l interesează decît ceea ce vedea pe pînză.

— Poate că acum vei putea aprecia de cît timp vei avea nevoie ca să termini ce ai început. Ce crezi, e suficient o săptămînă? Poate două?

— Nu vă pot spune cu precizie, se eschivă Tracy. Domnul Radburn a comandat la Istanbul un fişier şi, de cum va sosi, voi putea aranja materialul în dosare indexate. Între timp, dactilografiez paginile de manuscris care au fost revizuite. Mai am foarte mult de lucru. Cred că mai trebuie adunat mult mai mult material informativ şi desene înainte de a le putea selecţiona pe cele mai reprezentative.

Tracy nu făcea decît să repete pretextele pe care le invocase Miles pentru a-şi putea continua activitatea la nesfîrşit.

Sylvana încercă să-şi păstreze calmul, dar o trădă gestul nerăbdător al mîinii. Imediat se auzi vocea lui Miles:

— Ţine-ţi mîna aşa cum era! Vreau să văd ineluL Va fi singura pată de culoare verde din tablou.

— Nu mă lasă să-l privesc, se plînse Sylvana cu o voce scăzută şi întoarse mîna astfel ca imensul smarald pătrat să prindă lumina şi strălucirea lui să se reflecte pe pereţii lustruiţi ai samovarului. Mi-a spus că n-am voie să văd portretul înainte de a fi gata. Dar să revenim la lucrul dumitale, domnişoară Hubbard. Sper că după ce acest fişier va fi pus la punct, domnul Radburn va putea să-şi ţină singur lucrările în ordine. Poate că îl voi putea ajuta eu.

Mîinile femeii erau acum liniştite, ochii albaştri aveau o privire calmă, doar buzele strînse îi trădau neliniştea. Părea evident că Sylvana era atrasă de Miles Radburn. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, care era reacţia lui? Tracy îi aruncă o privire rapidă şi uşor îngrijorată.

Miles lăsă pensula, se dădu un pas înapoi şi privi nemulţumit pînza.

-- Hai, dă-i drumul, Sylvana. Spune-i lui Tracy ce vrei.

--Englezii sînt ătît de necioplţi, murmură Sylvana, dar expresia

ei părea să spună că, atunci cînd urmărea un scop, o franţuzoiacă putea fi la fel de necioplită. Uite ce este, nu vreau să te grăbesc, dar am invitat cîţiva prieteni de la Paris să-mi facă o vizită. După cum ştii, cele două camere pe care le ocupi sînt cele mai apreciate de oaspeţi pentru priveliştea pe care o oferă asupra Bosforului. îmi pare rău, dar...

-- Doriţi să mă mut, nu-i aşa?

Sylvana îşi permise un uşor zîmbet.

--- Îmi pare bine că ai înţeles. Cred că nu te deranjează prea mult să părăseşti acele camere.

Tracy tresări, recepţionînd aluzia la faptul că acele camere fuseseră ale lui Anabel.

— De ce ar dori ea să le părăsească? interveni Miles.

— Din cauza zgomotului Bosforului, a frigului şi a umezelii, de bună seamă. Pe mine nu mă interesează camerele acelea.

-- Dacă aveţi nevoie de spaţiu, propuse Tracy, mă pot muta la Istanbul pentru restul şederii mele aici. Trebuie să existe autobuze. Mă descurc eu cumva.

-- Ar fi prea complicat, spuse Miles. Cînd îţi vin musafirii, Sylvana?

Doamnă Erim ridică o sprînceană de parcă i-ar fi reproşat intervenţia, dar cedă cu graţie.

-- S-ar putea să mai amîn vizita promisă. Nu vreau să-ţi pricinuiesc neplăceri.

-- Atunci totul e în ordine, conchise Miles, încheind discuţia.

Tracy cîştigase bătălia — e adevărat, cu ajutorul lui Miles —, dar nu se simţea în siguranţă. Sylvana nu se va mulţumi doar să-şi expună arsenalul. Tracy nu se lăsă înşelată de aparenta ei capitulare şi se ridică, socotind că Sylvana îşi încheiase demersul, dar Miles i se adresă din nou.

-- Vino aici şi aruncă o privire, îi ceru el. În mod obişnuit, nu accept obiecţii din partea modelului înainte de a termina un portret. Totuşi, uneori îmi place să aud opinia cuiva din afară.

Tracy nu-şi dorea decît să scape cît mai repede de acolo, dar se apropie de şevalet. Tonalitatea în care începuse să picteze era alta decît cea pe care o remarcase la portretul lui Anabel. Sylvana Erim începuse şă se contureze în tonuri de aur şi aramă, care dădeau strălucire pînzei.Se distingea deja forma samovarului şi un şuvoi de culoarea şofranului care anunţa silueta persoanei de pe divan. Nu pictase încă nici un detaliu şi nici chipul femeii. Tracy se întrebă dacă nu cumva se juca doar cu culorile pentru a amîna momentul în care va trebui să atace subiectul şi să se apuce de pictat cu adevărat.

— Nu capătă viaţă, îngînă Miles. Culorile şi compoziţia — femeia şi samovarul — sînt bune. Dar nu are viaţă.

— Dragul meu, nu trebuie să te descurajezi, interveni Sylvana. Ţi-ai mai pierdut din îndemînare, dar o să-ţi revii. Ai să vezi că o să- ţi recapeţi tuşeul şi sînt sigură că acest portret îţi va readuce faima.

— Nu la faimă mă gîndesc acum, ripostă Miles. Faptul că mi-am pierdut interesul pentru pictură mă îngrijorează. Doresc să pictez, dar nu găsesc nici un subiect care să declanşeze energia creatoare.

Aluzia lui Miles la faptul că nu-l inspira îi displăcu Sylvanei. Îşi stăpînea cu greu nemulţumirea pentru a nu-l irita şi mai mult. Tracy interveni prompt, încercînd să aducă în discuţie un subiect neutru.

— Ce frumos este samovarul după ce a fost curăţat! Intenţionaţi să-l folosiţi, doamnă Erim?

— Nu, niciodată! protestă Sylvana. Este o piesă de muzeu. L-am lustruit cu mîna mea. Avea un strat verde care l-a apărat de coroziune. Am găsit însă zgîrieturi şi adîncituri care dovedesc cu cîtă neglijenţă a fost tratat.

Tracy începu să-l studieze. Observă ceva şi i se adresă lui Miles:

— Vedeţi? Acolo, în samovar?

— Destul de interesant, admise el după ce se uită, şi un zîmbet îi ridică colţul gurii.

Tracy se trase deoparte. Ceea ce se reflecta pe arămiul samovarului nu era de natură să o flateze pe doamna Erim. Dacă Miles s-ar hotărî să o pună pe pînză, aceasta ar fi şi mai nemulţumită.

Sylvana dădu să se ridice dintre perne.

— Ce este? Trebuie să-mi spui ce ai văzut.

— Nu te agita, te rog, spuse Miles. Am să fac imediat o pauză ca să te odihneşti. Lasă-mă să prind expresia asta. Dacă reuşesc, vei avea suficient timp s-o priveşti.

Sylvana oftă, dar îşi reluă poza. Smaraldul arunca flăcări verzi care se reflectau în suprafaţa deformantă a samovarului. Tracy remarcă un şirag de mărgele albastre care atîma sub hornul înalt al samovarului.

— De ce poartă mărgele? întrebă ea.

— A fost ideea lui Halide. Doar aşa am reuşit să stea în aceeaşi cameră cu samovarul. Ea crede că albastrul împrăştie emanaţiile malefice, zîmbi Sylvana.

— Îmi place ideea, spus Miles. împărtăşesc părerea lui Halide, dar nu sînt sigur că mărgelele albastre sînt suficient de puternice pentru a ne apăra de rele.

Cu un gest de nerăbdare, puse jos pensula şi începu să-şi strîngă uneltele.

— Astăzi nu-mi reuşeşte nimic şi te-am obosit destul, Sylvana. Tracy, vrei să-mi dai o mînă de ajutor?

Tracy pomi spre el, dar Sylvana o opri.

— Doresc să vorbesc cu domnişoara Hubbard cîteva minute. Am să ţi-o trimit mai tîrziu.

Lui Tracy îi era limpede că urma confruntarea pe care o aşteptase şi adoptă poza ei de rezistenţă, cu degetele mari înfipte în cordonul rochiei. Surprinse privirea amuzată a lui Miles în timp ce îşi aduna lucrurile şi îşi zise că nu se va lăsa înfrîntă indiferent ce ar aştepta-o.

O dată cu ieşirea lui Miles, se strecură în încăpere Nursel, fără să se teamă că ar putea fi expediată, ceea ce o făcu pe Tracy să creadă că venise pentru a asista la actul final, în care sora lui Anabel avea să fie expediată acasă.

Turcoaica trecu pe lîngă o masă pe care se afla deschisă o cutie.

— Văd că ai primit noul transport de *tespihere* de la Hasan EfFendi, remarcă ea.

Sylvana încuviinţă dînd din cap nepăsătoare.

— Da, s-ar părea că cererea este în creştere la New York. Cred că-l pot ajuta pe tînărul acela cumpărîndu-i chestiile astea.

Nursel luă o mînă de mărgele strălucitoare şi le lăsă să-i curgă printre degete. Tracy o urmărea cu atenţie. Printre mărgelele albastre, roşii şi cafenii se distingeau unele de un negru lucios.

— Cred că există şi alte modalităţi de a-l ajuta pe fiul lui Ahmet Efendi, spuse Nursel fără să se uite la Sylvana.

Tracy nu dădu atenţie răspunsului indiferent al Sylvanei, căci îşi aminti ceva ce o tulbură: cînd Hasan le arătase şiragurile, în prăvălia lui, printre ele nu se afla nici unul din chihlimbar negru. Prezenţa lor n-ar fi avut nici o semnificaţie dacă în memoria lui Tracy n-ar fi răsunat vocea din telefon care îngăima disperată cîntecelul din copilărie.

Sylvana îşi concentră atenţia asupra lui Tracy. Nu o pofti să se aşeze şi i se adresă direct:

— Murat mi-a spus că eşti sora nefericitei care ne-a provocat atît necaz şi atîta durere.

— Aşa este. Sînt sora lui Anabel, glăsui Tracy cu gura uscată.

— Poţi să-mi spui de ce ne-ai ascuns acest lucru? în fond, ne interesa pe toţi.

Pe un ton hotărît, Tracy repetă explicaţiile pe care le dăduse lui Murat şi lui Nursel, dar nici una nu suna prea convingător.

— Te aştepţi să credem povestea asta?

— Este purul adevăr, insistă Tracy, ştiind foarte bine că nu ăsta era întregul adevăr.

— Am reflectat asupra acestei dezvăluiri cîteva zile, spuse Sylvana. Nu am luat nici o atitudine pentru că am vrut să examinez lucrurile din toate punctele de vedere. Pentru că toţi membrii familiei aflaseră, mi s-a părut normal să-l informezi şi pe domnul Radburn, dar n-ai facut-o, nu?

Tracy dădu din cap şi făcu un efort să nu-şi trădeze spaimă care o cuprinsese.

— Ai ţinut ascuns acest lucru fiindcă te temeai că te va trimite imediat acasă?

— Nu ştiu cum ar fi reacţionat. Eu am o muncă de făcut şi de îndată ce o voi termina îi voi spune.

— Chiar crezi că am să permit aşa ceva? o întrebă Sylvana. Eşti o tînără cam naivă. Domnul Radburn a reînceput să picteze şi s-ar putea ca acest tablou să reprezinte salvarea lui. Nu vreau să-l tulbur cu povestea asta. Am să-ţi reţin un bilet de avion pentru poimîine. Cred că ai înţeles.

Tracy respiră adînc.

— V-am propus să mă mut la Istanbul. Nu mai am nici un motiv să rămîn în această casă dacă aveţi nevoie de camera mea.

Sylvana făcu un gest nervos cu mîna, tulburînd imaginea de calm aparent. Samovarul reflectă mişcarea pe suprafaţa lustruită, distorsionînd-o.

— Aşa cum am spus, poimîine vei fi în avion. Dacă nu, îi voi spune adevărul domnului Radburn şi-l voi convinge să te trimită acasă. Nu cred că-i va face plăcere ceea ce am să-i spun, o ameninţă Sylvana.

Tracy era pe punctul de a-şi trăda emoţia. Cărţile se aflau în mîna Sylvanei şi *bluff*-ul ei fusese descoperit. Mai făcu o ultimă încercare:

— Şi dacă am să-i spun chiar eu, doamnă Erim?

— Cum vrei. Dar asta n-o să mă împiedice să-i comunic propriile păreri, contraatacă Sylvana. Poate că ar fi bine să pleci aşa cum ai venit — fără să spui nimic. Ai scăpa de necazuri.

Tracy se îndreptă hotărîtă spre uşă.

— În acest caz, am să-i spun chiar eu domnului Radburn. Şi am să-l informez că mi- ai cerut să plec imediat. Poate că ar fi bine să plece şi el ca să-şi poată termina cartea. Pictura nu-i prea reuşeşte şi cred că va prefera o schimbare.

Sylvana tăcu pînă cînd Tracy puse mîna pe clanţă.

— Bine, mai stai cîteva zile, zise ea înecîndu-se. Nu e necesar să vorbeşti acum cu domnul Radburn.

Tracy părăsi încăperea fără să mai scoată o vorbă. Dobîndise încă o păsuire, dar cu ce preţ? Nursel se grăbi să o ajungă din urmă, dar prezenţa.ei nu-i făcu plăcere.

— Femeia asta! izbucni Nursel. Ea ar trebui gonită din casă. Te rog, totuşi, — e mai bine să faci cum vrea ea. E mai bine să pleci cît mai repede.

— De ce să plec? Tu de ce vrei să plec? De ce eşti de partea ei?

Nursel răspunse indignată:

— Nu sînt de partea ei, n-am să fiu niciodată! Cred însă că poţi avea necazuri, nu-ţi dai seama că domnul Radburn ar putea... să te schimbe? Sînt lucruri pe care tu nu le înţelegi. Dar dacă pleci acum totul ar putea să fie bine. Dacă rămîi, trebuie să te bazezi pe noroc şi

să speri să iasă bine.

Tracy se mai liniştise.

— N-am să plec, declară ea hotărît.

Nursei ridică din umeri a neputinţă.

— Ce-ai să faci? Ai să-i spui lui Miles adevărul?

— Nu ştiu încă. De fapt, nu ştiu cînd am să-i spun.

Tracy nu-şi mai putea ascunde tulburarea şi o părăsi pe Nursel, luînd-o la fugă pe scări. Dădu buzna în birou, unde Miles îşi curăţa pensulele. Omul o privi plictisit.

-- Ce mai e acum?

-- Doamna Erim vrea să mă trimită imediat acasă. Toată lumea doreşte să plec, inclusiv Nursel, spuse Tracy agitată.

Miles se încruntă.

-- Poate că au dreptate. În orice caz, prezenţa ta are o influenţă negativă asupra noastră. Nu - nu-ţi mai vîrî degetele în cordon şi nu te mai propti pe călcîie. Mie îmi plac femeile tăcute, blînde. Şi iată ce-mi trimite Hornwright!

Asta era prea mult. Furioasă, Tracy era pe punctul de a-i spune tot. Miles îşi aruncă pensulele cu un gest nervos.

-- Arăţi de parcă ai fi gata să explodezi. E suficient pentru astăzi. Îmbracă-te şi vino să mergem undeva să bem ceaiul. Avem amîndoi nevoie de o schimbare.

-- Dar eu nu vreau nici un ceai! strigă Tracy. Ceai într-un moment ca ăsta!

Radburn n-o luă în seamă şi o împinse fără prea mari menajamente spre uşă.

-- Eu vreau. Grăbeşte-te şi nu mai veni înapoi ca o bombă gata să explodeze.

Tracy o luă din nou la fugă, de data asta spre camera ei. Furia pe care i-o provocase Miles Radburn o ajuta însă să-i reziste. Venise vremea să-i spună adevărul, nu se mai putea ascunde după deget. Îşi refacu machiajul şi îşi legă un batic pe cap, privindu-se în oglindă. Cu excepţia bujorilor din obraji şi a sclipirilor din ochi, era din nou stăpînă pe ea. Cum de se putuse lăsa intimidată de Sylvana? De fapt, de vină fusese şi samovarul, cu malefica lui reflecţie. Imaginea aceea o tulburase fără să ştie de ce.

Se întoarse în birou. Miles o aştepta. Îşi pusese o jachetă şi o şapcă şi părea nerăbdător să iasă la aer, departe de casă. Jos, Ahmet se învîrtea pe lîngă debarcader, urmărind cum un barcagiu o ajuta pe Tracy să urce într-o barcă mai mică decît caicul. Tracy îl observă în timp ce Miles pornea motorul şi se depărtau de mal. Cînd se uită din nou îndărăt, era tot acolo, nemişcat, de parcă ar fi vrut să vadă încotro se îndreptau. Tracy ridică faţa în bătaia vîntului. Apa se scurgea pe lîngă ei, liniştită şi neagră. Nici un val nu le tulbura înaintarea şi în

urma lor lăsau o dîră de spumă albă, clocotitoare. Aerul limpede şi rece o învioră. Nu aducea cu el praful Istanbulului şi nici arome de trandafiri sau de violete de Parma. Fata era din ce în ce mai calmă şi mai stăpînă pe sine.

Acostară la chei printre vasele pescăreşti şi doi băieţi îi ajutară lui Miles să lege barca. La rîndul lui, Miles o ajută să urce pe cheiul înalt. Merseră de-a lungul malului şi se opriră pe marginea unei străzi cu trafic intens. Peste drum se vedeau măsuţe şi scaune aşezate sub platanii în floare. Nu se înserase, dar majoritatea meselor erau libere.

— E destul de cald ca sâ luăm ceaiul afară, ce zici? Hai să traversăm, spuse Miles.

Găsiră o masă pe colina în terase şi se aşezară. Un chelner apăru şi Miles îi dădu comanda în limba turcă.

La o masă alăturată, un bărbat fuma din narghilea şi Tracy îl privea fascinată cum trăgea fumul prin apa clocotită şi firele încolăcite. Parcă ar fi un caterpilar, spuse ea visătoare.

-- Aşa-i mai bine. începi să te înveseleşti. Ce te roade? Ce importanţă are dacă te ceartă Sylvana? Nu eşti implicată în nimic decît în munca pe care o faci pentru mine. Şi asta nu e o problemă de viaţă şi de moarte. Cel puţin nu pentru tine. Dacă te preocupă părerea mea, te anunţ că am să-i scriu lui Hornwright că te-ai descurcat foarte bine.

Nu asta o preocupa, dar nu-i putea spune. Venise timpul să ia o hotărîre şi exact asta nu putea face. Nu putea decît să se încălzească la soare, să privească de parcă ar fi fost hipnotizată la narghilea şi să asculte vocea lui Miles. El îi povestea cum vara, mai ales la sfîrşit de săptămînă, localul era plin; că existau asemenea restaurante de-a lungul Bosforului, la care locuitorii Istanbulului veneau cu multă plăcere. Acum însă nu începuse sezonul şi localul era aproape numai al lor. Chelnerul le aduse un samovar şi un platou cu *simit* - un fel de colăcei împletiţi, presăraţi cu susan. Tracy turnă apa din samovar în ceainic şi îl puse deoparte ca să se opărească frunzele. Jos, pe apă, un remorcher trăgea un şir de baije, lăsînd în urmă o tfiră albă care scînteia în razele soarelui. Peste strîmtoare, ceva mai jos de yali, se ridicau turnurile şi zidurile foităreţei AnadoluHisar. Peisajul era nespus de paşnic.

Tracy rupse un colăcel şi muşcă din el, amintindu-şi că era ziua ei de naştere.

-- Tortul de aniversare, zîmbi ea ridicînd covrigul. Astăzi împlinesc douăzeci şi trei de ani.

Miles înclină capul cu un aer grav.

-- Felicitări. Îmi pare bine că sîntem aici pentru a sărbători.

Trebuia să existe o cale pentru a-l face să înţeleagă, îşi zise Tracy, farîmiţînd coca între degete. Trebuia să existe un mod de a-i spune,

începu să vorbească încet, de parcă şi-ar fi povestit sie însăşi.

- Îmi aduc aminte de ceva ce s-a întîmplat cînd am împlinit doisprezece ani. Îmi amintesc de fiecare dată cînd se mai adaugă unul. A fost o zi nefericită, în care s-au întîmplat nişte lucruri imposibil de uitat.

Miles se relaxase după traversarea Bosforului, ca şi cum ar fi lăsat în urma lui toată încordarea de peste zi.

-- Povesteşte-mi, spuse el simplu.

Tracy ezită o clipă, căutîndu-şi cuvintele. Dacă reuşea să redea bine povestea, putea găsi momentul săi dezvăluie faptul că era sora lui Anabel.

11

Începu relatarea cu o voce subţirică, nesigură, care devenea tot mai puternică pe măsură ce se lăsa furată de şirul amintirilor.

- Părinţii mei mă lăsau rareori să-mi serbez ziua. Tatăl meu era medic şi scria o mulţime de articole de specialitate care îi răpeau tot timpul. Cabinetul se afla în locuinţa noastră şi nu-i plăcea să fie

deranjat, în anul acela, sora mea mai mare insistase pe lîngă mama să mă lase să-mi serbez ziua. Căpătasem o rochiţă nouă, mama îmi spusese că sînt foarte drăguţă, celelalte mame s-au declarat de aceeaşi părere, ce mai - mă aflam în centrul atenţiei, ameţită de fudulie şi de atîta agitaţie.

În clipa în care sora mea, care avea şaptesprezece ani, a apărut venind de la lecţia de dans, totul s-a schimbat. Nu cred că a vrut să se întîmple aşa, se purta normal, dar din minutul în care a intrat în cameră, petrecerea a devenit a ei. Avea darul de a-i fermeca pe toţi, indiferent de vîrstă, şi adora s-o facă. Adora să fie admirată şi iubită, să amuze şi să placă. Ne-a cîntat şi ne-a dansat şi dintr- o dată nimeni nu şi-a mai amintit de mine.

Miles o asculta cu mai multă atenţie decît s-ar fi aşteptat.

-- Aşa că ţi-a căzut nasul, spuse el.

-- Am fost îngrozitor de geloasă, încuviinţă ea. O iubeam şi o admiram pe sora mea şi aş fi vrut să fiu ca ea. Dar nu puteam şi uneori invidia mă copleşea. În ziua aceea, cînd n-am mai putut suporta, m-am strecurat de la petrecere şi m-am dus în biroul tatălui meu. Ştiam că nimeni n-o să-mi simtă lipsa şi asta mă întărită şi mai rău.

În timp ce povestea, Tracy retrăia scena, uitînd de Bosfor, de omul cu narghileaua şi chiar de Miles. Singura grijă era să nu-i scape cumva înainte de vreme numele lui Anabel. Cînd intrase în cabinetul tatălui său, orele de consultaţie se terminaseră şi el era aplecat asupra unor hîrtii de pe birou. Era atît de cufundat în lucru încît abia îi remarcase prezenţa. Tracy se ghemuise în fotoliul în care i se permitea uneori să şadă şi să citească, cu condiţia să nu scoată o vorbă. Începuse să plîngă încetişor, dezamăgită că lumea nu o băga în seamă nici de ziua ei. De afară răzbăteau zgomotele petrecerii.

Tracy nu-şi dăduse seama atunci de ce căutase apropierea părintelui său. Înţelesese abia mai tîrziu Tatăl surorii sale murise, iar tăticul ei nu cedase niciodată farmecului lui Anabel şi nici felului ei linguşitor de a obţine ce voia. Poate că nutrea şi un sentiment de gelozie. Anabel era copilul altui bărbat, iar soţia lui o iubea şi îi accepta toate capriciile. Tracy era conştientă de faptul că mama lor le compara întruna şi că ea era cea care ieşea cu regularitate învinsă. În clipa aceea, după ce părăsise cercul magic şi se aflase în prezenţa tatălui ei, i se păruse că ajunsese la un liman unde farmecul surorii ei nu mai avea nici un efect.

Smiorcăială ei îi atrăsese într-un tîrziu atenţia tatălui. Acesta se întorsese spre ea cu un gest de enervare şi îi spusese să-şi sufle nasul şi să înceteze cu smiorcăiala dacă voia să mai rămînă acolo. N-o întrebase de ce plînge, nu-i acordase nici o atenţie. Era preocupat şi prezenţa ei îl deranja.

Încet-încet, se liniştise. Cum stătea aşa, în colţişorul ei, îi venise în

minte un gînd ciudat, un gînd prea matur şi amar pentru o fetiţă de doisprezece ani: îşi dăduse seama că îl iubea pe tatăl ei numai pentru că el n-o plăcea pe sora ei. Strania legătură dintre ei pe care o descoperise nu era îmbucurătoare.

După un timp, tatăl, pe care chiar şi tăcerea ei începuse să-l irite, dăduse hîrtiile la o parte şi se întorsese spre ea:

-- Dă-i drumul! spusese el. De ce nu te-ai întors la petrecerea ta, la zgomotul ăla infernal?

Tracy trăsese de două ori aer în piept înainte de a-i răspunde, apoi spusese adevărul.

-- A venit sora mea şi acum petrecerea îi aparţine. Pe mine nu mă mai vrea nimeni,

-- Nu s-ar întîmpla aşa. ceva dacă nu te-ai furişa de acolo ca o mică laşă. Hai, vino cu mine, am să te scap de sora ta şi vei redeveni regina balului.

Tatăl ei se ridicase de la birou, iar Tracy sărise alarmată. Nu asta voia ea. N-ar fi reuşit decît să strice petrecerea. Nu va mai fi petrecerea nimănui după ce îi va spune fiicei sale mai mari tot ce avea de spus.

Tracy se grăbise să-i spună tatălui său că îi trecuse supărarea, iar el nu insistase. Se gîndise doar că brusca schimbare de atitudine a fetei era încă o dovadă că are un caracter slab.

Tracy fugise din cabinet şi se întorsese în camera unde sora ei cînta versiunea proprie a unei melodii populare, aşezată pe covor, cu picioarele încrucişate, cu fusta de culoarea albăstrelelor ridicată peste genunchi şi cu copiii ciucure în jurul ei. Întotdeauna copiii simţeau nevoia să o atingă pe Anabel, iar pe ea o încînta faptul că-i făcea fericiţi. Se legănau cu toţii în ritmul melodiei - un cîntec la modă cu text pueril.

Tracy o căutase pe mama ei şi i se cuibărise în braţe. Braţul mamei o înconjurase, condus de instinctul matern, dar Tracy ştia că toată dragostea plină de mîndrie se îndrepta către fiica ei cea mare. În clipa aceea, fetiţa de doisprezece ani trăise momentul adevărului. Un adevăr pe care, în scurta ei viaţă, evitase să-l accepte - niciodată nu o va iubi mama ei ca pe Anabel.

Narghileaua bolborosi uşor la masa alăturată şi fumul parfumat ajunse la adulta Tracy, care şedea la masă cu bărbatul care fusese soţul lui Anabel. Mai avea mult de povestit, dar intenţiona să facă o pauză înainte de a ajunge la episodul cel mai dureros.

-- Ceaiul nostru o să fie prea tare, am uitat complet de el, spuse fata.

-- Aşa îmi place, o linişti Miles.

Tracy puse linguriţele în pahare, ca să nu crape, şi turnă ceaiul fierbinte şi tare. Pe al ei îl mai diluă cu puţină apă fierbinte din

samovar. Puse apoi zahăr şi adăugă feliuţele de lămîie. După aceea rămase tăcută, sub imperiul amintirilor şi al poveştii neterminate.

Miles ridică paharul cu ceai.

-- Pentru Tracy cea de la doisprezece ani! O tînără onestă şi curajoasă. Ai învăţat cam devreme să accepţi adevăruri neplăcute şi să trăieşti cu ele.

Tracy sorbi încet din paharul ei.

-- Nu, n-a fost aşa, şi ăsta e necazul.Povestea nu s-a terminat. Nu-mi vine a crede că-mi aduc aminte toate aceste detalii după atîţia ani.

-- Ce-ar fi să-mi spui şi sfîrşitul, o îndemnă Miles.

Lui Tracy i se părea curios că găsise în el un ascultător atît de interesat. Avea sentimentul că se crease între ei un fel de intimitate la care nu se aşteptase. Nu manifestase neîncredere, nici falsă simpatie şi nici nu încercase să minimalizeze importanţa suferinţelor ei de copil frustrat. Se simţi atrasă de el şi surprinzător de încrezătoare.

Ceea ce i se întîmplase lăsase o rană care nu şe vindecase multă vreme. Cu o voce egală, lipsită de emoţii, continuă povestea vieţii sale. În seara aceea se simţise rău din cauza stomacului prea încărcat, aşa că se dusese devreme la culcare. Se trezise în toiul nopţii şi începuse să se gîndească la dezamăgirile aniversării sale. Sora ei dormea în camera alăturată. Lovise cadranul luminos al deşteptătorului. Părinţii ei trebuie să se fi culcat de mult. în singurătate şi întuneric, îşi plînsese de milă şi permisese resentimentului său împotriva lui Anabel să crească şi să se umfle ca un balon gata să explodeze.

La un moment dat o auzise pe sora ei, care se ridicase din pat şi se mişcase prin odaie, după care se dusese la fereastră. Auzise şi un ciripit de pasăre venind dinspre alee. Nu era pentru prima oară şi Tracy ştia deja ce va face Anabel. De fiecare dată se întreba daca să le spună părinţilor sau nu despre escapadele lui Anabel. Ar fi pus-o pe sora ei într-o situaţie foarte proastă, dar, pe de altă parte, cine ştie ce ar fi păţit Anabel.

Trăgea cu urechea în timp ce sora ei se îmbrăca. O auzi strecurîndu-se afară din odaie, coborînd scările şi mai apoi, scîrţîitul uşii de la bucătărie. Îşi spuse că sora ei greşea şi că părinţii trebuiau să afle. Tremurînd, se dăduse jos din pat şi se dusese în dormitorul lor. Îi trezise şi le spusese toată povestea, îşi amintea cum tatăl ei începuse să înjure, în timp ce mama plîngea. Tatăl plecase apoi în căutarea fetei, dar n-o găsise.

Tracy, care începuse să aibă remuşcări pentru trădarea ei, pîndise la fereastră şi o văzuse pe Anabel întorcîndu-se. Se aplecase peste pervaz şi fluierase, fals şi tremurător, melodia *London Bridge* ca s-o anunţe că „totul era pierdut”. Anabel nu părea speriată şi o privise pe Tracy zîmbind.

După ce Anabel a intrat în casă, a urmat o scenă îngrozitoare. Tatăl proferase acuzaţii oribile şi fata plînsese. Totul a fost atît de urît, încît lui Tracy i se făcuse rău de la stomac.

Anabel venise sus, o găsisese pe Tracy în baie, o spălase pe obraji, o consolase şi o urcase în pat. Nu se mai gîndise la propriile necazuri şi se îngrijise cu dragoste şi devotament de surioara ei mai mică, dragoste după care aceasta jinduise toată ziua. Cît de dulci şi de amare în acelaşi timp fuseseră atunci mîngîierile surorii ei!

--Aşa s-au petrecut lucrurile şi n-am să pot uita niciodată, încheie Tracy povestea.

-- Că ai trădat-o? întrebă Miles. Da, pot înţelege cum a fost. Totuşi, ai făcut ce trebuia. Părinţii tăi trebuiau să afle.

-- Tracy dădu din cap.

-- Am făcut ce trebuia, dar împinsă de răutate. N-am facut-o ca s-o salvez, voiam s-o pedepsesc pentru că era frumoasă şi o iubea toată lumea. Şi, mai ales, pentru că mama o iubea pe ea mai mult.

Întinse mîna după paharul de ceai fără să-l vadă. Ochii îi erau împăienjeniţi de lacrimi.

-- Cîteva săptămîni mai tîrziu, sora mea a fugit de- acasă, continuă ea. N-a mai putut suporta felul în care o trata tata şi multă vreme mi-am reproşat că din cauza mea a facut-o.

-- Dar tu ai crescut. Ca şi ea, de altfel, spuse Miles.

-- Da, am crescut şi am învăţat destule ca să ştiu că oricum ar fi fugit. Indiferent ce aş fi făcut eu. Ar fi o prostie din partea mea să mă învinovăţesc în continuare pentru ceva ce s-a întîmplat cînd aveam doisprezece ani, spuse Tracy sorbind din ceaiul tare se răcise.

-- Dar tot te mai învinovăţeşti puţin? spuse Miles, luîndu-i paharul şi ţinîndu-i mîna într-a lui. Degetele lui erau puternice şi strînsoarea lor inspira forţă şi siguranţă. Tracy ar fi dorit să păstreze senzaţia de certitudine pe care i-o oferea mina lui. Un val de simpatie pentru el o inundă şi deveni conştientă că îl plăcea foarte mult.

-- Toate astea s-au întîmplat cu foarte mult timp în urmă, continuă ea. Ştiu că e o prostie, dar mă întreb şi acum dacă n-aş fi putut să o ajut mai mult. Poate că ar fi trebuit să mă străduiesc să înţeleg ce îşi dorea ea cu adevărat. Nu numai atunci, dar şi mai tîrziu. Era cu adevărat o fiinţă încîntătoare. Calităţile pe care le avea i-ar fi dat dreptul la o viaţă frumoasă.

-- Avea? întrebă Miles.

-- Sora mea a murit.

Tracy îşi trase mina dintre palmele lui Miles şi pipăi broşa pe care o avea de la Anabel. Sosise momentul. Sosise clipa să-i spună adevărul bărbatului lui Anabel. Şi cu toate astea tăcu.

Un vas alb, strălucitor în soarele după-amiezei se îndrepta prin strîmtoare spre Istanbul. Dincolo de el, Tracy zărea printre copaci

silueta argintie a *yali*-ului. Adevăratul motiv al venirii ei aici îi reveni în minte, aducînd un val de durere şi remuşcare.

-- Îmi pare rău, spuse Miles pe un ton surprinzător de blînd. Sînt convins că nu are rost să continui să-ţi reproşezi şi să-ţi pui întrebări la care nu există răspunsuri. Există şi fiinţe care nu pot fi ajutate.

-- Trebuie să încercăm totuşi, insistă Tracy. Cineva trebuie să încerce! Prea mulţi renunţă cui uşurinţă cînd e vorba de fiinţe ca sora mea.

Tracy îl observa şi, după privirea lui pierdută, înţelese că se gîndea la Anabel. Oare făcuse tot posibilul pentru femeia care-i fusese soţie? se întrebă ea.

-- Am cunoscut o fată care semăna foarte mult cu sora ta, rosti Miles, facînd-o să tresară. Soţia mea, Anabel, era fermecătoare şi veselă, aşa cum trebuie să fi fost sora ta. Şi tot atît de decisă să se autodistrugă.

Tracy aşteptă, sperînd că ar putea urma răspunsul la toate întrebările ei.

-- Bineînţeles că toţi cred că eu sînt vinovat de ceea ce s-a întîmplat. Băniliesc că ţi s-a spus. Dar pe ea n-o interesa decît un singur lucru în ceea ce mă priveşte. Faptul că eram supărat şi că plecasem de lîngă ea n-ar fi avut nici o importanţă, dar ceva s-a întîmplat în timp ce lipseam eu. S-ar putea să greşesc, dar bănuiesc cine poartă răspunderea, cine dorea s-o vadă moartă.

-- Nursel crede că dumneata ai facut-o, îi spuse Tracy. Şi că te autopedepseşti păstrînd portretul ei în dormitor.

Cuvintele ei n-au avut darul să-l înfurie.

-- O explicaţie destul de plauzibilă, aş spune, dacă aş fi un altfel de om. Dar nu sînt. Eram în stare să fac orice pentru Anabel.

Primise un răspuns. Răspunsul lui.

-- De ce mai rămîi aici? De ce nu te duci în altă parte să lucrezi la carte, să scapi de locul ăsta?

-- Crezi că pe mine cartea mă interesează cel mai mult acum? Sînt convins că are o oarecare valoare şi am s-o termin cîndva. Pentru mine, însă, pictura reprezintă totul. Mă simt ca un invalid - vreau să pictez şi nu pot.

-- Dar de ce aici? insistă Tracy. Poate că în altă parte ai putea să pictezi din nou.

-- Am încercat, dar ceva mă face de fiecare dată să mă întorc. Aici m-a părăsit inspiraţia şi tot aici trebuie să mi-o recapăt.

Dar Tracy avu impresia că nu mai era sincer, că era o scuză pe care o invocase pentru a ascunde adevărul.

-- Dar portretul doamnei Erim? Nu reprezintă un pas către reluarea picturii?

-- Vreau doar să-i dau Sylvanei o satisfacţie, deşi nu am nici cea

mai mică dorinţă s-o imortalizez pe pînză. Nimic nu mi-a mers în după-amiaza asta pînă cînd nu mi-ai atras atenţia asupra unei ciudate disfuncţii a reflecţiei de pe samovar. M-am hotărît să fac o experienţă cu imaginea aceea. Va fi altceva decît stilul meu. O schimbare, poate nu una foarte fericită.

Tracy asculta atentă, detectînd lipsa lui de sinceritate.

-- Numai din cauza tabloului vrei să rămîi? îl iscodi ea.

Miles îi aruncă o privire rapidă, apoi îşi aţinti ochii în depărtare.

- Dacă vrei, numeşte-o o afacere neterminată. Dar nu zgîndări lucrurile ca să-ţi satisfaci curiozitatea. Chipul lui se întunecă şi ochii îi aruncau scînteî. Fă-ţi treaba. Termin-o şi du-te acasă. Stai, dacă vrei, la suprafaţă, dar fereşte-te de adîncuri.

Tracy îl privi încrîncenată, dar simţea că indignarea ei era falsă. Trebuia să pretindă că s-a înfuriat ca să nu-şi dea seama că ea nu uitase scurtul moment de tandreţe, atingerea mîinii lui care îi dăduse curaj. Conştientă că acel moment nu se va mai repeta, avu o senzaţie de pierdere, de vid.

Miles îşi împinse scaunul şi se ridică de la masă.

-- Vrei să ne întoarcem?

Tracy îl urmă tăcută şi coborîră spre chei. Miles, după ce dădu bacşişul de rigoare băieţilor care păziseră barca, se depărtă imediat de mal.

Pe drumul de întoarcere, nu-i acordă nici o atenţie şi-şi ţinu privirea aţintită pe celălalt mal. Tracy şedea pe bancheta din faţă şi era dureros de conştientă de apropierea lui — de trăsăturile parcă dăltuite în piatră, de părul negru şi des care-i lăsa fruntea liberă, de ochii care acum nu-i dădeau atenţie, dar care puteau fi şi blînzi. Cît de departe părea acum, stînd absent, cu mîna pe cîrmă. Departe de Tracy Hubbard, care nu va fi niciodată ca Anabel, nici în momentele ei cele mai bune. „Aş fi făcut orice pentru Anabel! “ spusese el - şi portretul ei se afla deasupra patului său, amintindu-i de tot ce pierduse.

Tracy îşi dădu seama că nu se îndreptau spre *yali*, ci se apropiau de ruinele palatului în a cărui grădină sălbatică se plimbase în ziua sosirii ei şi unde dăduse peste acea întîlnire tainică. Cînd ajunseră în dreptul scărilor sparte, din marmură, Miles opri motorul şi lăsă barca să se legene încet.

-- Ştii ce se află aici? o întrebă el.

-- Locul în care am căzut şi mi-am julit genunchiul în ziua sosirii mele aici.

-- De fapt, este un loc încărcat de istorie. Pe vremuri, palatul aparţinea mamei sultanului, Sultan Valide. Soţiile şi mamele sultanilor nu se numeau sultane - ăsta e un cuvînt creat de englezi.

-- Sultan Valide a trăit aici? întrebă Tracy, brusc interesată.

-- A şi murit aici, înjunghiată de una dintre femeile haremului.

-- În prezenţa samovarului din Anatolia, completă Tracy în şoaptă. Îşi aminti de referirea confuză a lui Anabel la o Sultan Valide care deţinea un secret. Un secret ascuns, poate, în ruinele vechiului palat.

-- Iar pomeneşti de samovar! spuse Miles uşor iritat. Ştiai cît şi l-a dorit soţia mea, înainte ca Sylvana să-l fi cumpărat pe ascuns?

-- Da, ştiam. Mi-a spus Nursel.

-- De fapt, Sylvana mi-a făcut un serviciu. Anabel avea o înclinaţie morbidă pentru poveştile malefice. Asta era faţa opusă, aşa bănuiesc, a celei care se îndrepta mereu spre lumină, spre veselie. Pe scurt, a adoptat ruinele şi grădina, socotindu-le ale ei. Fugea mereu de acasă ca să se ascundă aici, unde punea la cale micile ei distracţii.

Tracy îl observa, fără să-i întrerupă firul amintirilor sau să piardă vreun cuvînt, cuprinsă de o veche durere. El nu-şi dădu seama, atent doar la ruinele de pe mal. Arcadele ferestrelor şi veranda dărîmată erau acum aproape. Bărcuţa alunecă uşor într-un mic golf care-i proteja de curentul principal.

-- Îmi aduc aminte cum am căutat-o odată aici, continuă Miles. Am găsit-o în plină reprezentaţie. Auditoriul era format însă din privighetori şi şopîrle. În vocea lui se simţea o notă de tandreţe. Ca şi sora ta, ştia să cînte şi să danseze. Se învârtea cu paşi mici pe pardoseala ciobită şi cînta ceva de parcă ar fi fost tpe scenă. Era fascinantă. Cînd am aplaudat-o, a venit spre mine alergînd ca un copil.

Auzindu-l, Tracy şi-o imagina pe Anabel printre ruine, mişcîndu-se ca şi cînd ar fi fost spiritul acestui loc bîntuit de fantome.

-- Mi-am amintit de Ofelia cînd am găsit-o aici, doar că Anabel nu era nebună, continuă Miles. Sau, dacă era, avea un gen de nebunie care o făcea mai seducătoare decît oricare dintre femeile pe care le-am cunoscut.

Tracy simţi cum la vechea ei durere se adăuga o alta, nouă. Înţelegea totul chiar mai bine decît îşi închipuia el. Aşa fusese Anabel, posedată de propria ei magie, sau nebunie, care îi ţinea în mrejele ei pe toţi cei care o iubeau.

-- Dar asta e de domeniul trecutului, adăugă Miles cu o voce schimbată. Mînia din ochii lui o sperie pe Tracy.

Zgomotul motorului tulbură liniştea micului golf. Barca pomi cu viteză, reflectînd nevoia de acţiune a lui Miles.

Tracy se ţinu de banchetă şi, privindu-l, se întrebă dacă mai era capabil de sentimente. Chiar în momentul acela citi pe faţa lui o mînie care o alarmă şi îşi zise că nu va fi niciodată în stare să-i descifreze natura atît de complexă. Cu un astfel de bărbat, totul era posibil - dragoste şi ură, poate chiar răzbunare. Dar răzbunare împotriva cui? Şi către cine se îndrepta mînia lui? Către cineva care exista încă sau se purtase cîndva violent, provocîndu-i această mînie? Putea fi chiar

Anabel, cu talentul ei de a subjuga şi respinge în acelaşi timp. Nu reuşea să-şi dea seama ce provocase trecerea atît de bruscă de la tandreţe la furie.

Ajunseră repede la *yali* şi tot atît de repede păru că se calmează. Era din nou rece şi indiferent.

Ahmet îi aştepta la debarcader, dar pînă să iasă ei din barcă, dispăru. Să se fi dus în pavilion pentru a-i raporta Sylvanei, aşa cum fusese probabil instruit? Pentru prima oară lui Tracy îi trecu prin cap că doamna Erim n-ar fi aprobat excursia pe Bosfor în compania lui Miles. Nu intenţiona să-şi piardă timpul gîndindu-se la doamna Erim, nici la Miles şi la mîniile lui disimulate. Nu acum. Din clipa în care el vorbise de Sultan Valide, înţelesese ce are de făcut. Dacă putea să se strecoare fără să fie văzută, acum şra momentul.

Cînd se întoarse către Miles, constată că o studia ca şi cum l-ar fi intrigat ceva.

-- Mulţumesc pentru ceai, spuse ea cu o politeţe studiată, privindu-şi ceasul. Era aproape ora cinci.

Miles tăcu, dar părea să fi devenit brusc conştient de prezenţa ei şi interesat să găsească răspuns la o problemă legată de Tracy Hubbard. Fata se întrebă dacă nu cumva îi părea rău acum că vorbise atît de deschis cu o străină şi de ce ea însăşi îi făcuse confidenţe. Ea cunoştea răspunsul, dar Miles nu sesiza legătura existentă între ei.

Amîndoi depăşiră acest moment.

— Cred că voi face o plimbare, spuse el, întorcîndu-se brusc, ca şi cum ar fi vrut să se detaşeze de tot, să alunge ideea unei eventuale prietenii între ei.

Barcagiul se ocupa să gareze mica ambarcaţie şi Tracy îl privi o vreme, aşteptînd ca Miles să plece. Abia apoi o luă pe coridorul de marmură de la parter şi ieşi pe uşa dinspre alee. Nu văzu pe nimeni acolo, nici la ferestrele pavilionului de pe deal. Tracy porni repede pe aceeaşi cărare şerpuitoare pe care o urmase cu ocazia primei sale expediţii. Spera să n-o fi văzut nimeni.

Ajunse la portiţa laterală. Aceasta era descuiată, ca şi prima oară, lăsată aşa de Miles, şare o apucase în direcţia opusă. Drumul fiindu-i cunoscut, înainta cu paşi repezi.

În timp ce mergea, îşi reaminti cuvintele lui Anabel. Chiar Miles îi dăduse un indiciu, spunîndu-i că Anabel se ducea adesea la ruinele palatului. Poate că ascunsese ceva acolo, ceva ce încercase să-i comunice în acel ultim efort, la telefon.

Tracy zări poarta de fier care spînzura în balamalele ruginite şi începu să fugă pentru a nu fi surprinsă intrînd în parcul vechi de vreo maşină care trecea pe şosea.

Păşi uşor pe lespezile de piatră printre care iarba şi buruienile creşteau în voie. Un tufiş o împiedica să vadă uşa principală, dar o şi

ferea de priviri indiscrete. Trecu pe lîngă pînzele de păianjen ţesute între tufişuri şi ajunse la mozaicul de sub scările de marmură. În clipa aceea auzi un sunet ce venea din interior şi, înainte de a se putea ascunde, îi ieşi în cale un bărbat care părea că o aşteaptă. Era Murat Erim.

12

Tracy se opri brusc, cu ochii aţintiţi la bărbatul din uşă, care părea mai puţin surprins decît ea. Murat coborî zîmbind cele cîteva trepte şi ajunse lîngă ea. Zîmbetul acela care nu ajungea şi la ochii lui întunecaţi îi displăcu lui Tracy.

- Te-am speriat şi-mi pare rău. Ţi-a plăcut plimbarea pe Bosfor? o întrebă Murat.

— Da, desigur, îi răspunse Tracy. Am... noi... am luat ceaiul pe malul celălalt.

-- Aşa mi-am închipuit şi eu. De-acolo ai o vedere foarte frumoasă asupra Bosforului. V-am văzut barca alunecînd spre zidurile palatului cînd v-aţi întors. Eu eram aici, în arcada ferestrei. Fără să vreau, v-am auzit vorbind despre doamna Radburn. Am impresia că nu ştie că eşti sora ei.

-- Nu, încă nu i-am spus.

Tracy voia să scape de el, să nu-şi dea seama pentru ce venise ea acolo.

-- Aşa cum spunea domnul Radburn, sora dumitale îndrăgise acest loc şi venea foarte des aici. Nu o dată m-am întrebat de ce. Am încercat s-o fac să-mi spună, dar a rîs şi nu mira dat nici o explicaţie. Poate că tu ştii motivul.

Tracy clătină din cap. Era ridicol să-i fie frică. Acest om nu-i voia răul. La început fusese chiar amabil. Acum însă, cu întrebările lui, scotocea periculos de aproape de adevăr. Încercă să găsească o explicaţie care să-l deruteze.

-- Am venit aici pentru că domnul Radburn mi-a spus cît de mult iubea sora mea acest loc. M-a atras din prima clipă şi, aflînd că-i plăcea şi ei, am venit să o mai văd o dată.

-- Iar eu ţi-am tulburat singurătatea, spuse cu regret Murat Erim. Poate că-mi vei mai suporta o clipă prezenţa. Vino cu mine, vreau să-ţi arăt locurile în care a trăit cîndva Sultan Valide, data trecută te-ai rănit la picior şi a trebuit să renunţi.

Murat îi întinse mîna şi Tracy se simţi obligată să-l urmeze în vechiul palat. Dincolo de politeţea lui, îl simţea la pîndă, încordat, ca şi cum s-ar fi aşteptat la vreo destăinuire din partea ei.

Murat o conduse pe pasajele cele mai sigure, dintr-o cameră într-alta. Într-una din ele, unde tencuiala căzuse de pe un perete, văzu mozaicuri de o rară frumuseţe. Remarcă o uşă delicat sculptată şi plafonul unei încăperi alcătuit în formă de diamant. În timp ce mergeau, Erim îi vorbea cu vocea lui baritonală, cultivată, asemeni unui ghid care conduce vizitatorii.

După ce vizitară întregul etaj, coborîră în salonul principal şi se opriră să privească apele Bosforului.

-- Se spune că în această încăpere a fost înjunghiată Sultan Valide, şopti Murat.

Tracy era sătulă de toate aluziile lui şi dorea să pună capăt straniei plimbări prin ruine, de parcă ar fi aşteptat să se întîmple ceva, să apară o fantomă.

-- Eu nu semăn cu Anabel, i se adresă ea pe un ton uşor ironic. Nu mă simt fermecată la gîndul că aceste ruine au fost cîndva un palat şi nici nu mă sperie faptul că aici s-a comis o crimă.

-- Nu crezi că un trecut dramatic îşi poate pune amprenta şi pe prezent?

-- Numai în măsura în care trecutul se prelungeşte în prezent, replică Tracy.

-- Ah, iată ceva adevărat. În aceste locuri există încă un prezent, chiar dacă aparţine trecutului.

-- Nu înţeleg.

Murat făcu abstracţie de politeţe şi se, întoarse cu spatele spre lumină. Tracy nu-i mai putea vedea figura întunecată, dar sesiză ameninţarea exprimată de silueta lui nemişcată.

-- Unde crezi că ar fi putut ascunde ceea ce avea de ascuns? veni pe neaşteptate întrebarea. Poate chiar aici? Aşa am crezut şi eu, dar am căutat cu atenţie şi n-am găsit nimic.

Tracy îl privea consternată şi în acelaşi timp speriată.

-- Nu ştiu despre ce vorbiţi.

-- Ba eu cred că ştii. Cu siguranţă că ştii, altfel nu te-ar interesa atît de mult *tespihul* de chihlimbar negrii. Sînt convins că acest interes are o semnificaţie. Dar mărgelele nu te-ar ajuta cu nimic, nu-i aşa? Pentru că nu sînt aceleaşi pe care le-a luat sora dumitale. Cîteva obiecte au fost recuperate, dar nici chihlimbarul, nici celelalte lucruri pe care le-a furat n-au mai fost găsite, deşi le-am căutat cu multă atenţie.

-- Anabel... a furat? şopti ea.

-- Regret, dar ăsta este adevărul. I-am fi dat tot ce-şi dorea, dar ea simţea nevoia să se strecoare noaptea prin casă şi să ia întîi un obiect,

apoi altul, dintre cele pe care Sylvana le vindea în străinătate. Nu reprezentau valori, dar pentru Sylvana erau importante, întrucît în felul ăsta obţinea bani pentru sătenii ei. Boala asta a surorii dumitale mă întrista. Am încercat să-i vorbesc, dar fără rezultat. A rîs de mine, aşa cum rîdea de noi toţi.

Spunînd acestea, chipul lui Murat se întunecă. Nu era bărbatul de care să rîdă cineva.

Tracy ar fi vrut să-i spună că nu crede nici un cuvînt din ce-i povestea, că Anabel nu era o hoaţă, dar nu o cunoştea pe sora ei suficient de bine pentru a pune mîna în foc în privinţa ei. Pe sub pleoapele grele, ochii aceia cu luciri verzui ascundeau multe secrete. Nu era exclus ca Murat Erim să spună adevărul.

-- Nu ştiu nimic despre asta şi mi-e greu să cred câ.Anabel...

-- Era foarte frumoasă, rosti Murat îndurerat. Dar mai cred ceva - se dăruise şi răului, poate fără să-şi dea seama. Cred că şi atracţia faţă de palatul acesta, cu istoria lui tragică, se datora poate tot acestui lucru. Poate de aceea dorise să posede şi samovarul.

De data asta Tracy şe înfurie.

-- N-am auzit niciodată o prostie mai mare! Anabel se comporta uneori copilăreşte, dar era o fiinţă caldă, iubitoare, generoasă. Nu avea nimic rău în ea.

-- Înseamnă că nu accepţi că sînt persoane care, fără să o ştie, sînt purtătoare de vrăji funeste. Asta nu înseamnă neapărat că sînt rele, dar pot aduce blestemul asupra altora.

Vocea lui joasă, egală şi convingătoare o îngheţă, ca şi cum în acest loc, în acest palat în ruină, pe malul Bosforului, astfel de situaţii puteau fi reale. Dar cu bunul-simţ care o caracteriza, Tracy respinse ideea.

-- Nu cred nimic din toate astea, spuse ea cu convingere. Miles cum a reacţionat faţă de acele pretinse furturi? Presupun că ştia.

În loc de răspuns, Murat făcu un gest care putea însemna orice - Cine ştie? Ce poţi crede? Ce poţi face?

-- Şi n-a făcut nimic? insistă Tracy. N-a încercat s-o oprească?

-- Nu voia să recunoască, iar Sylvana, ca să-l menajeze pe el, spunea că va rezolva singură,această problemă.

Tracy rămăsese cu privirea la soarele care apunea după coline. În liniştea care se lăsase, auziră un zgomot uşor în încăperea alăturată.

Poate că era un şoarece sau un şarpe care încerca să se îndepărteze. Apoi se auzi clar un mieunat slab şi printr-o arcadă apăru pisica albă a lui Anabel. Yasmin se opri în prag şi-i privi fix cu ochii ei verzi. Murat se aplecă şi luă o cărămidă pe care o aruncă după pisică. Gestul fusese atît de rapid, încît 'Tracy nu putu decît să asiste îngrozită la gîndul că animalul fusese omorît. Dar pisica se dovedi mai rapidă - sări şi se ascunse într-o gaură din pardoseală, de unde nu i se vedeau

decît botul trandafiriu şi ochii verzi.

--Nu o lovi! strigă Tracy. De ce ai făcut asta?

Fugi spre ascunzătoarea pisicii cu intenţia de a o lua în braţe, dar Yasmin o scuipă şi dispăru printre buruienile din grădină.

Cînd se întoarse, fierbînd de indignare, Tracy văzu că Murat zîmbea enigmatic.

-- Cînd venea aici, Anabel aducea adesea şi pisica. De cînd nu mai este printre noi, pisica şi-a făcut aici o vizuină. E ciudat că pisica nu te iubeşte şi nu are încredere în dumneata, doar eşti sora lui Anabel!

-- Nu-mi închipui că ştie cine sînt, spuse Tracy amuzată. Uneori mă place, dar prea a fost speriată de toţi ca să mai aibă încredere în cineva.

-- Poate se teme că ai s-o trădezi şi dumneata, spuse el cu o voce scăzută, de parcă n-ar fi vrut să-l audă pisica, dar pe un ton de zeflemea. Bănuiesc că ştii povestea acestei pisici.

-- Ştiu că Anabel,o adoptase şi nu înţeleg cum oameni în toată firea, ca dumneata şi Miles, pot fi atît de cruzi cu animalele.

-- Asta înseamnă că nu ştii nimic. Hai să plecăm şi, în drum spre casă, am să-ţi povestesc.

Nu avea rost să mai rămînă. Se va întoarce aici singură ca să afle ce dorea, aşa că îl urmă pe Murat.

Într-adevăr, pe drum, Murat îi spuse povestea şi, ascultîndu-l, Tracy se simţi şi mai neliniştită.

-- Anabel făcea muh.caz de pisicuţa asta. Glumea mereu, spunînd că, dacă i se va întîmpla ceva, se va reîncarna în trupuşorul ăla mic şi alb. Cînd spunea asta, ne privea cu ochii ei verzi de pisică. Şi cînd se va întîmpla aşa ceva, susţinea ea, o să ne pară rău pentru tot ce i-am făcut în timpul vieţii şi vom fi înspăimîntaţi, aşa cum o meritătm. Jocul ăsta al ei, cu premoniţiile unui dezastru viitor, era enervant.

--Nu voia să moară! izbucni Tracy, scuturîndu-se la senzaţia de frig care îi pătrunsese în suflet.

-- Nu trebuia să moară... Glasul lui Murat căpătă o notă aspră. Dacă ar fi ascultat de vocea raţiunii..! Se întrerupse brusc şi cînd vorbi din nou, tonul lui era sarcastic: Nu prea crezi povestea cu pisica?

-- Sigur că nu şi pariez că nici dumneata n-o crezi.

-- Uneori nu ştiu nici eu ce să cred. În orice caz, detest animalul şi aş vrea să dispară.

-- De ce avea sora mea convingerea că i se va întîmpla ceva rău? întrebă Tracy.

Murat Erim tresări.

-- Să nu uităm că şi-a căutat moartea.

-- Aşa mi s-a sugerat. Dar dacă aşa este, ce a împins-o spre acest sfîrşit tragic? Tocmai spuneai că nu era necesar să moară.

-- Poate că domnul Radburn ţi-ar putea spune dş ce a murit. De ce

nu-l întrebi pe el?

-- Chiar asta am de gînd să fac. De aceea am venit la Istanbul, să aflu adevărul despre moartea surorii mele.

-- Aşa mi-am închipuit şi eu. Dar, domnişoară Hubbard, indiferent ce veţi descoperi, nu va fi nici un scandal, nu veţi păta buna reputaţie a familiei mele. Dacă înţelegeţi acest lucru, nu veţi întîmpina necazuri atît timp cît veţi sta aici.

Ajunseseră la poarta proprietăţii. Murat o deschise și o invită să treacă.

-- Acum vă părăsesc, spuse el şi plecă în direcţia opusă locuinţei.

Tracy pomi grăbită spre *yali* şi intră. La parter nu era nimeni. Cînd ajunse la etajul trei, îl zări pe Miles stînd la birou. El o văzu şi o chemă.

-- Vrei să-mi faci un serviciu? Ridică fîşia de hîrtie pe care caligrafiase arabescurile decorative. Am terminat-o. Te-aş ruga să i-o dai doamnei Erim.

Tracy luă hîrtia şi o privi o clipă, întrebîndu-se dacă n-ar trebui să-i spună lui Miles despre întîlnirea de la ruine. Asta ar fi însemnat însă să-şi trădeze propriul interes pentru locul cu pricina, aşa că renunţă, părăsi biroul şi o luă pe coridorul de la etajul doi, îndreptîndu-se spre pavilion. Pe drum se mai opri o dată pentru a admira lucrarea lui Miles. Deşi curbele şi arabescurile nu-i spuneau nimic, lucrarea în ansamblu o fascina şi îşi imagina ce bine ar arăta înrămată şi expusă pe un perete. Nu era de mirare că turcii îşi folosiseră scrierea ca formă de artă, reprezentarea fiinţelor vii, oameni sau animale, fiindu-le interzisă.

În pavilion, atmosfera era aceeaşi ca la prima întîlnire cu Sylvana. Sătenii erau din nou prezenţi, prezentîndu-şi producţiile artizanale ochiului critic al doamnei Erim.

Ahmetîşi făcea de lucru, urmărind şi controlînd în tăcere vizitatorii care se perindau săptămînal. Nursei examina cu interes frumoasele obiecte. Marele samovar fusese pus la loc de cinste pe o măsuţă sculptată şi reflecta în tonuri arămii scena agitată.

Nursel legănă în faţa ochilor lui Tracy o pereche de brăţări de argint filigranat.

-- Aşa-i că sînt frumoase? Una dintre cele mai frumoase lucrături pe care le-am văzut. Ce bine a făcut Sylvana că i-a încurajat pe oamenii ăştia şi a insistat să-şi perfecţioneze meşteşugul. Nu i-a lăsat să stea cu mîinile încrucişate, aşteptîndu-l pe Kismet.

Doamna Erim discuta, evident turceşte, cu şeful meşteşugarilor dintr-un sat. Cînd Tracy îi întinse hîrtia caligrafiată, se întrerupse pentru a o studia.

-- Oh, excelent! E cea mai frumoasă lucrare a domnului Radburn. O arătă bărbaţilor din jurul ei, care îşi manifestară admiraţia, deşi

puţini erau capabili să descifreze scrierea.

Sylvana puse desenul lîngă ea, pe divan, şi i se adresă lui Tracy:

-- Sper că mîine te voi putea răpi de lîngă domnul Radburn. Vom avea nevoie de toate forţele disponibile pentru a împacheta aceste obiecte Am adunat destule pentru a expedia un transport în America.

-- Voi fi bucuroasă să vă ajut dacă domnul Radburn se poate dispensa de mine.

Tracy mai rămase o vreme pentru a admira diversele obiecte şi felul în care meşterii îşi prezentau marfa. Turcilor le plăcea să vorbească.

Cînd se întoarse în camera ei, Tracy găsi uşa larg deschisă şi pe Yasmin adormită pe pat. Lîngă pisică se afla una din cărţile despre Turcia pe care o citea. Rămase surprinsă, fiindcă întotdeauna închidea uşa atunci cînd ieşea din cameră, iar cartea era sigură că o lăsase pe masă, cu un semn care marca pasajul la care ajunsese. Yasmin, cu toate facultăţile supranaturale pe care i le atribuia Murat, n-ar fi putut deschide uşa şi nici nu s-ar fi apucat să citească. Era limpede că cineva intrase în camera ei. Să fi fost doar Halide?

Cînd se întinse după carte, văzu că între paginile ei se afla ceva. Un *tespih* din chihlimbar negru marca locul unde se oprise din citit. Vederea acestuia o înfioră şi îşi aminti imediat cuvintele lui Anabel, la telefon: „Din nou chihlimbarul negru! A apărut din nou ieri!“.

Cînd privi mai atent, Tracy observă că cineva sublimase cu cerneală un pasaj pe care îl citise deja. Începu să-l recitească, cuvînt cu cuvînt.

Bosforul a fost întotdeauna receptacolul unor întîmplări urîte - capete plutind în coşuri, trupurile celor de care se temea sultanul, vreo frumuseţe din harem legată într-un sac şi azvîrlită de pe Promontoriul Seraiului, privind cu ochi care nu mai puteau să vadă răutatea oamenilor, ascunsă sub undele înşelătoare şi atît de albastre. Ademenitoare şi înşelătoare, apele Bosforului te pun pe gînduri. Oare te poţi încrede astăzi în el mai mult decît în trecut? Căruia dintre noi îi mai promite o soartă neîndurătoare?

Singurul pasaj cu adevărat macabru fusese însemnat pentru ca ea să-l citească. Însemnat cu şiragul de chihlimbar negru. Examină şiragul de mărgele, dar acesta nu-i spuse nimic mai mult faţă de cel din colecţia lui Murat. De fapt, nici nu se aşteptase. în mintea ei începu să-şi facă loc o idee. Cineva, mai mult sau mai puţin „fantomatic", încerca să o sperie folosind chihlimbarul negru ca pe un avertisment

Luă pisica în braţe şi se aşeză în fotoliu. Yasmin căscă, deschizînd larg botişorul trandafiriu, îşi frecă urechile de braţul ei şi adormi din nou, torcînd mulţumită.

Care dintre cei din casă ar putea fece aşa ceva? Să fi ajuns ea atît de aproape de descoperirea adevărului încît să se afle în pericol?

Poate că Tracy Hubbard reprezenta un pericol mai mare decît îşi închipuise. Dar dacă ajunsese atît de aproape, nu va renunţa. Nu va pleca pînă nu va descoperi ceea ce altcineva ascundea cu atîta îndîrjire.

Tracy îşi făcu curaj; avea senzaţia că o pîndeşte un pericol iminent. Îşi aminti cuvintele lui Murat - oare o tragedie din trecut putea să apese asupra prezentului? De cîte ori o fi stat Anabel în această încăpere, chinuită de toate aceste şiretlicuri. Atît de chinuită încît, în cele din urmă, să se lase împinsă în apele Bosforului...

„Mie n-o să-mi poată face aşa ceva!“ îi şopti Tracy cu înverşunare lui Yasmin. Va şti să le reziste, să-i înfrunte. Îi va învinge cu propriile lor arme! Indiferent ce-i făcuseră lui Anabel, cu ea nu vor avea succes.

13

În seara aceea, Nursel şi Tracy cinară singure în *yali*. Doctorul Erim fusese chemat de urgenţă la Istanbul şi urma să-şi petreacă noaptea acolo, iar Miles fusese invitat de Sylvana.

O clipă, lui Tracy îi trecuse prin minte să aducă la masă cartea despre Turcia şi să-i arate lui Nursel pasajul cu pricina, dar îşi spuse că

era mai bine să nu se încreadă în nimeni. Cel ce făcuse asta va fi intrigat să constate că ea nu reacţionează. Hotărî să nu-i povestească întîmplarea nici lui Miles Radburn.

Lui Nursel îi spuse doar că luase ceaiul cu Miles - ceea ce ea ştia deja de la bine informata Sylvana. Îi relată şi ce-i destăinuise Miles despre Anabel şi preferinţa ei pentru vechiul palat.

-- Ştiai şi tu că-i plăcea să meargă acolo? .

-- Da. Este un loc singuratic şi lui Anabel îi plăcea să fie singură, doar cu pisica ei. În ultimele luni evita compania lui Miles. Mi-am dat seama mai tîrziu de asta, cînd am auzit ce-i făcea.

-- Ce anume? întrebă Tracy, iritată din nou de aluziile lui Nursel.

Fata clătină uşor din cap.

-- Te rog nu insista, e mai bine să dăm toate astea uitării. Dacă totuşi vrei să afli, întreabă-l pe el.

Tracy nu mai insistă?

-- Am fost astăzi în locul acela după ce Miles mi-a vorbit de Anabel. L-am găsit acolo pe fratele tău.

-- Sper că nu i-ai spus că m-am întîlnit acolo cu Hasan?

-- Sigur că nu.

-- Murat este. cam bănuitor, oftă Nursel. Dacă ar vrea, i-ar putea face mult rău lui Hasan.

-- Nu cred că te căuta pe tine, o linişti Tracy. Bănuieşte că Anabel a ascuns ceva în mine. Spunea că, înainte de moarte, începuse să ia lucruri care nu- i aparţineau. Ştii cumva dacă e adevărat?

Nursel se jucă cu furculiţa, studiind-o atentă înainte de a-i răspunde.

-- Nu trebuie să-ţi faci probleme, spuse ea în cele din urmă. Anabel era bolnavă. Multe lucruri o tulburau şi o speriau. Probabil că mărunţişurile pe care le lua o făceau fericită pentru o vreme. Şe purta ca un copil - o ademenea tot ce strălucea, ce era frumos şi colorat.

-- Ca mărgelele de chihlimbar negru, spuse Tracy mai mult pentru sine. Ce trebuie să ştiu despre chihlimbarul negru?

-- Mărgelele constituiau o obsesie pentru Anabel în ultima perioadă. Părea să creadă în vrăji. Spunea că negrul e culoare magică, iar chihlimbarul negru - piatra prin intermediul căreia acţiona magia neagră. O vreme, atmosfera din casa asta a semănat cu cea din trecutul îndepărtat al Turciei, cînd oamenii erau stăpîniţi de superstiţii.

-- Probabil că acelaşi lucru se întîmpla şi cu pisica, completă Tracy. Murat mi-a povestit că Anabel spunea că dacă i se va întîmpla o nenorocire, se va reîncarna în pisică şi-i va urmări pe toţi membrii familiei prin ochii lui Yasmin.

Nursel schiţă un zîmbet.

-- Da, aşa a spus, dar nu folosea pentru pisică numele pe care i l-ai

dat tu. Spunea că se va întoarce şi ne va urmări prin ochii lui Bunny, cum o botezase ea. Îşi lipea obrazul de micul animal, îl mîngîia Şi îi ameninţa pe toţi cu răzbunarea după moartea ei, dacă îi vor face rău.

Prin ochii lui Bunny.

Lui Tracy îi pieri dintr-o dată foamea. I se puse un nod în gît şi nu mai putu înghiţi. Abia acum înţelese jocul secret cu pisica. Anabel spusese de fapt: „Dacă mi se întîmplă ceva, atunci va veni sora mea şi vă va observa. Ea va descoperi ce m-a împins la moarte şi vă va pedepsi pentru asta“. Asta era Anabel - se consola cu o idee fantezistă!

Nursel, care o observa, întinse mîna spre mîna ei.

-- Te rog, nu te speria. În pisica asta nu e nici un blestem, mie nu mi-e frică de ea. Bărbaţii o gonesc ca să arate cît de curajoşi şi imuni la superstiţii sînt, deşi este evident că se simt tulburaţi în prezenţa ei. Chiar şi fratele meu, care este un bărbat inteligent, curajos şi cu capul pe umeri, devine neliniştit în prezenţa pisicii albe. Femeile nu sînt atît de proaste.

Tracy se simţi uşurată că se poate scula de la masă şi se retrase în camera ei. Luase o farfurie cu resturi pentru Yasmin, care o aştepta de parcă ar fi ştiut că va veni cu mîncare.

Tracy se aşeză într-un fotoliu ce se afla lîngă uşile de la verandă şi urmări cum mînca pisica. Se gîndea la Anabel. Spre sfirşitul vieţii nu mai avusese încredere decît în tînăra şi depărtata ei soră. În strigătul ei de ajutor răzbătea teama pentru ceea ce i s-ar fi putut întîmplă lui Tracy. De ce n-a putut fi mai clar avertismentul ei? Măcar să fi spus un nume! Cineva din casă o considera duşman şi nu se dădea înpoi de la nimic pentru a o determina să plece, utilizând tot felul de tertipuri, inclusiv avertismentul pe care îl reprezenta chihlimbarul negru. Poate doar atît. Anabel spusese totuşi: „Este sfârşitul tuturor lucrurilor“. Ce să fi însemnat asta? Prăbuşirea ultimului pod pentru sora lui Anabel?

Nu, asta nu o putea intimida pe Tracy Hubbard. În cele din urmă, Yasmin se plictisi de compania ei şi se îndreptă spre balcon. Tracy îi dădu drumul afară şi pisica o zbughi pe lîngă camera goală care fusese cîndva a lui Miles, apoi dădu colţul şi se pierdu în noapte. Frigul de afară pătrunse în cameră şi, după ce închise uşa, Tracy se urcă din nou în pat, încercînd să se concentreze asupra lecturii. Luase altă carte. Gîndurile îi zburau însă mereu la Miles.

Cît de naivă era Sylvana dacă îşi imagina că îl putea cuceri. Mare dovadă de prostie ar da femeia care s-ar îndrăgosti de el!

În ciuda acestei constatări, amintirea strîngerii de mînă a lui Miles, puternică şi caldă, nu o părăsea, provocîndu-i un sentiment de dureroasă pierdere. Anabel i-o luase din nou înainte. Totul se repeta.

Stinse lampa şi îşi lipi obrazul de pernă, care se udă curînd. Tracy nu putea preciza motivul acestei disperări. Ştia doar că în adîncul fiinţei sale se adunaseră vechi înffîngeri, vechi dorinţe şi multă

singurătate. Ori de cîte ori apărea Anabel, ea nu mai avea nici o şansă. Şi nici una dintre ele nu era de vină.

În cele din urmă căzu într-un somn adînc, din care se trezi brusc, cu un sentiment de nelinişte. Vîntul făcea să trosnească din toate încheieturile bătrîna casă de lemn; uşile masive şi obloanele se zgîlţîiau din ţîţîni, geamurile zdrăngăneau, iar nervii lui Tracy erau gata să cedeze. Avea impresia că aude paşi, că e pîndită din toate părţile. În cele din urmă, sări din pat, îşi puse haina şi deschise uşile ce dădeau spre verandă.

Norii ascundeau luna, iar pe malul opus al Bosforului, aproape toate luminile erau stinse. Mai clipea cîte o lampă pe vasele pescăreşti care alunecau tăcute prin strîmtoare. Se rezemă de balustradă, cu ochii aţintiţi la apele întunecate care curgeau pe sub balconul suspendat deasupra undelor. Pe suprafaţa lor apăru o cărare de lumină tremurătoare venită de la lampa care ardea toată noaptea în hangarul bărcilor. Doar clipocitul valurilor pe scările de piatră tulbura liniştea nopţii. Era trecut de mult de miezul nopţii. Totul părea cufundat într-un somn adînc, în afară de Tracy care, în noaptea întunecată, stăruia într-o veghe fără sens.

Tocmai se pregătea să se întoarcă în patul cald, cînd un zgomot uşor, venit din spatele ei, o făcu să se întoarcă. Veranda părea pustie, iar uşa dormitorului era încuiată. Şi totuşi zgomotul se auzise de undeva de aproape. Obloanele din camera alăturată erau vechi, cu lucrătura fină şi deschizăturile în formă de romb, anume făcute pentru a putea vedea fără să fii văzut.

Tracy avu convingerea stranie că de după obloane o urmăreau ochi răuvoitori, că cineva se mişcase în camera de alături. Îi trecu prin gînd să deschidă brusc uşile ca să descopere cine se ascundea îndărătul lor. Înarmată cu tot curajul pe care îl putea aduna, se năpusti să deschidă obloanele, dar acestea nu cedară, fiind probabil încuiate. Dar însuşi gestul ei o înspăimîntă. Se afla faţă în faţă cu urmăritorul şi ea se trădase că era prevenită de prezenţa lui. Se retrase încet spre camera ei pentru a nu fi surprinsă de cel care o urmărea, în cazul că acesta ar deschide brusc uşa. Dar nu se mai auzi nici un zgomot, nu se mai întîmplă nimic, doar dinspre apă îi parveni sunetul făcut de un uşor plescăit. Privi peste balustradă şi văzu un vas pescăresc alunecînd aproape de mal. Zări o clipă lumina, înainte ca ceva să o ascundă. Nu se auzea nici un zgomot de motor, nici de vîsle şi i se păru ciudat ca o barcă să se apropie de mal fără zgomot. Se întrebă dacă va acosta la debarcaderul lor. Se aplecă spre a distinge mai bine şi zări o umbră care se mişca, străduindu-se să se ascundă. Din camera alăturată se auzi din nou un zgomot - ca o uşă care se deschide şi închide cu grijă. În lumina slabă de pe scări, observă silueta unui bărbat care cobora scările în fugă. Îl recunoscu pe Miles

Radburn şi fu convinsă că se ducea pe chei, în întîmpinarea bărcii care se apropia.

Nu putea aştepta, chiar dacă teama o îndemna s-o facă. Era singura ocazie să afle ce anume agita spiritele în această casă, ce se petrecea în miez de noapte, ce legătură aveau toate astea cu evenimentele în care fusese implicată Anabel.

Papucii cu care era încălţată îi permiteau să se mişţe fără zgomot. Coborî scările. La etajul doi era o linişte perfectă. Uşile care dădeau în camerele lui Murat şi Nursel erau închise, doar cea a salonului comun era larg deschisă şi lăsa să se vadă grămezile de mărfuri pe care le transportase Sylvana Erim din apartamentul ei pentru a fi expediate.

Tracy nu-şi pierdu vremea să le privească. Coborî cu şi mai multă grijă ultimul etaj şi se angajă pe coridorul slab luminat care traversa locuinţa. După ce făcu cîţiva paşi, zări o umbră la capătul dinspre debarcader. Se opri, deşi bărbatul nu dădea semne că i-ar fi sesizat prezenţa. Ezită o clipă, apoi se întoarse şi o pomi în direcţia opusă, fără ca paşii ei să se audă pe pardoseala de marmură, în capătul culoarului dădu peste o uşă masivă, încuiată cu o imensă cheie veche şi cu un zăvor modem. Răsuci cu grijă cheia, trase zăvorul şi reuşi să întredeschidă uşa fără să facă vreun zgomot. Se strecură afară.

Aleea dintre cele două case era pustie; în trecere, remarcă automobilul lui Murat în garaj. Se miră, ştiindu-l plecat la Istanbul. Vîntul care sufla destul de tare îi deschise haina şi îi răvăşi părul. Tracy evită porţiunea luminată de la colţul clădirii şi se refugie în grădină, unde tufişurile şi copacii o ascundeau şi iarba îi înăbuşea zgomotul paşilor. Se deplasa cu grijă în direcţia apei, la adăpostul tufişurilor de hortensii. Riscă o privire spre debarcader, dar nu se vedea nimeni. Nici o bărcuţă cu vîslele înfăşurate în cîrpe nu era ancorată la mal, totul părea pustiu, nici un semn de viaţă. Şi totuşi văzuse apropiindu-se de mal o barcă, ce nu ar fi avut timp să ancoreze şi să şi plece. De asemenea, avea certitudinea că zărise o siluetă nu departe de locul în care se afla ea acum, aşa cum îl văzuse şi pe Miles coborînd scările.

Se întoarse în grabă pe aceeaşi cărare pe care venise şi ajunse la uşa pe care vîntul o închisese, încercă să o deschidă, dar zăvorul căzuse şi o încuiase. Singura soluţie era să se întoarcă prin grădină şi să intre pe uşa dinspre Bosfor.

Se apropie cu grijă de debarcaderul la fel de pustiu ca şi înainte. Apele Bosforului nu aveau flux şi reflux, doar vîntul ridica vălurelele care se spărgeau de chei, stropind-o pe picioare. Tracy o luă la fugă spre coridor, de frică să nu fie văzută de cineva, aşa cum îl văzuse ea pe Miles. Se topi în umbra coridorului, mînată de dorinţa de a ajunge cît mai repede în dormitorul ei. Era straniu felul în care dispăruseră toţi. La început nu se gîndise la asta, dar acum se sperie cumplit. Se

temea de ceva, dar nu ştia de ce.

Urcă scările în fugă şi se închise în cameră. Nu- şi scoase haina şi mai rămase un timp pe balcon, urmărind apa şi debarcaderul de dedesubt. Nici o mişcare. Nimeni. O singură dată i s-a părut că aude ceva dinspre apă, dar nu putu distinge nimic. îşi spuse că astfel de sunete erau obişnuite în timpul nopţii, tot aşa cum luminile bărcilor de pescari pluteau pe ape ca licuricii.

Obosită, închise uşa de la balcon, dar o lăsă deschisă pe cea dinspre salon, pentru a auzi cînd se întoarce Miles. Trecuse mai bine de o jumătate de oră de cînd pornise în excursia ei nocturnă şi, cum nu se auzea nici un zgomot în afară de scîrţîiturile şi trosnetele obişnuite ale unei case de lemn, fata deduse că Miles se întorsese în camera lui înaintea ei. Nu mai avea ce pîndi. Dar cînd era pe cale să închidă uşa, de la etajul inferior se auziră nişte strigăte puternice. Miles zbiera: „Nu se poate! Dă drumul la chestia asta! Dă-i drumul!“.

Tracy fugi în jos pe scări şi văzu două siluete care se luptau. Ceva se izbi de pardoseală cu un zgomot de sticlă spartă şi un parfum puternic de heliotrop umplu aerul. Silueta mai mare - a lui Miles - o învinsese pe cea mai mică - a lui Ahmet. Miles îl ţinea de haină şi-l scutura violent. Cu o mînă, Miles îi inventaria conţinutul buzunarelor şi arunca pe jos obiectele găsite, cît mai departe de Ahmet. Un piepten, nişte monezi şi alte articole mărunte se aflau acum la picioarele lui Tracy. Se aplecă să ridice două şiraguri de mărgele. Unul era un *tespih* cafeniu, destul de unsuros, iar celălalt din *jais* negru.

-- Le furai pentru tine, îl întrebă Miles, sau faci asta pentru stăpînul tău?

În loc de răspuns, Ahmet îi aruncă o privire furioasă.

Miles continuă percheziţia şi Tracy se întrebă dacă nu cumva îl provoca pe Ahmet în mod deliberat.

-- Poate că ar trebui să chem poliţia. A venit vremea să afle toată lumea cine e autorul furtişagurilor.

Înainte ca Ahmet să poată răspunde ceva, Nursel apăru în pragul dormitorului, îmbrăcată cu un capot verde, cu părul răvăşit şi cu ochii ei negri măriţi de spaimă.

-- Ce este? strigă ea. Ce s-a întîmplat, Miles? Ce a făcut Ahmet Effendi?

Administratorul încetă să se mai zbată şi Miles îi dădu drumul.

-- A luat nişte lucruri din marfa adusă aici de Sylvana. Arătă către podea, unde Ahmet le lăsase să cadă. Era un amestec eteroclit de perne, sacoşe brodate şi lenjerie de masă. Ar fi bine să-i ceri să-ţi explice.

Nursel îl întrebă pe Ahmet, dar acesta scutură capul cu încăpăţînare, refuzînd să vorbească. Apoi Tracy auzi vocea lui Murat Erim, care apăruse în capul scărilor. Murat se apropie de Ahmet şi i se

adresă pe un ton rece, dar calm. Ahmet plecă privirile, de parcă s-ar fi ruşinat şi şi-ar fi recunoscut fapta. După ce Murat ascultă ceea ce părea a fi o mărturisire, se întoarse către ceilalţi trei:

-- Vă rog - ceea ce a fost a fost. Am să mă ocup eu de Ahmet Effendi. Văd că s-a spart o sticlă de parfum. Trebuie deschise ferestrele să se aerisească salonul.

Deschise uşile ce dădeau spre verandă, iar Ahmet, după ce îi aruncă lui Miles o privire duşmănoasă, începu să adune lucrurile răvăşite de pe podea. Tracy îi întinse şi ea şirurile de mărgele.

Nursel se apropie de Tracy.

-- Spune-mi,, te rog, ce s-a întîmplat? De ce s-a atins Ahmet Effendi de lucrurile astea de care nu are nevoie? L-am întrebat, dar n-a vrut să-mi răspundă. Nu i-a spus nici fratelui meu.

-- Poate că avea de gînd să le vîndă, sugeră Tracy.

Nursel păru indignată.

-- Se bucura de încredere, era considerat ca un membru al familiei. Nu-l cred în stare să facă aşa ceva. Apoi spuse încet, ca s-o audă doar Tracy: Hasan, fiul lui, va fi foarte amărît. Poate că ar trebui să nu-i spunem nimic lui Hasan.

Îl privi îngrijorată pe Ahmet şi observă pe podea sticla spartă.

-- Oh, ce rău îmi pare! Este parfumul Sylvanei. O să se supere. A comandat special acest flacon la un sticlar. Nu pricep ce nevoie avea Ahmet de sticla de parfum sau de oricare din aceste obiecte.

Asta se întreba şi Tracy. Şi nu numai asta. Nu înţelegea de ce Miles nu spusese nimic despre barcă, dacă o văzuse, şi nici despre prezenţa lui pe coridorul de la parter. În orice caz, nu renunţase la ideea de a anunţa poliţia. Murat, însă, i se adresă pe un ton rece ca gheaţa:

-- Noi nu luăm astfel de măsuri împotriva cuiva care ne-a servit cu credinţă atîta vreme, spuse el. Poliţia nu trebuie informată - sper să înţelegeţi bine ce spun. Dacă veţi proceda altfel, sora mea şi cu mine vom nega totul.

Tracy observă că Nursel privea în pămînt şi îşi zise că fata nu va ieşi din cuvîntul fratelui său.

Miles îi întoarse spatele lui Murat şi i se adresă lui Tracy:

-- Nu ştiu cum ai ajuns aici. Se pare că totul s-a terminat şi e timpul să te întorci în pat.

Tracy începu să urce scările şi, cînd mai aruncă o privire îndărăt, îl văzu pe Murat facîndu-i semn lui Nursel să se retragă, în timp ce-l trăgea pe Ahmet în camera lui. Miles o ajunse din urmă. Sus, în salon, îşi mirosi dezgustat hainele.

-- E cazul să mă aerisesc şi eu. A vărsat tot parfumul pe amîndoi. Cred că a facut-o intenţionat. Dacă sticla i-ar fi scăpat din mînă, s-ar fi spart pe podea. Dar el i-a scos mai întîi dopul şi a vărsat conţinutul pe el şi pe mine.

-- De ce? De ce să fi făcut aşa ceva? întrebă Tracy.

-- Cine ştie? Poate ca să acopere alt miros. Gata cu întrebările. S-a făcut tîrziu, puse el punct discuţiei pe un ton răstit.

Tracy nu se lăsă intimidată.

-- Am o mulţime de întrebări şi nu cred că sînt prosteşti.

Miles o strînse de braţ şi o conduse spre uşa camerei.

-- Eu am o singură întrebare: cum ai reuşit să ajungi jos aşa de repede?

-- Eram pe verandă, cred că ştii asta. Am văzut o barcă apropiindu-se de chei. Aceeaşi pe care o pîndeai şi dumneata.

-- Pe o noapte fără lună, spuse el, o noapte numai bună pentru aşa ceva. Continuă. Ce-ai mai văz,..?

-- Nimic, recunoscu ea. Am fugit după dumneata ca să-mi spui ce se întîmplă, dar cînd am ajuns, debarcaderul era pustiu.

-- Exact aşa mi-am închipuit şi eu, spuse Miles. Barca acostează în altă parte. Nu ţi-a trecut prin minte că ar fi mai înţelept să nu te amesteci într-o astfel de afacere?

-- Dar dumneata nu te-ai gîndit?

-- Asta-i treaba mea. Şi ţi-aş fi recunoscător dacă ai păstra pentru tine faptul că m-ai văzut coborînd acolo.

-- De ce să tac? Ce încerci să ascunzi? îl întrebă Tracy iritată.

Miles o privi exasperat şi Tracy se temu să nu înceapă s-o scuture cum îl scuturase pe Ahmet. Se smuci din strînsoarea lui.

-- Ştii, miroşi îngrozitor, explică ea.

Miles n-o scutură, nici nu strigă la ea, deşi ar fi făcut-o cu plăcere.

-- Din clipa în care ai venit aici mi-ai creat probleme. Sora de care mi-ai vorbit ar fi trebuit să facă mari eforturi ca să te strunească. Acum gata! O să te duci să te culci şi o să stai deoparte.

Din privirea lui era limpede că Tracy mersese prea departe, dar ea tot nu voia să cedeze.

-- Nu, nu vreau să mă ţin deoparte.

Miles îi puse mîinile pe umeri, dar n-o scutură. O trase la pieptul lui şi o sărută apăsat pe gură - cu nerăbdare şi cu un fel de tandreţe aspră. Apoi o împinse departe de el şi spuse:

-- Acum ai să pleci acasă? Plesneşte-mă dacă vrei, dar pleacă. Ieşi din toate astea! Ai intrat în ape primejdioase şi n-ai ce căuta aici. Nu mai poţi rămîne.

Tracy simţi că-şi pierde cumpătul. Trăia un sentiment contradictoriu. Spre disperarea ei, era obligată să recunoască cum că sărutarea lui Miles îi făcuse plăcere. Dar cînd îi spuse de ce o sărutase, se aprinse la faţă şi îl privi furioasă.

-- Ba pot! Aparţin acestui loc. Sînt implicată. Şi n-ai să poţi face nimic pentru a schimba această situaţie. Anabel era sora mea şi am tot

atîtea drepturi să fiu aici ca şi tine.

Miles o privea fix şi pălea din ce în ce mai tare. Se întoarse brusc pe călcîie, traversă salonul şi intră în camera lui, unde Anabel îl privea din portret cu un surîs enigmatic.

Puternic impresionată, Tracy se refugie în dormitorul ei, unde ferestrele deschise de la verandă lăsaseră să pătrundă aerul rece al nopţii. Le închise cu mîini tremurînde, dar imediat o izbi mirosul greu, dulceag al parfumului pe care îl răspîndea haina ei. O aruncă cît colo şi rămase în cămaşa de noapte. Se strecură repede în aşternutul rece şi dădu drumul gîndurilor care o frămîntau. Dar nu evenimentele din noaptea asta nu-i dădeau pace. Persista doar amintirea sărutului lui Miles, prin care intenţionase să o înfurie şi s-o determine să plece. N-o va ierta niciodată pentru faptul că era sora lui Anabel şi nici pentru farsa pe care io jucase. În timp ce ea se jurase că nu va călca niciodată pe urmele lui Anabel, se îndrepta acum pe un drum care nu-i putea aduce decît durere şi frustrare. Oricît de mult s-ar strădui, nu şi-l va putea scoate nicicînd din mintea şi din inima ei pe bărbatul pe care îl iubise sora ei. Bărbatul pe care ceilalţi îl acuzau de moartea lui Anabel.

14

Miles se sculase devreme a doua zi şi plecase de-acasă, astfel că Tracy nu-l întîlni la micul dejun. Luă masa cu Murat şi Nursel. Ahmet nu apăru.

Murat Erim o întîmpină destul de vesel şi chiar se sculă de la masă pentru a-i ţine scaunul.

-- Bună dimineaţa, domnişoară Hubbard. Ne pare rău că nu aţi putut dormi din cauza incidentului de astă-noapte.

Tracy murmură „bună dimineaţa'' şi aşteptă ca Halide să-i aducă şi ei cafeaua de care avea o nevoie imperioasă.

Nursel zîmbi cu tristeţe.

-- Murat şi cu mine am discutat despre gestul prostesc al lui Ahmet Effendi. Toată viaţa a fost alături de familia noastră. Faptul că servitorii mai iau pe furiş alimente este un lucru obişnuit în Turcia, se mai întîmplă chiar şi în alte ţări, dar atît. Cum ai să procedezi, Murat?

-- Din păcate, nu eu hotărăsc, replică Murat băţos.

-- Doamna Erim este la curent eu cele întîmplate? întrebă Tracy, intuind la cine se gîndise Murat.

Nursel dădu ochii peste cap.

-- Habar nu are. Mă tem de ce se va întîmplă cînd va afla. Dar fratele meu şi cu mine discutam şi altă problemă. Dacă Ahmet Effendi a mai făcut şi altă dată aşa ceva, s-ar putea ca sora ta să fi fost învinovăţită pe nedrept.

-- Eu nu sînt de aceeaşi părere, protestă Murat. Au fost găsite unele obiecte printre lucrurile ei. Nu există nici o îndoială că ea le-a luat.

Tracy nu ripostă. O durea capul şi îşi simţea pleoapele grele. Nu se putea concentra asupra comportării lui Anabel sau a vinovăţiei lui Ahmet.

-- Aseară i-am spus domnului .Radburn că sînt sora soţiei sale, spuse ea. L-aţi văzut în dimineaţa asta? V-a spus ceva?

-- Nu l-am văzut, îi răspunse Nursel. Te vom apăra noi dacă va fi furios. Cînd te vei hotărî să pleci acasă, vom aranja noi totul.

Tracy nu-şi făcea griji, se simţea anesteziată de suferinţă. Şi asta se datora sentimentului descoperit noaptea trecută, sentiment cu care nu se putea obişnui încă.

Cînd se pregăteau să se ridice de la masă, apăru Sylvana. Cu tot calmul ei aparent, Tracy intuise încăpăţînarea cu care acţiona pentru a-i domina pe ceilalţi şi evenimentele într-un fel profitabil pentru ea. Nu îşi dădea însă precis seama ce se ascundea în spatele dorinţei ei de a stăpîni, de a conduce, de a manipula. Îşi aminti de ciudata distorsiune a imaginii Sylvanei pe suprafaţa samovarului şi interesul pe care aceasta i-l trezise lui Miles. Poate că imaginea aceea accidentală dezvăluise un adevăr tulburător despre Sylvana, pe care Miles îl intuise deja?

Privindu-l pe Murat, Tracy se convinse că nu se lăsa înşelat de Sylvana. Povestindu-i cele întîmplate în timpul nopţii trecute, bărbatul o privea cu un dispreţ pe care nu încerca să-l ascundă. Sylvana primi vestea cu un calm exagerat.

— Nu vom putea renunţa la Ahmet Effendi. Nici nu-mi pot imagina ce se va întîmpla cu gospodăria fără el. Orice servitor poate greşi uneori. Dacă nu lipseşte nirnic şi i-ai făcut observaţiile de rigoare, cred că-i putem acorda o a doua şansă.

— Am vorbit cu el şi cred că nu vor mai fi şi alte neplăceri, răspunse Murat.

— Bine. Am să discut şi eu cu el. Sînteţi de acord?

Murat ridică din umeri şi se retrase în laboratorul său. Tracy nu-şi aminţi ca cineva să-l fi întrebat pe Murat de ce se întorsese pe neaşteptate acasă în noaptea precedentă şi nici ca el să fi dat vreo explicaţie.

— Unde se află acum Ahmet Effendi? întrebă Sylvana.

— A rămas în camera de jos, în aşteptarea hotărîrii noastre, răspunse Nursel. Este foarte mîhnit. Vrei să-l chem aici?

— Nu acum, lasă-l un timp singur cu Allah. Poate că se va pedepsi el însuşi. Sînt convinsă că a luat aceste lucruri pentru ca fiul lui, Hasan, să le vîndă în prăvălia lui prăpădită. Hai să începem să sortăm articolele care vor fi expediate şi să le împachetăm. E totul gata?

În timp ce vorbea, Sylvana trecuse în salonul principal unde avusese loc povestea din seara precedentă. În spatele ei, Nursel dădea furioasă din cap către Tracy, dîndu-i să înţeleagă că Hasan nu era nicicum implicat. Nu avusese însă curajul să o contrazică pe cumnata ei. Tracy ştia că ceda foarte uşor la cea rnai slabă presiune, chiar dacă nu împărtăşea punctul de vedere al celuilalt.

Soba de faianţă verde împrăştia o căldură plăcută. Halide şi încă o slujnică de la bucătărie li se alăturară. În cameră se afla hîrtie de împachetat, sfoară, foarfeci şi cutii mari de carton. Sylvana le dăduse instrucţiuni precise, dar insista să împacheteze personal obiectele mai fragile. Cînd descoperi că sticla de parfum fusese spartă, păru mult mai revoltată decît de furtul în sine.

--Ce neglijenţă! Îmi va fi foarte greu să-l iert pe Ahmet Effendi pentru acest lucru. N-am nici o îndoială că unul dintre parfumurile mele speciale, dintre cele mai fine, s-ar fi vîndut foarte bine în bazar, de aceea a încercat să mi-l ia.

Nursel îşi manifestă în surdină dezacordul, dar Sylvana se făcu că nu o aude.

Tracy se aşeză şi începu să împacheteze — o traistă de cioban, ţesută de mînă şi brodată cu lînă viu colorată, un vas de aramă bătută, bijuterii de argint şi nenumărate *tespihere*. După un timp, lucra automat şi nu mai dădu atenţie conversaţiei celor din jurul ei.

Problema principală era Miles. Trebuia să-l vadă, să-i vorbească, să-i spună eventual de telefonul lui Anabel, să-i arate şiragul de chihlimbar negru pe care îl găsise între filele cărţii şi pasajul subliniat. Trebuia să-i spună de ce venise aici, să-l facă să înţeleagă că fusese nevoită să păstreze secretul. Noaptea trecută i se păruse că ştia ceva din ceea ce se întîmpla acolo. Îl acuzase pe Ahmet că lucra pentru un stăpîn—oare pentru Murat? Ce rol juca Anabel în aversiunea dintre Miles şi Murat? Dacă ea şi Miles şi-ar confrunta informaţiile, poate că ar obţine ceva. Deşi gîndurile i se canalizau spre o soluţie practică, durerea cuibărită în adîncul sufletului persista. De cînd venise la Istanbul, se simţise atrasă irezistibil către Miles Radburn, chiar şi în momentele de confruntare. Nursel o prevenise, dar nu o luase în seamă. Dacă ar fi fost cinstită cu ea însăşi, i-ar fi recunoscut puterea de atracţie înainte de a se lăsa prinsă în mrejele lui.

Nu! Nu avea de gînd să accepte acest verdict. Anabel se lăsase dusă de curent, dar acest lucru nu i se va întîmpla lui Tracy Hubbard! Era o prostie să accepte că se putea îndrăgosti fără să-şi dea seama şi să se trezească doar atunci cînd ar fi prea tîrziu. Sau, cine ştie, poate că aşa stăteau lucrurile şi va trebui să facă faţă situaţiei. Nu cumva, în ciuda voinţei sale, era iremediabil îndrăgostită? Gîndul la Anabel făcea un asemenea adevăr greu de acceptat. Încercă să gonească acest gînd.

Vocea Sylvanei o trezi la realitate.

- Visezi, domnişoară Hubbard? Nu ne putem permite să stricăm o sfoară atît de bună.

Tracy îşi ceru scuze şi se apucă să descurce sfoara, conştientă că Sylvana nu o privea cu ochi buni. Sub calmul ei dispreţuitor, femeia îşi ascundea furia de a fi fost sfidată de Tracy, care reuşise să rămînă în casă. Chiar dacă nu pentru mult timp. Şi Miles dorea să o vadă plecată. Zilele ei acolo erau numărate. Analizîndu-se mai adînc, descoperi cauza durerii şi confuziei sale şi a acelui sentiment de vinovăţie. Miles o iubise pe Anabel şi de aceea îi păstra portretul în camera lui. Pe Tracy Hubbard o respinsese fără echivoc în noaptea trecută şi asta o durea atît de tare.

Vacea Sylvanei îi întrerupse iar gîndurile şi o aduse cu picioarele pe pămînt.

— Unde este fîşia caligrafiată de Miles pentru mine? Vreau s-o pun în acest sul de carton ca să nu se deterioreze la transport. Ar trebui să fie aici, dar nu e.

Imediat începură să o caute, dar nu se afla nici acolo, nici în apartamentul pe care Nursel îl împărţea cu Murat. Halide fu trimisă să caute în pavilion, de unde se întoarse însă cu mîinile goale.

Sylvana îşi pierdu cumpătul.

-- Am cîţiva cumpărători pentru acest articol, la New York. Miles a contribuit cu munca, dar banii merg la fondul sătenilor. Trebuie s-o găsim.

Tracy îşi aminti interesul pe care-l manifestase Ahmet cînd studiase desenul în biroul lui Miles.

-- Mai rămîne Ahmet, sugeră ea.

-- N-ar lua aşa ceva, protestă Sylvana. Totuşi, trebuie să ne convingem.

-- Lasă-mă pe mine să-i vorbesc, se ofeft Nursel.

Grija ei pentru tatăl lui Hasan nu-i scăpă lui Tracy. Sylvana, care nu ştia adevărul, nu bănuia nimic.

-- Da, ai dreptate, dar adu-l aici, indiferent că are sau nu desenul.

Nursel ieşi în grabă, exact cînd apăru Miles Radburn nu s-ar fi oprit dacă nu i s-ar fi adresat Sylvana:

-- Îmi pare rău, dar n-am să-ţi pot poza o zi sau două. După cum

vezi, sîntem foarte ocupate. După ce termin, îţi stau la dispoziţie.

-- Portretul mai poate aştepta.

Miles nu-i aruncă nici o privire lui Tracy şi ea simţi aversiunea lui. Se prefăcu că înnoadă cu grijă sfoara unui pachet şi că nu-l observă.

După plecarea lui, Sylvana i se adresă din nou lui Tracy:

-- Cred că ar fi mai bine să nu-i spunem domnului Radburn despre caligrafie. Sînt sigură că o vom găsi. S-ar supăra dacă ar afla cît de neglijent a fost tratată contribuţia lui.

Tracy nu răspunse. Încă nu se hotărîse dacă să-i spună sau nu lui Miles; se întrebă ce ascundea această tentativă de a-l minţi.

Cîteva minute mai tîrziu, Nursel se întoarse împreună cu Ahmet. Dacă în noaptea precedentă se manifestase violent faţă de Miles, apoi copleşit de remuşcări şi scuzîndu-se faţă de Murat, acum revenise la vechea lui atitudine — era posac şi tăcut.

Nursel puse dinaintea Sylvanei fîşia caligrafiată.

— Ce s-a întîmplat cu această scriere nu are nici o importanţă. Ahmet Effendi mi-a spus că a împrumutat-o doar. A luat-o aseară în camera lui, crezînd că nu o veţi expedia imediat. După cele petrecute azi-noapte, a fost foarte tulburat şi a uitat s-o înapoieze.

Sylvana desfăşură ruloul de hîrtie, îl întinse pe masă şi îi vorbi lui Ahmet în limba turcă. Ahmet îi răspundea imediat, invocîndu-l pe Allah şi Coranul în mai multe rînduri. în timp ce vorbeau, Tracy se apropie de masă pentru a studia lucrarea lui Miles, fascinată de frumuseţea anticei scrieri. Pe alocuri se vedeau linii arcuite în chip de semilună, iar altele se răsuceau în sus şi în jos asemeni unor şerpi. Pentru ea, care nu ştia să le citească, toate erau lipsite de sens, dar superb realizate. Miles trebuie să se fi străduit mult pentru a atinge această perfecţiune, îşi spuse ea.

Într-un colţ se vedea un fel de model haşurat, înconjurat cu nişte virguliţe ce sugerau frunze căzătoare. Tracy se aplecă să-l studieze mai bine. Înainte de a se lămuri despre ce e vorba, însă, Sylvana luă hîrtia, o răsuci şi o vîrt în tubul cilindric în care urma să fie expediată. Apoi îi spuse cîteva cuvinte lui Ahmet, care se înclină şi se retrase.

— Cred că era normal ca acest obiect să-l intereseze, spuse Sylvana, simţindu-se obligată să dea o explicaţie. Spre deosebire de turcii tineri, Ahmet poate citi vechile caractere. Şi asta datorită lui Mustafa Kemal. Eu nu cred că Ataturk a făcut numai bine pentru Turcia. S-au distrus o mulţime de monumente vechi şi pitoreşti.

— Aşa este, confirmă Nursel pe un ton sec. înainte să mă nasc eu, mama mea purta vălul, iar tatăl meu fes. Murat şi cu mine nu mai sîntem la fel de pitoreşti.

Sylvana se aşeză la masă şi începu să scrie adresa pe cilindru, fără să-i dea vreo atenţie lui Nursel.

— Nu trebuie să-i spunem lui Hasan, îi şopti Nursel lui Tracy. Nu

înţeleg de ce Ahmet Effendi mai lucrează aici. Hasan ar fi îngrijorat pentru tatăl lui dacă ar afla ce s-a întîmplat.

Tracy nu o asculta pe Nursel. Îşi aminti cu precizie cum arăta caligrafia cînd o văzuse în biroul lui Miles. Atunci nu existau haşurile şi frunzele pe care le remarcase acum. Să le fi adăugat chiar Miles după ce predase desenul Sylvanei? Să fi facut-o Ahmet? Se pare că Sylvana nu observase nimic. Sau nu dorise să observe.

Tracy se simţi cuprinsă de nelinişte. Se gîndi că ar trebui să-i comunice lui Miles ceea ce descoperise înainte ca Sylvana să expedieze tubul.

Mai lucră un timp, apoi îi spuse Sylvanei că se duce pînă sus să vadă dacă nu cumva domnul Radburn are nevoie de ea.

Sylvana protestă:

— Mi-ai promis că astăzi vom putea beneficia de ajutorul tău. Nu avem la dispoziţie decît două zile ca să terminăm cu expedierea. Trebuie să respectăm data fixată de transportor. Le voi duce personal la aeroport.

-- Sper să mă întorc, spuse Tracy şi porni în fugă spre biroul lui Miles.

În faţa uşii se opri cîteva clipe ca să-şi potolească bătăile inimii. Îşi reproşa emoţia care o cuprindea doar la perspectiva de a da ochii cu el. Nu-i trebuia aşa ceva. Nu voia să păşească pe urmele lui Anabel. Îşi luă inima în dinţi şi bătu la uşă.

— Intră, se auzi vocea lui Miles.

Tracy intră şi închise uşa după ea.

— Vreau să-ţi spun ceva, i se adresă fata cu voce nesigură.

Miles şedea la birou cu un teanc de foi manuscrise răspîndite în faţa lui. Cînd ridică privirea, ochii lui nu exprimau nici simpatie, nici ceva ce ar fi putut să însemne „bun venit“. Părea mai rece şi mai distant ca oricînd.

— Nu mă interesează. Vreau un singur lucru — să pleci imediat acasă. Nu-ţi cer nimic altceva.

Răceala lui o descumpăni pe Tracy, dar reuşi să-şi reprime intenţia de a abandona.

— N-am să plec înainte de a sta de vorbă cu tine. Vreau să-ţi explic ce m-a adus aici.

— Nu mă interesează motivul pentru care ai venit. Nu-mi plac farsorii. În momentul în care ai sosit, trebuia să-mi spui cine eşti.

— Ce-ai fi făcut dacă îţi spuneam?

— N-aş fi fost de acord să rămîi. Te-aş fi expediat imediat înapoi.

— Aşa m-am gîndit şi eu! Nu ţi-am spus tocmai pentru că aveam de gînd să rămîn.

Miles îşi reluă lucrul, dar Tracy nu terminase ce avea de spus.

— Ahmet a luat aseară în camera lui foaia de hîrtie caligrafiată de

tine. Cred că a adăugat cîteva caractere scrise de el. Sylvana a împachetat-o ca s-o expedieze şi mi-am zis că ar fi bine să ştii.

Înainte ca Tracy să-şi termine fraza, Miles se ridicase de la birou. Trecu prin faţa ei şi o luă în jos pe scări fără să-i spună o vorbă. Tracy îl urmări pînă în capul scărilor şi se aplecă peste balustradă ca să vadă ce se întîmplă.

Sylvana şi Nursel se opriră din lucru, surprinse să-l vadă repezindu-se spre ele.

— Aş vrea să mai văd o dată caligrafia aceea înainte de a o expedia, îi spuse el Sylvanei.

Femeia îi flutură tubul de carton prin faţa ochilor.

— L-am împachetat deja şi acum voiam chiar să-l sigilez.

— Vreau să-l văd, insistă Miles, şi întinse mîna.

O clipă, Sylvana ezită, apoi îi întinse tubul zîmbind.

Miles scoase ruloul şi-l desfăcu pentru a-l studia.

După cîtva timp, el dădu din cap.

— S-a adăugat ceva, ceva ce n-a fost scris de mine. Halide, se întoarse el către slujnică, găseşte-l pe Ahmet EfFendi şi adu-l aici.

Sylvana protestă, vorbind precipitat:

— Am discutat deja cu el. A fost dojenit pentru cele întîmplate noaptea trecută.

Miles repetă ordinul către Halide şi aceasta zbură pe scări, aruncîndu-i o privire de scuză Sylvanei.

— Îmi pare rău că sînt nevoit să intervin, spuse calm Miles, dar nu-mi place ca lucrările mele să fie modificate de amatori. Voi nu aţi remarcat modificarea?

Atitudinea afectuoasă a Sylvanei faţă de Miles începu să dea semne de schimbare.

— Mie mi s-a părut că arată exact ca înainte, insistă ea. Cît despre Nursel, ea nu îşi putea da seama pentru că nu cunoştea lucrarea.

În timp ce vorbea, Sylvana o văzu pe Tracy aplecată peste balustradă. Ochii ei albaştri îşi schimbară culoarea, căpătînd luciri ameninţătoare. Găsise o supapă.

— Eşti o intrigantă, îţi place să învrăjbeşti oamenii! o acuză ea.

— Domnişoara Hubbard va pleca acasă, spuse Miles. Se va întoarce la New York de îndată ce va fi posibil. Nu va mai provoca nici un fel de neplăceri.

Nursel îşi privea safirul de pe deget, vrînd să dea impresia că nu participă la discuţie, în timp ce Sylvana îşi manifesta satisfacţia:

— În sfîrşit, eşti şi tu de acord.

Cînd apăru Ahmet, Miles îi arătă cu degetul desenul haşurat din colţul foii şi semnele care fuseseră adăugate.

— Ce înseamnă asta? Ce a fost în mintea dumitale cînd mi-ai modificat lucrarea?

Ahmet înţelegea destul de bine limba engleză atunci cînd voia, dar acum ridică din umeri şi îşi dădu capul pe spate, un gest tipic turcesc, care voia să spună că nu văzuse nimic, nu făcuse nimic, nu adăugase nimic, că nu era vinovat.

Miles ridică din umeri şi îi făcu semn să plece.

-- Nu are de gînd să vorbească. Totuşi, cineva a mai adăugat nişte caractere şi asta îmi displace profund.

Cînd Ahmet se întorsese să plece, Tracy observase privirea încărcată de ură pe care i-o aruncase lui Miles. Dar Radburn nu-l luă în seamă.

Sylvana era din ce în ce mai nemulţumită.

-- Crezi că are vreo importanţă? Clientul meu din New York nu o să-şi dea seama.

Miles studia scrierea.

-- Poate că ai dreptate. Dacă trebuie neapărat să-l expediezi, nu mă împotrivesc.

Sylvana îl răsplăti cu surîsul ei seducător, deşi cam forţat acum.

-- Îţi mulţumesc, bunul meu prieten. Era important pentru mine să plece. Nu-mi place să-l dezamăgesc pe cumpărătorul care mi-a comandat această lucrare pentru un client de-al lui.

-- Am înţeles asta, dar pe viitor nu mai accept aşa ceva.

Sylvana părea gata să riposteze tăios, dar, după ce Miles refacu ruloul şi îl puse cu grijă în tub, îl luă fără să mai spună nimic.

Miles urcă la el şi trecu pe lîngă Tracy fără să-i dea atenţie. Fata porni după el şi-l ajunse tocmai cînd voia să încuie uşa în urma lui.

— Cred că ar trebui să-l urmăreşti pe Ahmet. Sînt sigură că te urăşte. Eu nu m-aş simţi bine dacă cineva m-ar privi aşa.

— Îţi mulţumesc, domnişoară Hubbard, răspunse Miles cu o politeţe rece. Cred că va trebui să iau lecţii de la Ahmet Effendi. Mi-ar plăcea să ştiu cum poţi intimida pe cineva dintr-o privire. Poate că aşa te-aş putea convinge să pleci imediat acasă.

Miles intră în birou şi îi închise uşa în nas. Tracy rămase o clipă prostită, apoi se duse în camera ei şi se aşeză pe pat. O cuprinse frica, o frică mai mare ca oricînd. Nu se temea pentru ea, ci pentru acest bărbat care o detesta şi care nu voia să recunoască pericolul care îl pîndea.

15

Tracy nu se mai întoarse s-o ajute pe Sylvana. Nu avea chef s-o îmbuneze şi nici să respecte promisiunea pe care i-o făcuse lui Miles că-i va oferi serviciile. Nu era dispusă nici să accepte ordinul lui de a-şi face imediat bagajele. Se hotărîse să stea pînă cînd o vor expedia cu forţa. De altfel, avea altceva de făcut.

După-amiază o luă pe Yasmin şi pomi către minele palatului lui Sultan Valide. Nu întîlni pe nimeni şi nimeni nu părea să o spioneze. Dădu drumul pisicii, care o zbughi în căutarea şoarecilor. Între timp, Tracy îşi începu cercetările. Existau două locuri pe care nu intenţiona să le controleze: veranda cu arcadele de lemn putrezit şi cu acoperişul dărîmat, prea expusă şi care nu-i oferea o posibilitate să se ascundă. Podeaua surplomba apele Bosforului şi nu avea chef să încerce rezistenţa scîndurilor putrede. Al doilea loc îl reprezentau scările care duceau la etaj şi chiar etajul. Nu credea că Anabel se urcase pînă acolo. Începu să cerceteze parterul cameră cu cameră. Bănuia că nu va găsi nimic, fiindcă şi Murat răscolise pe acolo fără nici un rezultat. Singura ei şansă era plusul de inspiraţie pentru simplul motiv că o cunoscuse bine pe Anabel. Din păcate, nici măcar nu ştia ce caută. Să fi ascuns Anabel ceva în acest loc sau să fi descoperit ceva ce fusese ascuns? Ce altceva ar mai putea fi?

Dacă Anabel căutase o ascunzătoare, avusese la dispoziţie zeci de colţişoare pentru aşa ceva. în pardoseala putredă puteai strecura orice, pietrele căzute puteau ascunde orificii, tencuiala deteriorată oferea de asemenea multiple posibilităţi, chiar în pereţi. Doar marmura rămăsese la locul ei, deşi era crăpată pe alocuri.

Tracy cutreieră şi grădina, unde viţa de vie, buruienile şi tufişurile proaspăt înverzite creşteau încîlcite, oferind mii de ascunzişuri. Ce locşor din toate astea ar fi putut alege Anabel?

Cercetă la întîmplare, fără să-i vină vreo inspiraţie. Nu avu mai mult succes decît Murat şi se întrebă din nou ce-l determina pe el să caute. Ce ştia el? Ce legătură existase între el şi Anabel?

Se întoarse în palat şi trecu pe sub portalul de marmură în clipa în care Yasmin dispărea în aceeaşi gaură mare din podea ca şi data trecută, cînd o urmărise Murat. Brusc îi trecu prin minte un gînd care îi acceleră bătăile inimii. Strigă pisica, dar animalul începu să miaune de parcă nu mai putea ieşi. Tracy îngenunche pe scîndura care i se păru mai solidă şi încercă să bage mîna dedesubt. Ceva o împiedica să ajungă mai jos, ceva care se desprinsese probabil cînd intrase Yasmin şi acum îi bloca ieşirea. În timp ce se chinuia să scoată acel ceva, Tracy o dojenea pe Yasmin.

— Puteai să rămîi acolo şi să mori de foame, pisicuţă proastă ce eşti.

Obiectul care bloca ieşirea era o cutie lunguiaţă, învelită într-o folie de plastic. Emoţionată, Tracy reuşi în cele din urmă să o scoată la lumină. Yasmin sări imediat afară şi se retrase într-un colţ unde începu să se spele de zor.

Ce coincidenţă! Pisica lui Anabel o condusese pe sora ei spre ascunzătoarea secretă! Tracy privi atentă pachetul şi îndepărtă învelişul de plastic. Capacul de lemn fusese probabil forţat, pentru că se deschise foarte uşor. Înăuntru se aflau nişte grămăjoare dintr-o substanţă pe care nu o putea identifica - nişte cocoloaşe galben-cafenii, poroase. Încercă să desprindă o bucăţică, dar aceasta se sfărîmă între degete. Presă un cocoloş mai mic şi îl înfăşură în batistă, îşi mirosi degetele şi i se făcu greaţă de mirosul dulceag.

Tracy se întreba ce conţinea cutia, de ce fusese ascunsă şi cine o făcuse. Să fi fost Ahmet? Îşi aminti de barca ce se apropiase de debarcader noaptea trecută şi care se oprise la *yali*. Să fi urcat pînă la scările de marmură ale vechiului palat?

Era timpul să plece, şi încă repede. Descoperise ceva ce nu căutase. Probabil că nu era secretul lui Anabel, ci al altcuiva. Ceva ce putea fi mult prea periculos ca sora ei să fi fost implicată. O idee vagă, o suspiciune începură să-şi facă loc în mintea ei. O trecură fiori de teamă în timp ce strecura pachetul la loc. Spera să nu-i fi schimbat poziţia, pentru ca nimeni să nu-şi dea seama că se umblase acolo. Cocoloşul galben-cafeniu era în buzunar şi se întreba dacă mirosul lui nu o s-o trădeze. Abia aştepta să ajungă acasă şi să ascundă substanţa rău mirositoare.

Privi în jurul ei cu teamă. Soarele pătrundea printr-o spărtură a plafonului, păsările ciripeau netulburate şi undele Bosforului clipoceau în apropiere. Nici un alt sunet nu trăda vreo prezenţă insolită. De altfel, pisica îşi spăla în linişte blana; dacă ar fi urmărit-o cineva, i-ar fi dat de veste. Cu toate astea, se simţea din ce în ce mai neliniştită. Îşi amintea bine alte întîlniri petrecute în acest loc. Prima oară, Ahmet o surprinsese venind dinspre verandă. Acolo nu căutase încă. Aruncă o privire şi totul i se păru liniştit şi pustiu. Arcada mare a portalului o îmbia în surplomba aflată deasupra apelor. Printre balustradele rupte se zărea Bosforul. Pentru prima oară Tracy avu răgazul să examineze întreg parterul şi observă ceva ce îi opri respiraţia. Chiar pe locul unde arcada se rezema pe podea, se zărea o parte dintr-un pantof bărbătesc, cu talpa în sus. Tracy se apropie tiptil şi, cînd privi după arcadă, constată că pantoful aparţinea unui bărbat care dormea cu capul pe braţul îndoit, cu un picior întins şi cu celălalt adus.

Speriată, Tracy o culese pe Yasmin şi o luă la goană spre casă.

Bărbatul adormit era Hasan, fiul lui Ahmet.

Portiţa de intrare pe proprietatea familiei Erim era deschisă şi Miles Radburn, rezemat de stîlpul porţii, trăgea din pipă.

Pisica sări din braţele lui Tracy şi se pierdu prin tufişuri. Fata scoase din buzunar batista cu cocoloşul acela ciudat şi i se adresă lui Miles:

— Vrei, te rog, să-mi spui ce-i asta?

Miles recunoscu imediat mirosul.

— Dumnezeule, în ce te-ai mai băgat? spuse el privind conţinutul batistei. Ar fi mai bine să- mi spui unde l-ai găsit.

Tracy îi povesti fără să omită nici un amănunt, iar el o ascultă în tăcere. Miles scoase din buzunar punguţa cu tutun de pipă şi puse pacheţelul înăuntru. Apoi îşi frecă degetele cu tutun pînă cînd acesta acoperi mirosul.

— Probabil că miroşi din cap pînă în picioare. Du-te mai bine acasă şi fă o baie, îi spuse el.

— Sau să tom parfum pe mine, aşa cum a făcut Ahmet în noaptea trecută? atacă ea.

Miles nu-i răspunse şi privi cerul cu aerul că nu o auzise.

Tracy se enervă:

— Spune-mi cel puţin ce-i asta. Îmi datorezi măcar atît.

— Ai talentul să te bagi unde e necazul mai mare, spuse el, strîmbîndu-se. Ei bine, dacă vrei neapărat să ştii, află că este opiu. Opiu în stare pură, inocenta mea domnişoară. Iar acum, că ştii, ce ai de gînd să faci cu această informaţie?

Deci nu se speriase degeaba, îşi spuse ea. Ştia că în Turcia se cultivă legal o bună parte din macii pentru opiu destinaţi industriei de medicamente.

— Asta poate însemna că Ahmet este implicat în contrabanda de opiu? întrebă ea.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Fiul lui, Hasan, este acolo. L-am văzut dormind pe verandă.

— Probabil că l-ai trezit ca să-i anunţi descoperirea ta.

— Bineînţeles că nu! Cum era să fac aşa ceva? Am fugit cît am putut de repede!

— Îmi dai voie să te felicit pentru excelenta ta decizie? o ironiză el.

Nu era momentul să se înfurie.

— Am citit despre exporturile de opiu ale Turciei şi ştiu că macii sînt cultivaţi sub control guvernamental, nu-i aşa?

— Într-un loc numit *Afyon Karahisar*, o informă el. *Afyon* înseamnă mac. Se află foarte departe de aici, la peste patru sute de kilometri.

— Dar nu este anotimpul în care se recoltează macii, murmură ea, mai mult pentru sine.

— În schimb, momentul e propice pentru a transporta marfa de unde a fost ascunsă timp de cîteva luni. Se ştie că fermierii reţin o parte din produse pentru a obţine un profit mai mare. Iar inspectorii iau bacşişuri. Marfa poate fi ascunsă foarte uşor şi transportată în etape pînă la Istanbul, iar de aici în toată lumea. Traficul de droguri a constituit întotdeauna o problemă pentru Turcia. În ultimii ani s-au luat măsuri pentru îngrădirea acestei contrabande, dar tot mai rămîne o cantitate care le scapă de sub control.

— Ce ai de gînd să faci? îl întrebă Tracy. Vrei să informezi poliţia?

— N-am să fac nimic şi te sfătuiesc să procedezi la fel, spuse el pe un ton rece.

Tracy îl privi dezamăgită.

— Credeam că...

— Nu crede nimic despre lucruri pe care nu le cunoşti! replică el mînios. Du-te, spală-te şi uită peste ce ai dat. Nu vrei să înţelegi o dată pentru totdeauna? Du-te acasă, americanco! Sau măcar mută-te la „Hilton“.

Tracy simţi că i se urcă sîngele în cap, dar nu găsi nici un răspuns potrivit. Se întoarse şi porni furioasă pe cărarea ce ducea spre casă. Cînd ajunse în punctul în care cărarea cotea şi nu se mai putea vedea poarta, se opri şi privi înapoi. Miles mergea agale în direcţia ruinelor. Voia să inspecteze ascunzătoarea? Să scoată pachetul? I se făcu frică. Spera că Miles nu va zăbovi şi nu va fi surprins de Hasan, singur şi departe de casă. Care să fi fost rolul tînărului în tenebroasa afacere? Ar fi vmt să se ducă după el, dar ştia cum va reacţiona Miles.

Cînd ajunse la *yali*, îi puse în practică sfaturile. Muie batista în parfumul dăruit de Murat şi o vîrî în buzunarul hainei ca să acopere mirosul de opiu. Apoi intră în baie şi se frecă din cap pînă în picioare pînă i se înroşi pielea, ca să scape de mirosul dulceag. în timp ce se afla în cadă, îşi aminti de Yasmin. O ţinuse în braţe şi, probabil, blana pisicii mirosea şi ea. Îşi propuse să o caute după ce se va îmbrăca.

Întinsă în cadă, relaxată, încercă să analizeze importanţa descoperirii şi semnificaţia ei. În minte îi revenea mereu imaginea lui Anabel. Să existe oare vreo legătură între ceea ce descoperise ea şi Anabel? Se gîndi că sora ei fusese implicată într-o afacere periculoasă şi de aceea păruse atît de înspăimîntată la telefon. Să fi aflat Anabel ceva despre barca ce venea pe Bosfor în nopţile fără lună? Dacă Ahmet ascunsese marfa, era şi Hasan implicat? Poate că lucrau împreună pentru cineva din casă, dar pentru cine. Nursei, Murat sau Sylvana? Poate pentru doi dintre ei sau pentru toţi trei?

Deşi n-ar fi vrut s-o implice pe Nursel, ştia că trebuie să o ia în calcul. Îi era greu să-şi dea seama dacă fata era sau nu de partea lui Ahmet. Îngrijorarea ei pentru Ahmet se datora sentimentelor ei faţă de Hasan. Pe de altă parte, Ahmet se opunea la căsătoria lor, ca şi Murat.

De ce dormea Hasan în ruine? Dar dacă îndărătul tuturor acestor necunoscute se afla Sylvana? Nu era ea persoana capabilă de sentimente şi cu toate astea îl apărase pe Ahmet, declarînd că modificările aduse lucrării lui Miles nu reprezentau ceva grav. Să se fi datorat atitudinea ei faptului că aprecia devotamentul şi priceperea lui Ahmet, aşa cum pretindea, sau cunoştea adevărul despre cele întîmplate şi nu dorea să , fie demascat? Ce importanţă prezentau modificările făcute de Ahmet şi ce semnificaţie aveau?

A treia persoană suspectă, Murat Erim, o intriga cel mai mult pe Tracy. Era un personaj contradictoriu, capabil să se implice într-o intrigă, şi se arătase tolerant faţă de Ahmet. Murat pretinsese că în noaptea trecută se aflase la Istanbul pentru afaceri. Admiţînd asta, trebuie să se fi întors devreme, deoarece Tracy îi văzuse maşina în garaj cînd ieşise afară.

Orice era posibil. Absolut orice.

Ieşi din cadă, se şterse bine şi îmbrăcă un halat gros. Cînd trecu prin hol, Miles urca scările.

— Cel puţin nu mai miroşi atît de oribil, îi spuse el punîndu-i mîna pe braţ. M-am dus să mă lămuresc şi am găsit produsul, continuă el cu voce scăzută. Asta e însă numai o părticică din toată afacerea. Restul poate fi şi mai periculos. Să ştii că nu am glumit cînd ţi-am spus să pleci imediat acasă. Contractul cu mine a expirat, nu mai ai de ce să stai.

Tracy îşi eliberă braţul şi intră în camera ei fără să scoată o vorbă. Nu mai avea ce să-i spună lui Miles.

După ce se îmbrăcă, porni în căutarea lui Yasmin, dar pisica nu era de găsit.

Seara şi ziua următoare trecură greu, dar fără evenimente notabile. Împachetatul se terminase şi, cu ajutorul lui Ahmet, Sylvana transportase toată marfa la aeroport. Tracy nu mai avea nimic de făcut. Miles nu-i permitea să lucreze la dosare, nici măcar să stea în biroul lui. Acum chiar îşi punea problema dacă mai avea rost să rămînă. Plecînd, exista şansa să-l dea uitării pe Miles. Rămînînd, îi va călca pe urme lui Anabel. Cel mai înţelept lucru era să scape de sub influenţa lui.

În ciuda raţiunii, îşi dădu însă seama că îi era imposibil să părăsească Turcia acum. Descoperirea ascunzătorii unde se depozita drogul dovedea o implicare cu consecinţe mult mai periculoase decît bănuise pînă atunci. Cei care făceau trafic de droguri nu glumeau. Miles se afla în posesia unor date care îl făceau invulnerabil şi era sigură că nu aştepta decît momentul potrivit pentru a le valorifica. Dacă va avea timpul s-o facă! Acum, după ce îşi descoperise adevăratele sentimente pentru el, nu mai putea să-i întoarcă spatele şi să plece acasă,ştiindu-l în pericol. Atîta timp cît se afla acolo, îi putea

fi de folos. Fie că-i plăcea, fie că nu, avea un aliat.

În cea de-a treia zi după descoperirea ascunzătorii, Tracy se afla singură în camera ei. Se înserase. Fusese singură toată ziua, pisica dispăruse. Vîntul şuiera prin crăpăturile ferestrelor, în timp ce nori negri se fugăreau pe cer. Venea furtuna.

O bătaie în uşă o trezi din gînduri. Nursel intră cu un zîmbet şi o scuză pe buze.

-- Te-am cam neglijat şi văd că eşti tristă. Mi-am dat seama că Miles nu te mai lasă să lucrezi pentru el. Ţi-am adus ceva care sper să rezolve situaţia.

Tracy nu avea nici o încredere în aparenta amabilitate a fetei. Nursel se înclina după cum bătea vîntul şi era sub papucul lui Murat. Acum venise să-i aducă biletul de avion şi Tracy se puse imediat în gardă.

-- Sylvana ţi-a trimis asta, spuse Nursel întinzîndu-i biletul. Totul este aranjat. Zborul spre New York este mîine dimineaţă. Dacă vrei, am să te duc eu la aeroport.

-- Nu plec pînă nu-mi cere domnul Radburn, ripostă Tracy.

Nursel ridică graţios din umeri.

-- Atunci hai să nu mai vorbim despre asta. Eu ţi-am transmis mesajul Sylvanei. Personal, doream mai demult să-ţi spun ceva. Pînă acum am tăcut din respect pentru dragostea ce i-o porţi amintirii surorii tale. Cred că a sosit momentul să afli adevărul. Nu numai despre Anabel, cît mai ales despre soţul ei.

Tracy o privi neîncrezătoare. în fond, de ce n-ar asculta-o? Nu era obligată să o şi creadă.

Nursel se aşeză pe un scaun şi începu să povestească, vorbind cu glas molcom. În ziua dinaintea morţii lui Anabel, în pavilion avusese loc o petrecere, una din faimoasele petreceri ale Sylvanei, la care participau oficialităţi importante şi personalităţi din cercurile diplomatice. Miles venise singur, scuzîndu-se că soţia lui nu se simte bine.

-- Cu toate acestea, Anabel a apărut la petrecere. Ne aflam în salon. Eu stăteam aproape de scări şi am văzut-o prima, dar n-am avut timp să ajung la ea ca s-o opresc. De fapt, cred că nimeni nu ar fi putut s-o oprească.

În povestirea ei, Nursel trecea cu vederea un detaliu. În seara aceea, Anabel purtase o rochie vaporoasă, de un verde-gri, uşor drapată. Braţele ei subţiri erau goale, părul auriu i se revărsa pe umeri, iar ochii verzi, imenşi, străluceau.

— Miles, aflat în cealaltă parte a încăperii, a pornit imediat spre ea. Dar înainte ca el să ajungă la ea, Anabel îşi ridicase ambele braţe într-un gest de implorare şi strigase: „Priviţi! Uitaţi-vă cu toţii ce mi-a făcut soţul meu!“. A urmat o linişte mormîntală. Toate capetele s-au

întors spre ea. Pînă şi Sylvana a înţepenit, iar Miles a rămas încremenit locului. Pe braţele albe se vedeau urme vinete lăsate de înţepături. Anabel a rîs batjocoritor cînd Miles s-a apropiat de ea. „Ştiai că am să mor din cauza asta! În cele din urmă am să mor şi atunci ai să scapi de mine, o să fii liber să faci ce-ţi place“.

Vocea ei avea o notă de isterie. Probabil că ar fi spus mai multe dacă Miles n-ar fi luat-o în braţe. Nu s-a zbătut. S-a lăsat dusă fără vlagă, de parcă efortul făcut i-ar fi consumat toată energia. Miles a coborît-o pe scări şi a condus- o în apartamentul lor din *yali*.

Nursel se întrerupse şi îşi ascunse faţa în mîini. Tracy o privea îngrozită.

- În ziua următoare, Miles a plecat din casă, reluă Nursel relatarea. Şi-a abandonat nevasta într-un moment în care avea cel mai mult nevoie de el şi a dispărut. Lui Anabel îi era ruşine de ceea ce se întîmplase, de faptul că îl condamnase în public. în ciuda faptului că ea era victima! Mai tîrziu trebuie să-şi fi dat seama că nu are nici o şansă şi s-a purtat de parcă ar fi uitat incidentul. Ne-a păcălit pe toţi. Noi ştiam că era bolnavă, că suferea din cauza lipsei de heroină, dar nu o credeam capabilă de un gest atît de tragic. Este evident că nu mai voia să trăiască.

— Dar de ce? întrebă Tracy. De ce a făcut asta? Nu înţeleg...

— Nici eu, spuse Nursel. Nu l-am înţeles niciodată pe Miles. N-aş fi vrut să-ţi spun toate astea. Ştiu că ţi-am provocat numai durere. Dar ai intrat şi tu sub vraja lui şi trebuie să cunoşti adevărul ca să te poţi salva.

— Dar dacă tu mă minţi? Chiar trebuie să te cred? Tu nu eşti propria ta stăpînă, ştii asta?

Nursel o privi surprinsă.

— Ce vrei să spui? Cum nu sînt propria mea stăpînă?

Tracy îi vorbi cu durere şi disperare.

— Vorbeşti de independenţa femeii în Turcia, dar acţionezi asemeni celor care se ascundeau sub văluri şi se refugiau în haremuri la apariţia unui bărbat. Tu nu lupţi niciodată pentru drepturile tale, nu-ţi iei soarta în propriile mîini pentru că nu ştii să fii tu însăţi. Nu pot crede nimic din ce-mi spui.

Nursel se ridică şi o pomi spre uşă.

— Îmi pare rău pentru tine, spuse ea. Dacă te-a orbit în halul ăsta, sfîrşitul nu va întîrzia. N-ai decît să-l întrebi dacă vrei. Spune-i că ai aflat de la mine şi cere-i să-ţi mărturisească adevărul.

Nursel ieşi din cameră şi în urma ei se aşternu tăcerea.

16

Tracy rămase un timp nemişcată, incapabilă să-şi adune gîndurile. Îi era greaţă şi simţea că se sufocă dacă mai rămîne în camera aceea. Cu gesturi automate, îmbrăcă haina şi ieşi. În partea opusă a salonului, uşile de la biroul lui Miles erau închise. Nici n-ar fi putut da ochii cu el. Oare ceea ce-i spusese Nursel era adevărul sau un întreg păienjeniş de minciuni?

Coborî scara fără să întîlnească pe cineva şi, prin coridorul de marmură, ieşi în grădină. Simţea nevoia de aer curat şi pomi să meargă grăbită, sperînd că îşi va putea pune ordine în gîndurile care o asaltau. Vîntul dinspre Marea Neagră era rece, vîrfurile copacilor se zbăteau anunţînd furtuna, dar ei nu-i păsa. Chiar i-ar fi prins bine o furtună, ar fi stat în vîltoare şi ar fi aşteptat să se liniştească, să-şi controleze spaima care o cuprinsese.

Portiţa laterală era deschisă. N-avea a se teme că ar putea întîlni pe cineva în mine. Nu în momentul în care furtuna părea iminentă. O luă la fugă, poticnindu-se, gata să cadă, dar urmîndu-şi drumul cu

încăpăţînare. Primele picături de ploaie, mari şi grele, o izbiră în obraz cu putere. Plecă fruntea şi continuă să alerge orbeşte, pînă se opri în braţele unui bărbat care o aştepta în mijlocul drumului. Braţele lui puternice o sprijiniră pînă se echilibră. Uluită, Tracy ridică ochii şi-l văzu pe cel de care încerca să scape — Miles Radburn.

Se zbătu să scape din strînsoarea braţelor lui, strigîndu-i:

— Dă-mi drumul! Nu vreau să mai vorbesc cu tine. Dă-mi pace!

— Unde voiai să te duci? Nu vezi că vine furtuna? o întrebă el, dîndu-i drumul.

— Nu-mi pasă! strigă ea şi o luă din nou la fugă.

Nu se opri şi nu privi înapoi pînă cînd nu ajunse la poarta vechiului palat. Se afla din nou în locul acela blestemat în care Anabel venea atît de des. Spera să găsească ceva care să-i redea încrederea în Anabel şi în Miles, ceva care s-o ajute să respingă grozăviile pe care i le spusese Nursel.

Nu auzea tunetele ce păreau că se rostogolesc din cer, nu simţea ploaia care cădea cu nemiluita. Se împletici prin ierburile din grădină pînă ajunse la treptele de marmură. Intră şi o luă către salonul cel mare, unde o parte din etajul superior şi acoperişul rămăseseră întregi, cu intenţia de a se adăposti de furia ploii. Păşi cu grijă pe pardoseala spartă şi aruncă o privire în ascunzătoare. Constată că pachetul cu opiu dispăruse. După ce ajunse la adăpost, se rezemă de zid, epuizată. Vîntul ce pătrundea prin spărturi dorea parcă să năruie şi restul zidurilor şi să le transforme într-un morman de lemne şi blocuri de marmură. Un colţ de acoperiş, aflat cu două etaje mai sus, se zbătea luptînd parcă să nu se lase luat de vînt. Doamne, îşi spuse Tracy, sosise oare ceasul ca întreaga clădire bîntuită de fantome să se prăbuşească şi să se rostogolească în apele negre ale Bosforului? Era aproape paralizată de spaimă. Nici fulgerele care brăzdau cerul, nici furia naturii dezlănţuite care ameninţa să o smulgă din locul unde se refugiase nu o mai impresionau. Era incapabilă să mai gîndească, să mai simtă. Nu auzea nici trosnetele, nici zgomotele făcute de crengile copacilor ce se loveau de arcadele fără ferestre.

La un moment dat, prin vuietul furtunii, desluşi un zgomot în imediata ei apropiere, un scîrţîit slab, ca cel al unei parîme ce se zbate şi la capătul căreia este legată o barcă. Zgomotul îi atrase atenţia şi o scoase din amorţeală. Părea să vină din interiorul palatului, de partea cealaltă a marelui salon. Cercetă cu privirea încăperea şi zări, în locul unde fusese cîndva o uşă de balcon, ceva ce zăcea pe pardoseală, ceva ce nu văzuse în vizitele precedente — un pietroi imens, în jurul căruia era înfăşurat un odgon care vibra, bine întins. Odgonul dispărea peste balustrada balconului. Zgomotul provenea de frecarea lui de balustradă, ca şi cum barca s-ar fi aflat pe apă, asaltată de valuri.

La lumina fulgerelor, Tracy găsi repede odgonul şi, apucîndu-l cu

amîndouă mîinile, îşi dădu seama că la capătul celălalt atîrna ceva greu. Fără să-i pese de ploaia care-i uda părul şi i se prelingea pe faţă şi pe sub guler, urmă frînghia pînă la balustradă. Privi în jos şi zări ceva ce atîrna. Încercă să tragă de odgon. Se aplecă şi mai mult peste balustradă, străduindu-se să distingă obiectul pe care îl ridica atît de greu. Şi deodată apăru căpşorul alb, ud şi urechiuşele pleoştite ale pisicii albe. Ochii închişi nu mai lăsau să se vadă lucirea verzuie. Un strigăt de spaimă i se opri în gîtlej şi trase cu furie de odgon pînă cînd bocceaua trecu peste balustradă şi căzu cu zgomot pe podea.

Scena era oribilă, luminată de fulgerele neîntrerupte. Biata Yasmin murise, dar în ce condiţii bestiale fusese ucisă! Avea imaginea celei mai înveninate răutăţi, pusă la cale de o fiinţă vicioasă, care legase o biată pisicuţă într-un sac îngreuiat cu un pietroi, după vechiul obicei al sultanilor.

Tracy era îngrozită, deşi îşi dădea seama că tocmai asta urmăreau cei care doreau să o vadă plecată. În clipa aceea, Miles o cuprinse pe după umeri şi o trase de lîngă bietul animal, forţînd-o să se adăpostească în capătul ferit al încăperii. Ajunşi la adăpost, Miles o îmbrăţişă, fără să-i vorbească, şi abia atunci Tracy izbucni în plîns, tremurînd ghemuită în braţele lui. Se agăţă de el şi plînse, vărsîndu-şi tot focul, iar el o ţinu strîns fără să spună nimic.

Încet-încet, Tracy se eliberă de teroarea, de spaimele şi amărăciunile care o copleşiseră. Iar Miles o consolă şi îi şterse cu batista faţa udă de lacrimi şi de ploaie. Cînd o sărută, se lipi de el, răspunzîndu-i cu patimă la sărut. Furia furtunii se mai potolise, vîntul de asemenea şi ruinele nu mai trosneau din încheieturi.

— Se opreşte, îi şopti Miles, cu obrazul lipit de al ei. Ar trebui să ne întoarcem acasă. Acolo ai să-mi poţi povesti totul.

Tracy făcu un gest cu mîna în direcţia apei.

— Yasmin! strigă, înecîndu-se. Pisicuţa lui Anabel.

— Ştiu, am văzut, spuse Miles.

Tracy reîncepu să raţioneze.

— Au aranjat în aşa fel lucrurile ca s-o găsesc eu. Cineva ştia că voi veni aici, aşa cum făcea şi Anabel. Este un nou avertisment. Primul a fost cînd mi-au răvăşit lucrul, al doilea a fost marcarea unui paragraf în cartea pe care o citeam.

Îi povesti cum găsise subliniat pasajul despre favoritele înecate într-una din cărţile pe care i le împrumutase el. Probabil că aşa ar proceda cineva care ar vrea s-o sperie. Dacă el n-ar fi fost aici... Reîncepu să tremure şi să plîngă, în timp ce Miles o ţinea strîns, aşteptînd să se calmeze.

Afară, ultimele raze de soare atingeau undele, făcîndu-le să pară albastre, şi înviorau grădina umedă.

--Putem pleca acum, spuse Miles.

— Hai să o îngropăm, se rugă Tracy.

Cu un băţ şi o bucată de faianţă spartă, Miles reuşi să sape o groapă lîngă o tufă de rododendron. Scoase pisica din sacul blestemat şi o puse înăuntru, iar Tracy îl ajută să tragă pămîntul peste ea, să acopere micul trup îngheţat. îşi revenise şi mînia care o cuprinsese îi stimula forţa.

— N-o să reuşească să mă sperie în felul ăsta! strigă ea, de parcă ar fi putut-o auzi cineva. Voi face lumină, şi nu numai de dragul lui Anabel. Îşi reaminti de spusele lui Nursel şi acolo, în grădina udă de ploaie, lîngă mormîntul pisicii albe, îi povesti lui Miles tot ce-i relatase turcoiaca. El o ascultă crispat. Expresia lui o înspăimîntă.

— Dar nu e nimic adevărat, nu-i aşa? Nu poate fi adevărat. Nursel nu a înţeles nimic sau a inventat totul. .

Miles negă.

— N-a inventat nimic. S-a întîmplat exact aşa cum ţi-a povestit. Totul este adevărat, totul.

— Dar heroina? înseamnă că Anabel a fost cea care a minţit. Tu nu puteai să faci aşa ceva. Se înecă. Nu te cred.

Miles o privi cu o expresie ciudată, apoi spuse pe acel ton tăios pe care i-l cunoştea:

— Este adevărat. Totul. Hai să ne întoarcem.

Tracy porni tăcută alături de el, simţind că un nou val de teamă îi îngheaţă sîngele în vene. Imaginea ticăloşiei era un lucru. Putea fi chiar acceptată şi înfruntată, cu condiţia să ai alături pe cineva de încredere. Cineva care să nu dorească să facă rău semenilor săi. Iar dacă nu exista...

Miles tăcu pînă cînd ajunseră la poarta proprietăţii Erim.

-- Acum vrei să pleci acasă, la New York? Foloseşte biletul de avion. Sylvana m-a consultat şi i-am spus să facă cele necesare.

Tracy clătină capul nepăsătoare. Nu-i mai putea vorbi. Nu mai avea pe nimeni către care să se îndrepte. Cu toate astea, trebuia să rămînă şi să-şi ducă la îndeplinire misiunea. I-o datora lui Anabel, şi-o datora sieşi şi chiar unei pisicuţe albe. Nu mai era însă sigură ce-i datora lui Miles.

După ce trecură de poartă, Miles o întrebă:

— Te poţi duce singură în casă? Eu vreau să mai rămîn.

Tracy încuviinţă din cap şi pomi pe cărare spre *yali.* Cînd trecu pe lîngă pavilion, constată că,ferestrele de la laborator erau luminate, spre deosebire de apartamentul Sylvanei, unde domnea întunericul. Intră în casă, dar nu întîlni pe nimeni, nici măcar pe Ahmet.

Îşi găsi camera aşa cum o lăsase. N-o aştepta nici un avertisment cu chihlimbar negru, nici o pagină subliniată, nici o pisică albă adormită pe pat... Simţi un nod în gît, dar îşi stăpîni lacrimile. Trebuia să lupte cu frica şi să demaşte răul. Simţea prezenţa a două fantome -

o fată şi o pisicuţă albă, pe care le vedea oriunde se întorcea. Anabel îi apărea şezînd la măsuţa de toaletă sau dormind în acelaşi pat uriaş în care dormise şi ea, iar Yasmin peste tot. Nici una n-a ştiut ce le rezerva Bosforul. Oare trebuia să li se alăture şi o a treia fantomă? Încă o victimă pentru apele Bosforului? Aceasta era ameninţarea care plana asupra surorii lui Anabel dacă nu părăsea Istanbulul.

Tracy măsură încăperea cu paşi mari, încercînd să scape de aceste gînduri sumbre. Trebuia să găsească un răspuns legat de ceea cei i se întîmplase lui Anabel. Un răspuns pentru urmele lăsate pe braţele ei de acul care-i adusese uitarea datorată stupefiantelor administrate de Miles, aşa cum el însuşi mărturisise.

Nu putea accepta acest fapt, deşi Miles recunoscuse spusele lui Nursel. Mai era ceva, ceva ce se ascundea sub acel adevăr mărturisit.

Nu mai putea suporta camera. Îşi dădea seama, aşa cum îşi dăduse şi mai înainte, că trebuia să surprindă cumva chiar esenţa spiritului surorii sale. Nu spiritul trist care bîntuia această cameră, ci al fetei care împărţea tuturor numai bucurii, aşa cum fusese ea înainte. Poate că portretul o va ajuta. Miles nu se întorsese încă acasă, aşa că asta era şansa ei.

Traversă salonul către uşa bibliotecii şi ciocăni uşor. Neprimind nici un răspuns, intră şi închise încet uşa în urma ei. Ultimele raze de lumină se stingeau dincolo de dealurile Traciei, iar aici, pe partea dinspre uscat a casei, camera era întunecată. Tracy se strecură în dormitor. înainte de a aprinde lumina, dorea ca, privind-o pe Anabel, să alunge din minte imaginea pe care i-o sugerase Nursel, aceea a unei femei disperate, isterice, care-şi expunea urmele hidoase de pe braţe pentru a-l acuza pe Miles. O căuta pe cealaltă Anabel, cea din copilăria lor, care trebuia să-i vină în ajutor. Acea Anabel pe care o pictase Miles în primii ani de căsătorie.

Atinse cu degetul întrerupătorul şi se întoarse către peretele pe care ştia că se află tabloul. Surpriza îi provocă un şoc. Rămase un moment împietrită, clipind des. Tabloul dispăruse şi în locul lui, deasupra patului, Miles agăţase portretul neterminat al Sylvanei Erim. Substituirea în sine era supărătoare, dar pe Tracy n-o interesa portretul Sylvanei şi ar fi plecat dacă samovarul n-ar fi strălucit atît de puternic pe pînză încît să-i atragă atenţia.

Se apropie de tablou. Miles nu terminase de pictat chipul Sylvanei. Poate că lucrase ceva mai mult la rochie, dar faţa era încă o nebuloasă, în schimb, îl preocupase reflectarea pe suprafaţa samovarului şi o pictase cu toată atenţia. Rotunjimile arămii ale samovarului distorsionaseră imaginea Sylvanei, transformînd-o într-o caricatură, îşi amintea Tracy. Dar ceea ce pictase Miles nu era o simplă caricatură. Trăsăturile Sylvanei fuseseră alterate cu viclenie pentru a scoate la iveală avariţia, cruzimea, minciuna, defecte pe care

ea şi le ascundea cu grijă.

Portretul fusese realizat cu multă subtilitate, distorsiunea nu era flagrantă şi, la prima vedere, nu se remarca reaua intenţie. Dar totul se afla acolo - toată ticăloşia de caire era capabil sufletul omenesc, totul reflectat pe un chip care îi aparţinea, totuşi, Sylvanei.

Tracy nu-şi putea desprinde privirea de la tablou. Era şocată, nedumerită şi puţin speriată. Rămăsese pe gînduri. Pictura aceea constituia o revelaţie pentru ea, nu numai în privinţa Sylvanei, ci şi în cea a lui Miles Radburn.

Nu reuşi să se desprindă nici cînd auzi scîrţîind uşa de la birou. Nu-i păsa dacă o va găsi acolo. Nu strica să ştie ce descoperise ea.

Auzi paşi apropiindu-se de uşa dormitorului, o bătaie uşoară în uşă şi vocea Sylvanei: „Miles, pot să te văd? Am o problemă urgentă...“. Nu apucă să termine, deoarece Tracy apăru în prag. Sylvana era singura persoană care nu trebuia să vadă portretul înainte ca Miles să decidă că o poate face. Tracy încercă să-i blocheze drumul, dar Sylvana o împinse şi intră în cameră. Ochii îi căzură imediat pe tabloul de pe perete. Reacţia ei nu fu cea la care se aştepta Tracy.

— Chiar e amuzant! exclamă ea pe un ton caustic. A dat jos portretul soţiei sale şi l-a pus pe al meu.

— Nu trebuia să-l vezi pînă nu era terminat, o preveni Tracy, sperînd că nu va observa imaginea reflectată de suprafaţa samovarului.

— Atunci n-o să-i spunem că l-am văzut. Doar nu te aştepţi să renunţ tocmai cînd am ocazia să descopăr ce a pictat soţul surorii tale?

Tracy încercă să-i distragă atenţia de la tablou.

— Am găsit pisica, spuse ea, observînd atent chipul Sylvanei.

Femeia nu dădu nici un semn că ar fi înţeles ce voia Tracy să spună. În general, reuşea să-şi controleze perfect reacţiile, iar de data asta, chiar dacă ştia ceva despre pisică, chipul ei nu dezvăluia nimic.

— Se pierduse animalul? întrebă ea nepăsătoare, apropiindu-se de perete pentru a studia mai bine tabloul.

— Cineva a legat pisica lui Anabel într-un sac umplut cu pietre şi l-a spînzurat cu o sfoară de balconul din palatul ruinat. Yasim s-a înecat, iar trupul ei a fost lăsat acolo ca să-l găsesc eu. Ştii cumva de ce?

Sylvana tresări şi în ochii ei albaştri se aprinse o flacără. Atenţia ei era îndreptată asupra tabloului, observase în sfîrşit ce pictase Miles şi altceva n-o mai interesa.

Privind-o, Tracy aproape că se aştepta să vadă cum începe să se schimbe chipul femeii, pentru a semăna cu revelaţia din pictura lui Miles. Sylvana privea cu răceală portretul, fără vreun semn de emoţie. Dacă ar fi fost îndrăgostită de Miles, cu siguranţă că acum totul ar fi

luat sfîrşit. Poate că se şi terminase mai de mult, cînd îşi dăduse seama că-i era adversar.

Sylvana mai zăbovi o vreme privind tabloul, apoi se întoarse şi ieşi din cameră. Ţăcănitul tocurilor ei pe parchet răsuna ca un mesaj transmis prin morse. De la femeia aceasta te puteai aştepta la orice. Tracy se grăbi să plece în căutarea lui Miles pentru a-i povesti ce se întîmplase.

Cînd ajunse la parter, constată că garajul în care Miles îşi ţinea maşina era gol. Un moment îi trecu prin minte că a plecat definitiv din *yali*, dar nu putea accepta că a abandonat-o. Cel puţin după felul cum o îmbrăţişase şi o consolase pentru moartea lui Yasmin, după tandreţea cu care o sărutase. Aşa cum se exprimase cîndva Anabel, era responsabil, deşi mai tîrziu tot ea socotise că se înşelase. în definitiv, era un bărbat pe care Tracy nu-l cunoştea cu adevărat. Ar fi fost mai bine pentru el să dea totul uitării, să se gîndească doar la propria siguranţă şi să părăsească definitiv Istanbulul. În această situaţie, ea ar trebui să facă la fel.

Inima lui Tracy nu asculta însă de raţiune şi-i spunea că el se va întoarce şi că nici ea nu-l putea părăsi, lăsîndu-l să intre neprevenit în vreo cursă întinsă de Sylvana.

Se întoarse în camera ei, se baricadă, trase draperiile de la uşile balconului şi îşi puse lucrurile în valiză. O dată gata de plecare, se aşeză, aşteptîndu-l pe Miles să se întoarcă în apartamentul lui. Timpul se scurgea încet. Cînd auzi o bătaie în uşă, aproape se sperie. Înainte de a trage zăvorul, întrebă cine e. Recunoscu vocea lui Nursel şi deschise uşa.

— Ţi-am adus ceva să mănînci, spuse Nursel punînd tava pe masă. Fratele meu este foarte tulburat şi cred că ar fi bine să-l eviţi. Te rog... Îmi dai voie să stau puţin?

Tracy nu avea chef de companie şi cu atît mai puţin de cea a lui Nursel, dar nu voia să pară speriată.

— Bineînţeles. Şi îţi mulţumesc că ţi-ai amintit de mine.

Gustă din supa de ceapă şi se strădui să o mănînce, fără să scoată o vorbă, în timp ce Nursel o privea îngrijorată.

— E o grozăvie ceea ce s-a întîmplat cu pisica, spuse Nursel într-un tîrziu. Ne-a spus Sylvana.

Aşadar — deşi preocupată de portret — Sylvana auzise ce-i spusese.

Tracy nu spuse nimic şi Nursei se foi stingherită pe scaun.

— Ce semnificaţie are pentru tine soarta groaznică a pisicii?

Tracy scoase de sub masă cartea pe care io împrumutase Miles şi o deschise la pasajul unde se afla tespihul de chihlimbar negru care marca pagina cu paragraful cu pricina.

— Acesta mi-a fost lăsat în cameră, spuse Tracy ridicînd şiragul, şi

a fost subliniat un paragraf din carte.

La vederea tespihului, Nursel se înfioră şi evită să-l atingă. Se părea că mărgelele aveau un efect mai mare asupra ei decît frazele din carte.

— La fel ca înainte, şopti ea. Asta este ceea ce sora ta numea „avertismentul negru“. Se repetă. Cineva îţi vrea răul. Cineva vrea să pleci.

— Bănuiesc şi eu acelaşi lucru, spuse Tracy. Sînt convinsă că există o legătură între textul subliniat şi ce i s-a întîmplat lui Yasmin. Bănuiesc că va veni rîndul meu.

— Doar nu-ţi imaginezi că...

— Ba chiar asta îmi imaginez. Mă şi văd într-un sac plin cu pietre, legat în jurul gîtului. Nu asta este semnificaţia ameninţării? Diferenţa constă în faptul că eu voi fi mai greu de manevrat, pentru că n-o să mă dau bătută cu una-cu două.

Nursel lăsă capul în jos şi îşi acoperi faţa cu mîinile.

-- Trebuie să pleci de-aici imediat. Trebuie să părăseşti Istanbulul.

-- Cine crezi ca ar putea fi în spatele acestei afaceri dezgustătoare? insistă Tracy. Nu cumva fratele tău? Sau, poate, Ahmet? Sylvana? Sau chiar tu?

Nursel rămase cu capul plecat.

— Ar fi mai bine să nu rişti, să nu stîrneşti şi mai multă duşmănie.

— Nu te îngrijora. Mi-am făcut deja bagajul şi sînt gata de plecare. La noapte am să mă încui în cameră, iar mîine mă va duce Miles la aeroport.

-- Aşa e bine, şopti Nursel.

Tracy o privi îndelung.

— Spune-mi, Nursel, tu nu îţi reproşezi niciodată nimic pentru cele ce i s-au întîmplat lui Anabel? Sau pentru ce mi s-ar putea întîmpla mie?

-- Dar, nu... nu înţeleg, bolborosi Nursel.

Tracy continuă fără milă:

— Ţi-am spus-o şi înainte. Am să fiu şi mai categorică. Îl laşi pe fratele tău să te domine. Pleci ochii cînd te ceartă Sylvana. Le faci toate comisioanele. Faci tot ce-ţi spune Hasan. Îl deteşti pe Miles, dar niciodată nu i te-ai împotrivit, aşa cum nu mi te-ai împotrivit nici mie.

Chipul lui Nursel exprima stupoare.

— Tu nu mă apreciezi! îi strigă ea. Am fost prietena ta, tot aşa cum am fost prietena lui Anabel, iar tu nu...

-- Dar nu una adevărată. N-ai fost o prietenă destul de bună pentru nici una dintre noi. Poate că dacă ai fi fost puţin mai curajoasă, Anabel n-ar fi murit şi nici mie nu mi s-ar întîmpla nimic.

Nursel sări în picioare şi o luă la fugă spre uşă.

-- Tu nu înţelegi! Iar eu nu pot vorbi... nu pot. Totul s-ar prăbuşi.

Dar curînd totul se va termina. Asta o ştiu sigur. Poate chiar mîine. Te sfătuiesc însă să nu rămîi pînă la capăt, fiindcă tu nu eşti implicată. Înţelege că asta nu-i treaba ta.

— Uiţi că sînt sora lui Anabel?

Cu un gest disperat, Nursel deschise larg uşa şi ieşi.

Întîlnirea cu Nursel o lăsase pe Tracy descumpănită şi fără vlagă. Nu era ea cea îndreptăţită s-o dojenească pe Nursel şi să o critice pentru lipsa ei de acţiune. Ea, Tracy Hubbard, îşi putea reproşa o atitudine asemănătoare. Ah, Doamne, unde putea fi Miles? De ce nu vine? se întreba ea disperată, încercă să citească, dar nu reuşi să se concentreze. Indiferent ce citea, cuvintele subliniate în pasajul respectiv referitor la înec în saci îngreuiaţi cu pietre se suprapuneau pe text şi în faţa ochilor îi apărea imaginea trupuşorului ţeapăn şi ud al pisicii albe. Din cînd în cînd se ridica, măsura cu paşi mari podeaua dormitorului lui Anabel şi îşi privea chipul palid în oglindă, decisă să-l aştepte pe Miles. Pe la miezul nopţii se întinse în pat, îmbrăcată, se înveli cu un pled şi adormi. O trezi o uşoară bătaie în uşă pe la ora trei. Sări din pat şi fugi spre uşă.

— Eu sînt, Miles. Era vocea lui.

Cînd îi deschise uşa, simţi o imensă uşurare care nu avea nimic comun cu logica. Nu conta ceea ce îi făcuse lui Anabel, că pictase acel portret hidos al Sylvanei, importantă era doar prezenţa lui şi constatarea că îl iubea şi că avea încredere în el. Vru să-l îmbrăţişeze, dar el îi zîmbi cu un aer obosit şi o ţinu la distanţă.

— N-am venit pînă acum ca să nu dau ochii cu ei. Dacă ar fi stat cineva la pîndă? Mi-am lăsat maşina pe malul opus şi am închiriat o barcă. Vino repede, te trec pe malul celălalt.

— Sînt gata, pe tine te aşteptam.

Miles îi luă valiza. În casă domnea liniştea. Coborîră scările fără să întîlnească nici un Ahmet pîndind pe la colţuri. Ajunseră la debarcader, unde îi aştepta barcagiul. Miles o ajută să urce în barcă şi o urmă. Barcagiul folosi întîi vîslele, luptînd cu curentul puternic. Deasupra fortăreţei Rumeli Hisar apăruse cornul lunii, a cărui lumină arginta turnurile şi se reflecta în apele negre ale Bosforului. Se îndreptau spre fortăreaţă. Barcagiul nu porni motorul decît atunci cînd ajunseră la strîmtoare. Acolo zgomotul se pierdea în traficul nocturn şi se amesteca cu celelalte voci ale Bosforului.

17

Pe malul opus îi aştepta automobilul lui Miles, parcat lîngă cheiul

de piatră. În timp ce Miles îi plătea barcagiului, Tracy privi în direcţia casei pe care o părăsise. Luminile se aprinseseră, iar pe întinsul apei se legăna o luminiţă care părea să aparţină unei bărci ce pornise spre ei . Puse mîna pe braţul lui Miles, atrăgîndu-i atenţia.

—Cineva s-a trezit pînă la urmă. Hai s-o luăm din loc.

Se urcară în maşină şi Miles conduse spre autostrada continentală. Din fericire, la ora aceea şoseaua era aproape goală. Miles acceleră şi se îndepărtară rapid de malurile Bosforului.

— Unde mergem? întrebă Tracy.

— Spre aeroport.

— Dar cartea ta? Ce faci cu toate notiţele tale?

— Eu nu plec. Te urc în primul avion, indiferent ce destinaţie are, şi după aceea mă întorc.

— Atunci nu plec nici eu, se încăpăţînă Tracy. Nu mă urc singură în avion, adăugă ea, privindu-i chipul încruntat.

— Trebuie să pleci. Nu ai de ales. Crezi că vreau să te văd atîmînd într-un sac ca Yasmin? Ştii prea multe ca să mai fii în siguranţă.

— Dar nu suficient. Nu vreau să plec şi să te las aici. Nu crezi că şi tu eşti în pericol?

Miles o prinse de mînă cu un gest protector.

— Ascultă-mă şi fii cuminte. Vreau să-ţi povestesc tot ce nu ştii despre sora ta.

Tracy se lăsă să alunece în scaunul maşinii şi închise ochii. Nu ştia ce va urma şi nici dacă voia sau nu să afle adevărul. Ştia doar că nu se mai putea ascunde faţă de el.

Miles începu să povestească cu o voce calmă, egală şi, în timp ce el vorbea, Tracy ar fi putut să jure că ochii verzi ai lui Anabel îi urmăreau cu privirile lor piezişe.

— Am cunoscut-o pe Anabel cînd a început să lucreze pentru mine ca model. Contrastele exprimate de chipul ei, firea evazivă mă fascinau şi încercam să le prind pe pînză. În timp ce pictam, îmi povestea despre prietenii ei şi despre viaţa pe care o dusese la New York.

— Ţi-a vorbit vreodată despre familia ei?

— Niciodată. Niciodată n-a spus nimic despre ce i se întîmplase acasă, în Iowa. Aşa am aflat că făcea parte dintr-o şleahtă din New York şi am încercat s-o rup de ei. Mult timp n- am ştiut că se droga. Cînd am descoperit, m-am căsătorit cu ea.

Tracy se ridică în scaun şi privi faţa lui Miles în lumina slabă a tabloului de bord.

— O adevărată nebunie, sînt de acord cu tine, admise Miles. În pofida tuturor avertismentelor, mi-am atribuit rolul de salvator. Pe-atunci eram îndrăgostit de ea... în felul meu, nu al ei. Presupun că eram îndrăgostit şi de imaginea pe care o pictasem. După ce ne-am

căsătorit, am luat-o de la New York, încercînd să o vindec. Era tandră şi recunoscătoare şi, o vreme, mi-a fost devotată. Probabil că eram fericiţi într-un mod ciudat. Am pictat-o aşa cum o văzusem în primul an şi am reuşit să prind în portretul acela mai mult chiar decît mi-am propus.

— Anabel a venit acasă să mă vadă înainte de a vă căsători, murmură Tracy Credea sincer că totul va fi minunat. Spera să fie fericită şi să se simtă în siguranţă.

— Îmi amintesc şi eu. Tonul lui era sec. Am sperat, ca şi ea, şi-mi spuneam că o pot apăra de toate relele.

— Şi cu toate astea a reînceput sa se drogheze. De ce?

— Cine poate şti cum reacţionează o persoană ca Anabel, ce anume îi determină comportamentul? Atmosfera din copilărie, o circumstanţă întîmplătoare sau ceva ce se afla în genele ei? În ciuda tuturor eforturilor mele, relua acel viciu ori de cîte ori avea ocazia. Am supus-o în două rînduri la o aşa-zisă cură de dezintoxicare. Atunci am ajuns să detest toate creaturile care au vreo tangenţă cu acest viciu.

Se gîndeşte la Sylvana — îşi spuse Tracy — a cărei ticăloşie a redat-o atît de bine.

— Cînd Sylvana ne-a invitat să vizităm Turcia, am acceptat. Anabel ieşise din ultima ei criză şi am sperat că vom fi la adăpost în acest colţ liniştit al Bosforului. Mai bine de un an nu am mai putut picta. Traversam o perioadă proastă. Pictura nu mă mai interesa. Mozaicurile turceşti m-au atras întotdeauna şi m-am decis să fac un studiu pentru satisfacţia mea. Sylvana a fost generoasă şi a făcut totul ca să ne simţim bine. Cel puţin aşa am avut impresia. Am sperat că acest voiaj va fi un refugiu pentru Anabel. Dar la *yali* cineva a început să-i dea din nou heroină. Cineva care urmărea s-o distrugă.

Miles tăcu. Tracy se cuprinse strîns cu braţele, aşteptînd urmarea.

Ochii lui Miles erau aţintiţi pe oglinda retrovizoare.

-- De cîtăva vreme se află în spatele nostru o maşină. Poate să nu însemne nimic, dar am văzut o barcă părăsind casa după plecarea noastră.

Tracy se întoarse şi văzu farurile în depărtare. Miles apăsă pe accelerator şi farurile rămaseră în urmă.

-- Crezi că Sylvana i-a dat heroina? întrebă Tracy. Pusese ochii pe tine şi încerca s-o distrugă astfel pe Anabel? Am văzut portretul cu reflecţia de pe samovar.

-- Nu sînt atît de sigur că Sylvana s-a îndrăgostit de mine. Uneori am avut impresia că se folosea de mine doar ca să-l chinuie pe Murat şi să-l facă să înţeleagă că lipsa banilor îl împiedica să fie stăpîn în propria-i casă. După ce mi-ai atras atenţia asupra acelei imagini reflectate, nu mi-am mai putut închipui altfel portretul. Mi-am regăsit

însă plăcerea de a picta, aveam un subiect — ura pentru animalele de pradă.

Nu cred că preferinţa Sylvanei pentru mine a fost motivul. Bănuiesc că Anabel a intrat în posesia unor informaţii periculoase. S-ar putea să fi fost direct implicată. Dependenţa ei faţă de droguri ar fi putut-o transforma într-o unealtă folositoare contrabandei care era în plină desfăşurare. În orice caz, Anabel trebuie să fi ştiut de unde îi venea heroina. Adică sursa, nu acele care-i lăsaseră urme pe braţe. O dată mi-a adus nişte mărgele. Un *tespih* din chihlimbar negru. Nimic neobişnuit. M-a surprins expresia ei stranie cînd mi-a cerut să-i spun părerea. La timpul respectiv, nu i-am dat prea mare atenţie, dar apoi s-a răzgîndit şi l-a luat. Cînd am întrebat-o unde este *tespihul*, n-a vrut să-mi spună.

— Mărgelele erau un avertisment, spuse Tracy.

— Eu sînt convins că erau mai mult decît atît. Cred că le foloseau ca semnal.

Ajunseseră în suburbiile încă adormite, dar Miles nu reduse viteza. Trecură pe lîngă balcoanele albe ale noilor blocuri, apoi pe lîngă palatul Dolmabae şi intrară pe o şosea mai îngustă.

Tracy, pe gînduri, abia remarca traficul tot mai intens care îl obliga pe Miles să reducă viteza.

— De ce ai păstrat tabloul lui Anabel pe perete după moartea ei?

Vocea lui Miles deveni rece şi distantă. Părea că nu simte nici o emoţie, ci mai degrabă o furie bine strunită.

— Pentru că n-am vrut să-mi treacă mînia, n-am vrut să uit ce i-au făcut lui Anabel. Cînd am început să pictez portretul Sylvanei, am avut o motivaţie şi mai puternică şi am putut s-o las pe Anabel să se odihnească în pace.

Anabel era greu de imaginat odihnindu-se în pace, cînd scurta ei existenţă fusese mereu în mişcare, în goană după ceva. Nici măcar în momentele ei de bucurie nu fusese liniştită.

— Spune-mi, te rog, ce s-a întîmplat cu adevărat în noaptea în care Anabel a apărut la petrecerea Sylvanei? Ai recunoscut că îi dădeai droguri, dar nu mi-ai spus de ce.

Miles ezită atît de mult încît Tracy crezu că nu-i va răspunde.

— Este ceva ce nu-mi face plăcere să discut cu sora lui Anabel, dar cred că e mai bine să afli. Presupun că n-ai văzut vreodată un dependent de heroină în timpul unei crize numite sindromul de retragere. Este cumplit. Transpiră, are frisoane, îi curge nasul, îi curg ochii, are dureri de spate şi de abdomen, se contorsionează, are convulsii şi vomită întruna. În Anglia, dependenţii sînt trataţi altfel decît în America. Li se administrează doze mici ca să reziste tratamentului de dezintoxicare. Uneori devin capabili să ducă o viaţă aproape normală. Mi-am procurat o seringă hipodermică şi o anumită

cantitate de drog, pentru cazul în care ar fi trebuit să fac faţă unei situaţii urgente. Dar la un dependent mai vechi, drogul trebuie administrat direct în venă. Am încercat să-i micşorez suferinţa pînă aş fi putut să o încredinţez unui profesionist. M-am dus în ultima ei zi la Ankara, să consult un medic pe care-l cunoşteam.

Aşadar nu o abandonase.

— Dar dacă cineva din casă îi furniza heroina?

— Opriseră brusc aprovizionarea. Probabil ca s-o facă să sufere sau să o ţină sub control. Disperată, a apelat la mine, dar a refuzat să-mi divulge sursa drogului. Nici eu nu mai puteam suporta, ajunsesem la limita răbdării. I-am promis că o voi mai ajuta încă o dată, dar după aceea va trebui să înceteze. Mă gîndeam că am s-o pot scutura puţin şi s-o determin să se controleze. I-am mai făcut o injecţie, dar urmele acelea nu mi se datorau mie, aşa cum a lăsat să se creadă. Se formaseră în ani de zile, iar eu nu-i făcusem decît cîteva injecţii, din cînd în cînd. Ca să le ascundă, purta întotdeauna mîneci lungi. Cînd drogul nu şi-a mai făcut efectul, şi-a adus aminte ce-i spusesem şi a ales acea modalitate pentru a se răzbuna, punîndu-mă într-o situaţie dificilă faţă de cei prezenţi la petrecere. Dacă nu intervenea cu discreţie Sylvana, puteam fi acuzat de o acţiune criminală, în timp ce adevăratul criminal era liber.

— Anabel te iubea, cum a putut face aşa ceva!? strigă Tracy revoltată.

— Dependenţii de narcotice nu sînt capabili să iubească altceva decît drogul pe care îl iau. În afară de el, nimic şi nimeni nu mai contează. Devin incapabili să iubească şi să răspundă la dragoste. Iubirea dispăruse de ani de zile dintre noi. Eu mă consideram responsabil şi făceam tot ce puteam pentru a o ajuta, dar n-o mai puteam iubi aşa cum un bărbat iubeşte o femeie. Un dependent de hefoină este cuprins de un puternic sentiment de vinovăţie, de furie şi de milă pentru el însuşi, dar după ce i se administrează injecţia devine letargic, somnoros. Nu doreşte decît să fie lăsat să viseze, în oricare dintre stări, nu mai simte nimic pentru nimeni, poate, cel mult, mînie.

Un val de amărăciune, aşa cum nu mai simţise niciodată, o cuprinse pe Tracy.

— Tata avea dreptate cînd o judeca atît de aspru. Cînd îmi amintesc cît de mult o invidiam pe Anabel, cîtă încredere aveam în ea şi, cum încercam să-i vin în ajutor, atît cît stătea în puterile mele.

— Poţi fi sigură că ai ajutat-o, o linişti Miles.

— Am greşit! Ar fi fost mai bine să o las în apele ei. Nici tu n-ar fi trebuit să încerci s-o salvezi!

Miles tăcu o clipă, iar cînd vorbi din nou, mînia şi amărăciunea nu se mai simţeau în vocea lui.

— Ai uitat ce mi-ai spus acum cîteva zile, cînd am luat ceaiul pe

malul Bosforului? Erai convinsă că cineva trebuia să încerce. Ai afirmat că majoritatea oamenilor renunţă prea uşor cînd e vorba de drogaţi.

— Dar pe atunci nu cunoşteam adevărul, spuse Tracy amărîtă. Dacă aş fi ştiut, aş fi putut...

Miles îi atinse uşor mîna ca s-o liniştească.

— Dacă ai fi ştiut, ai fi încercat şi mai mult. Nu eşti genul care renunţă uşor. Iar Anabel merita, în ciuda tuturor defectelor ei.

Lui Tracy i se umplură ochii de lacrimi. Tot ce spusese Miles era adevărat. Chiar dacă tot ce fusese bun şi valoros se pierduse şi toate eforturile fuseseră inutile pînă la urmă, trebuia să încerce să-i acorde dragostea ei. Miles îi adusese sora înapoi.

— Eu cred că în cele din urmă a încercat să se elibereze. Mi-a telefonat chiar în ziua morţii ei. Era disperată. A încercat să mă prevină despre existenţa unui secret periculos. Tracy nu mai pomeni ce spusese despre soţul ei. Abia acum înţelegea de ce o făcuse. Cred că voia să se desprindă de tot şi să se salveze. De aceea mi-a cerut să vin. A contat pe sprijinul meu. Cel puţin a încercat să se salveze în ultimul moment. Ce crezi că i s-a întîmplat atunci cînd a plecat singură cu barca?

— Nu ştiu. Am rămas la Istanbul tocmai pentru că voiam să aflu.

— Tot ăsta a fost şi motivul venirii mele aici. Nu mă pot întoarce acasă fără să ştiu.

— Ce cîştigi dacă afli? Asta este obligaţia mea, nu a ta.

Nu mai avea rost să insiste. Avea destul timp după ce vor ajunge la aeroport.

Aglomeraţia era din ce în ce mai mare pe măsură ce se lumina de ziuă. Înaintau încet, mai mult tîrîndu-se.

Miles îşi aduse brusc aminte de ceva.

— Dumnezeule mare! Am uitat de poduri. Au fost deschise la patru dimineaţa pentru a permite vapoarelor să intre şi să iasă din Cornul de Aur şi nu se vor închide pînâ la ora şase. Trebuie să ieşim de-aici.

Încercă să o ia pe o stradă laterală, dar era deja prea tîrziu. Fluxul automobilelor încetase, drumul spre podul Galata era închis. Dacă nu lăsau maşina, pornind-o pe jos, trebuiau să aştepte pînă la coborîrea podului. Jos, lîngă chei, barcagiii îşi ofereau serviciile pentru traversarea pietonilor, dar lor nu le-ar fi folosit la nimic.

Miles îşi privi ceasul.

— Mai avem de aşteptat cel puţin o jumătate de oră. Ce chestie stupidă! Am uitat complet.

Tracy privi îngrijorată în spatele lor.

— Oricum, dacă ne urmăreşte cineva, n-o să poată avansa.

— O să cîştigăm timp pe drumul spre aeroport, se consplă Miles.

În spatele lor, soarele răsărea dinspre Asia şi lumina lui trandafirie mîngîia oraşul. Cupolele rotunde şi vîrfurile minaretelor străluceau ca aurul. Turnurile Seraiului erau poleite de soare. Şoferii de taximetre se trezeau din apatia lor, gata să pornească la reluarea traficului. Dar podul era încă închis.

— Cel puţin am timp să-ţi arăt ceva, spuse Miles şi deschise sertarul de sub tabloul de bord, de unde scoase un pachet învelit în hîrtie cafenie.

— Uită-te, o îndemnă, întinzîndu-i-l.

Tracy desfăcu pachetul care conţinea o desagă mare ciobănească, brodată cu lînă. Era asemeni celor pe care Sylvana le expedia în străinătate. O privi nedumerită.

— Noaptea trecută am fost curios să văd cu ce se îndeletnicea Ahmet şi am făcut nişte legături. Înainte de a muri, Anabel fusese acuzată că fura din obiectele pe care le expedia Sylvana. După ce a murit, nu s-a găsit nimic printre lucrurile ei care să confirme acuzaţia. Probabil că cineva mai iute de mînă a luat totul. Cred că ea aduna probe. Aşa cum este această desagă.

Tracy privi desaga din poala ei, fără să înţeleagă raţionamentul lui Miles.

-- Noaptea trecută, cînd lucrurile s-au mai liniştit, m-am întors în salon şi am scotocit printre lucrurile pe care Sylvana urma să le expedieze a doua zi. Deşi am căutat cu atenţie, n-am găsit decît traista asta. Caută înăuntru.

Tracy o deschise şi observă că, în locul căptuşelii obişnuite, aceasta era dublată cu o pînză obişnuită din bumbac. Constată că o mică porţiune din căptuşeală fusese desprinsă şi lăsa să se zărească o foaie de plastic. Ridică ochii spre Miles.

-- Săculeţul de plastic din interior este umplut cu o pudră albă, spuse el. Este heroină pură. Am testat-o cu un prieten care lucrează într-un laborator. Aceste transporturi nu sînt examinate prea atent de vameşii turci, fiindcă se bucură de protecţia Sylvanei. Fac parte din acţiunile ei filantropice. Nici vama americană nu şi-a dat seama. Ascunzătoarea a fost bine aleasă, iar transporturile nu trezesc suspiciuni. S-ar putea ca majoritatea articolelor exportate să fie „curate“. Cine conduce această operaţiune la *yali* trebuie să ducă obiectul în camera sa şi să lucreze noaptea ca să nu trezească bănuieli.

-- Înseamnă că asta e sarcina lui Ahmet? Pentru cine o face? Pentru Sylvana sau pentru Murat?

— Am o bănuială, dar nu sînt sigur. Cred că ştii deja la ce mă gîndesc.

Tracy îşi aminti portretul şi încuviinţă din cap.

— Înseamnă că au un complice la New York.

— Chiar mai mulţi. Asta nu e o operaţiune simplă. S-ar putea ca

nu toţi cei care cumpără şi vînd articolele în magazinele lor să fie implicaţi. Probabil că unii dintre clienţi sînt iniţiaţi şi recunosc anumite semne. Drogul intră astfel în posesia lor.

— Dar pachetele sînt neatinse, de unde ştiu pe care să-l aleagă?

— Cred că vom afla în curînd. Am telefonat cuiva la New York. Cineva se va afla în magazinul unui client de pe Third Avenue, căruia Sylvana i-a expediat tubul cu fîşia caligrafiată. El îmi va comunica cine este cumpărătorul acelei caligrafii. Ţii minte semnele pe care le-ai sesizat într-un colţ al hîrtiei? Cred că reprezintă un cod. Cine intră în posesia acelui tub va şti exact ce articole să cumpere pentru a obţine heroina.

— Anabel aflase, nu-i aşa?

— Poate că un timp i-a şi ajutat, spuse Miles. Era o modalitate de a-şi procura heroina.

— Trebuie să fi ştiut că opiul era adus pe calea apei şi ascuns în ruinele palatului. Mi-a pomenit la telefon de Sultan Valide.

— Aşa e. Pasiunea ei pentru ruine şi desele vizite pe care le făcea au dus-o probabil la descoperirea ascunzătorii.

— Chiar şi Yasmin ştia de gaura din pardoseală, adăugă Tracy. Ea m-a condus acolo. Dar e o cale lungă de la opiul crud pe care l-am găsit în cutia aceea şi heroina pură.

— Nu chiar atît de lungă cum ţi se pare. Nu e nevoie de cine ştie ce echipamente sofisticate. Se pot utiliza ustensile obişnuite de bucătărie şi cîteva chimicale cumpărate de la farmacii — alcool etilic, clorat de amoniu, acid sulfuric şi alte cîteva produse. Din opiul crud se obţine morfina, iar din morfină — diamorfină. Heroina este denumirea comercială a diamorfinei. Operaţia nu necesită cine ştie ce cunoştinţe şi totul se rezolvă în cîteva ore de lucru. Poate fi făcută oriunde.

— Chiar într-unul din laboratoarele din pavilion, şopti Tracy.

— Evident. M-am întrebat adesea ce se ascunde în spatele parfumurilor Sylvanei. Am bănuit că interesul lui Anabel pentru producţia de parfumuri s-a născut din ceva ce se petrecea aici. Acum am dovada. Tot ce mai vreau să ştiu este care dintre ei se află în spatele operaţiunii Trebuie să fiu absolut sigur.

Tracy se gîndea însă la altceva.

-- Dacă Anabel era amestecată, cum se explică faptul că i s-a refuzat la un moment dat heroina? Nu şi-ar fi putut-o procura din obiectele pe care le lua, aşa cum a făcut cu desaga asta?

-- Nu era o începătoare ca să se mulţumească să prizeze heroina. Ei îi trebuia o seringă şi eu am avut grijă să nu capete nici una. În plus, este produsul pur. O zecime de gram poate provoca moartea. Trebuie diluată.

În faţa lor, ferestrele şi turnurile vechiului Istanbul începuseră să

sclipească în razele soarelui care se furişau prin ceaţa uşoară, poleind cupolele şi clădirile. Dar Tracy nu se putea gîndi decît la răul care ameninţase viaţa lui Anabel, iar acum pe cea a lui Miles dacă se va întoarce la *yali*.

-- E îngrozitor, murmură ea. Nu mi-aş fi imaginat niciodată aşa ceva.

-- Cred că exagerezi. A venit vremea să te gîndeşti la altceva, spuse Miles scoţînd din buzunar un pacheţel. I-am găsit pentru tine într-o prăvălie din Piaţa Taksim. Vezi dacă îţi plac, spuse el întinzîndu-i pacheţelul.

Miles încerca să-i distragă atenţia, dar Tracy nu intenţiona să renunţe. Deschise pacheţelul cu un aer nepăsător. Într-o cutiuţă, pe un pat de vată, se aflau nişte cercei sculptaţi cu multă fineţe în fildeş. Erau sub formă de clipsuri, nu se legănau şi păreau cît se poate de potriviţi pentru o fată care nu va semăna niciodată cu Anabel, cea din portretul lui Miles.

El o observa cu atenţie.

— S-ar părea că nu-ţi plac.

Ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră prea lungi şi prea apăsătoare. Tracy nu mai era capabilă să raţioneze. Aceşti cercei păreau să reprezinte un verdict pe care ea nu voia să-l accepte.

— Murat mi-a spus odată că ar trebui să mă îmbrac mai șic, îi răspunse ea. Era de părere că cerceii aceia lungi îmi veneau bine şi mă făceau mai feminină.

— Eşti destul de feminină aşa cum eşti. Şi, în afară de asta, nu e cazul să ţii cont de părerea lui. Era îndrăgostit de Anabel şi îşi imaginează că trebuie să o imiţi pe sora ta, cu toate că în cele din urmă s-a întors împotriva ei.

Aşadar Miles ştiuse. Evident că, ţinînd seama de circumstanţe, nu avea de ce să fie gelos.

— Uită-l pe Murat, continuă el. Şi pentru moment uit-o şi pe Anabel. Deşi uneori eşti exasperantă, cel puţin pari dintr-o bucată. Eşti tu însăţi şi stilul tău e simplitatea. Cerceii care atîrnă şi se leagănă nu sînt genul tău.

— Niciodată n-ai avut o părere prea bună despre mine! se plînse Tracy. Tot ce vrei este să mă trimiţi acasă şi...

— Nu te mai purta ca o proastă! o repezi el. Nici asta nu ţi se potriveşte. Nu-mi imaginez ce-am să fac fără tine după ce vei pleca. Perspectiva mi se pare îngrozitor de sumbră.

— Dar ai spus...

Chipul lui Miles exprima atîta mînie încît Tracy amuţi.

— Am spus că doresc să ieşi din afacerea asta tenebroasă. Tot timpul am încercat să te ţin la distanţă. Eu trebuie să demasc un demon şi nu trebuie să fii pe aproape atunci cînd se va întîmpla acest

lucru. Chiar şi în cazul cărţii am folosit tactica amînării pentru a avea timp să descopăr ce se întîmplă. Şi tocmai cînd mă aflam pe drumul cel bun, ai apărut tu şi mi-ai încurcat toate socotelile. Motivaţia pentru acţiunile lui Anabel poate fi găsită în copilăria ei. Dar vina nu ne aparţine nouă, draga mea încăpăţînată, ci fiinţei care a împins-o la moarte. Chiar dacă aş fi rămas la *yali* în ziua morţii ei, tot s-ar fi găsit o cale pentru a o suprima. Ar fi putut să vină la mine, dar n-a facut-o.

Tracy rămăsese cu ochii la oraşul de peste Cornul de Aur. Apăsarea pe care o simţise în prima parte a drumului dispăruse şi acum privea viitorul cu mai mult optimism. Miles îi spusese „draga mea“, deci îl preocupa existenţa ei. Nu-i cerea să semene cu Anabel. Pe furiş, îşi puse cerceii la urechi.

-- Cred că s-a dat drumul la pod, anunţă Miles şi pomi motorul.

Şlepurile trăgeau la loc porţiunile plutitoare ale podului. Automobilele, motocicletele, bicicletele şi pietonii se puseră în mişcare.

Miles şi Tracy nu văzuseră bărbatul care se strecura prin mulţime pînă cînd acesta nu deschise portiera din spate şi se urcă în maşina lor. Privirea pe care Murat Erim i-o aruncă lui Miles nu prevestea nimic bun.

-- După ce treci podul, o iei în direcţia pe care ţi-o voi indica eu, ordonă Murat.

Miles îl privi în oglinda retrovizoare.

— Aşa am să fac dacă drumul ne duce la aeroport, răspunse el, angajîndu-se în şirul de maşini care se îndrepta spre pod.

Murat Erim ridică mîna dreaptă şi Tracy zări revolverul pe care-l îndrepta spre Miles.

— Te sfătuiesc să faci cum îţi spun. Dacă am ajuns atît de departe, sînt obligat să rezolv situaţia.

Tracy se lăsă să alunece în jos pe banchetă. Miles strînse volanul mai tare, dar rămase impasibil. Nu era greu de ghicit ce se întîmplase. Murat îi urmărise cu barca şi apoi cu maşina. Cum nu-i putuse ajunge pe drumul spre Istanbul, sperase că se vor opri forţat la pod. Probabil că lăsase maşina şi venise pe jos prin aglomeraţie. Spre ghinionul lor, ajunsese la timp.

-- Cum ţi-ai dat seama că am părăsit casa? îl întrebă Miles, curios.

-- Ne aşteptam să plecaţi pe uscat. Ahmet EfFendi nu şi-a dat seama că a venit o barcă să vă ia decît atunci cînd eraţi deja la jumătatea drumului. Am plecat după voi. După ce am traversat Bosforul, am împrumutat un automobil de la un prieten. A condus Ahmet Effendi. Acum prefer maşina ta. Ahmet o va înapoia pe cea împrumutată.

-- Te superi dacă te întreb ce ai de gînd?

— Crezi că te-aş lăsa să părăseşti ţara cît timp te pot opri?

— Nu te teme, n-aveam de gînd să plec. Numai domnişoara Hubbard se va urca în avion.

— Nu va pleca nici ea. Dacă s-ar fi întors la New York de la început, n-ar mai fi fost implicată. Dar prin felul în care ai acţionat, ai antrenat-o şi pe ea, la fel ca şi pe Anabel. Vom încheia toată această afacere astăzi şi o vom face aşa cum vreau eu. Tracy îşi aminti cuvintele lui Nursel: „...curînd, foarte curînd, afacerea va fi încheiată”. Nursel ştia ce se pregătea.

Miles nu mai scoase nici un cuvînt şi se concentră asupra drumului. Pe vechiul pod Galata, automobilele se mişcau încet, bară la bară. Pe benzile pietonale, mase compacte se scurgeau peste Cornul de Aur, dinspre sau către Istanbul. În apă, de fiecare parte a podului, se produsese o mişcare ciudată — o mulţime de bărci şi vapoare ancorate în Cornul de Aur se trăseseră la o parte ca să lase alte ambarcaţii să treacă nestingherite. În dreapta lor, vase de toate mărimile pluteau către Bosfor, în timp ce în stînga, cele ce aşteptau se retrăseseră în partea superioară a Cornului de Aur.

La capătul podului, un agent de circulaţie dirija traficul şi Tracy observă că Miles îl privea cu un aer semnificativ, dar poliţistul, atent la treaba lui, nu-i dădu atenţie. Pe bancheta din spate, Murat şedea cu arma ascunsă, gata să acţioneze. Cînd se apropiară de capătul podului, el îi ceru lui Miles să o ia pe o stradă pietruită ce urca pe deal. Au schimbat mereu direcţia şi s-au învîrtit într-un adevărat labirint de străduţe înguste. în sfîrşit, Murat i-a cerut lui Miles să oprească.

— Vă rog să coborîţi şi să urcaţi scara care duce la etaj.

Înainte de a coborî din maşină, Miles avu o scurtă ezitare. Tracy înţelese că îi trecuse prin minte să opună rezistenţă, dar nu aveau nici o şansă să le vină cineva în ajutor. Cînd Murat le deschise uşa şi le făcu semn, Miles coborî şi o luă pe fată de mînă. Strînsoarea caldă şi liniştitoare a degetelor lui îi dădu curaj.

18

Casa în care intraseră era din lemn şi făcea parte dintre acele imobile vechi interzise acum la Istanbul. Bătută de vînturi şi ploi, căpătase o culoare cafenie. Aleea de la intrare era atît de îngustă încît două persoane nu puteau merge alături. Cele trei etaje erau înalte şi înguste. La etajul doi, două balcoane vechi atîrnau deasupra aleii ca nişte foişoare de observaţie suspendate.

Miles ezită să intre, dar Murat îl împunse şi-i făcu semn lui Tracy să o ia înainte. Holul nu era luminat şi înăuntru mirosea a rînced. Treptele scării de lemn, în spirală, se mişcau şi trosneau sub paşii lor în timp ce urcau la etajul trei. Murat strigă ceva în turceşte şi uşa se deschise spre o cameră scăldată în lumina soarelui.

Hasan, fiul lui Ahmet, le ieşi în întîmpinare. Îl salută respectuos pe Murat şi, chiar dacă era surprins de vizita matinală, nu o arătă şi se retrase pentru a le face loc vizitatorilor să intre. Tracy, jenată de lumina puternică, păşi nesigură în cămăruţă.

Patul cu aşternutul mototolit ocupa cea mai mare parte a spaţiului. Lîngă fereastră se afla o masă cu cărţi şi o sobă de faianţă.

Murat i se adresă tînărului în engleză, pe un ton de reproş, de parcă ar fi vrut să fie sigur că cei doi străini vor înţelege.

-- Nu m-ai servit bine, Hasan Effendi. Ţi s-a ordonat să stai de pază într-un moment în care acest lucru era important, iar tu ai adormit în post. Am fost nevoit să repar greşeala ta.

-- Eu nu dormit, efendim, negă el, eu stat în casa Sultan Valide şi rămas treaz şi păzit.

Tracy îşi zise că e bine să-i asmuţă pe cei doi unul împotriva celuilalt, aşa că îl întrerupse brusc:

— Hasan Effendi, te-am văzut dormind pe veranda din palatul ruinat.

— Vă mulţumesc, domnişoară Hubbard, se înclină Murat cu un aer batjocoritor şi continuă să-i vorbească pe acelaşi ton sever lui Hasan: Ar fi mai bine pentru tine să nu mă minţi. Ne vom întoarce la *yali* şi vei veni cu noi. Aşa vrea tatăl tău. S-ar putea să-ţi dau ocazia să-ţi repari greşeala.

Hasan plecă supus capul, fără nici o obiecţie, dar cînd Murat se întoarse către Miles, fiul lui Ahmet o privi pe Tracy într-un fel care o surprinse. Ochii lui nu exprimau resentimente, părea aproape încîntat.

— Trebuie să înţelegi, domnule Radburn, că nu mai ai nici o şansă. Totul va fi aşa cum am hotărît eu. Orice rezistenţă ar avea drept consecinţă un accident nefericit. Cred că m-ai înţeles.

— Acum încep să înţeleg ce se petrece, zise Miles.

Murat îi făcu semn lui Hasan să iasă primul, iar lui Miles şi lui Tracy să-l urmeze. O dată ajunşi la maşină, s-a aşezat în faţă, alături de Miles, iar Tracy s-a urcat în spate, împreună cu Hasan.

Traficul de dimineaţă era încă intens şi maşina, condusă de Miles,

înainta cu viteza melcului.

Hasan îi şopti lui Tracy:

— Îţi mulţumesc că l-ai informat pe doctor despre neglijenţa mea în serviciu.

Nedumerită, Tracy încercă să citească în ochii căprui explicaţia acestei schimbări de atitudine.

-- Dar ai susţinut că nu dormeai. De ce te bucuri că te-am dat de gol?

-- Ştiam că n-o să mă creadă, însă tu i-ai confirmat ceea ce voiam eu să afle.

Tracy nu pricepu nimic şi se hotărî să nu mai comenteze. Pe cînd se îndreptau spre feribot, Hasan i se adresă din nou:

-- Vreau să-ţi mulţumesc pentru prietenia faţă de Nursel. Îţi promit că, orice s-ar întîmpla, nu vei avea de suferit.

Tracy era din ce în ce mai uimită, mai ales că i se păruse că tînărul nu o simpatizează.

-- Nu pentru mine mă tem, şopti ea, ci pentru Miles. Ce are Murat de gînd să-i facă?

-- O să primească exact ce merită.

-- Dar de ce... de ce? insistă Tracy. De ce spune Murat...

-- M-ai strigat? se întoarse Murat spre ei.

-- Vreau să ştiu ce se întîmplă. De ce ne duceţi înapoi la *yali*, de parcă am fi prizonieri?

-- Ai să afli curînd, îi răspunse Murat. Nu mai vreau să vorbim acum. Aşa se întîmplă cînd nu îţi alegi bine prietenii. Suporţi consecinţele. Aşa cum şi sora ta a suportat consecinţele actelor sale.

Nimeni nu mai scoase o vorbă pe tot parcursul traversării Bosforului. Nimeni nu părăsi automobilul. În jurul lor, mulţimea se scurgea, dar cui să se adreseze un străin care ar fi avut nevoie de ajutor? Miles stătea în gardă, fără să facă nici o încercare de evadare. Pe partea anatoliană, fluxul de călători devenise mai rapid şi trebuia să conducă cu şi mai mare atenţie. Nu părea impresionat de ceea ce-i aştepta la *yali*, aşa că Tracy prinse curaj.

Nursel îi aştepta în pragul uşii. îi zîmbi scurt lui Hasan, dar pe Miles şi Tracy nici măcar nu-i privi.

— Ahmet EfFendi s-a întors, spuse ea. Totul este pregătit.

— Unde-i Sylvana? întrebă Murat.

— A luat micul dejun în apartamentul ei. O vom găsi acolo.

— Bine, aprobă Murat. O să mergem acolo. A sosit clipa ca adevărul să iasă la iveală.

Pe drum li se alătură şi Ahmet, care îi aşteptase în umbra salonului de sus.

Nursel se separă de grup, de parcă n-ar fi vrut să participe la ceea ce urma să se întîmple. Nu îndrăznise să privească în ochii lui Tracy.

Ahmet se uita dispreţuitor la fiul său şi acesta lăsă capul în jos.

Doamna Erim păru surprinsă şi chiar plictisită văzîndu-i că dau buzna înainte de a fi apucat să-şi bea cafeaua, dar cînd îl remarcă pe Miles, ochii îi scăpărară de furie. Era pe punctul de a i se adresa, cînd Murat o opri:

-- Să nu ne pierdem timpul. L-am adus înapoi pe complicele tău. Se pregătea să fugă din ţară şi să te lase să suporţi singură toate consecinţele.

Sylvana făcu un efort pentru a-şi recăpăta calmul.

-- Ce tot vorbeşti? Ce vrei să spui cu complice? Complice la ce?

-- Nu mai e cazul să te prefaci, îi răspunse Murat. Ştim tot ce aţi făcut. Unde este samovarul?

Tracy privi înjur şi constată lipsa obiectului cu luciri arămii.

-- Ce treabă ai cu samovarul? întrebă Sylvana. În dimineaţa asta voi scăpa de el. Vreau să-l arunc în Bosfor de pe debarcader. Este un obiect blestemat care mi-a adus mari necazuri. Toate ghinioanele care s-au abătut asupra acestei case i se datorează. Apoi, întorcîndu-se spre Miles, continuă: Şi felul în care m-ai pictat se datorează samovarului!

-- Ce-ai făcut cu el? Unde-i? o întrerupse Murat.

-- Nu suport tonul pe care îmi vorbeşti, protestă Sylvana. E acolo, în colţul acela, acoperit, ca să nu mai văd imaginile blestemate pe care le reflectă.

Ahmet se duse în colţul indicat, unde fuseseră aruncate peste samovar perne şi şaluri. Le dădu la o parte şi-l scoase la lumină.

-- Deschide-l! îi ordonă Murat.

Ahmet scoase capacele, hornul de aramă şi îndepărtă celelalte componente pînă cînd apărură tubul pentru cărbuni şi vasul pentru apa fierbinte. Murat introduse mîna prin gîtul îngust şi scoase un săculeţ de plastic care conţinea o pudră albă. Cîntărindu-l în palmă, i se adresă Sylvanei:

-- Conţine, probabil, cam un kilogram de heroină pură. Vezi că ştim tot. Sîntem la curent cu crima pe care ai comis-o sub acoperirea obiectelor de artizanat turcesc pe care le trimiţi în străinătate. Ştim şi cum ai procedat, ajutată de acest englez. Ai reuşit s-o foloseşti şi pe soţia lui, Anabel, pînă cînd n-a mai putut-o controla din cauza propriei dependenţe. Acum ai adus-o şi pe sora ei. Îţi dai seama ce lucru îngrozitor ai comis?

Sylvana, înspăimmtată, rămăsese perplexă, îi pierise graiul şi s-ar fi prăbuşit dacă n-ar fi fost divanul din spatele ei, pe care se aşeză.

-- Ştim totul, continuă Murat fără milă. Ştim că ţi-ai pierdut încrederea în complicele tău şi că el a încercat să fugă.

Miles îl întrerupse, strigînd:

-- Toate astea sînt nişte minciuni sfruntate! Făcu un pas către Murat, dar Hasan îl prinse de cot şi-l opri.

Tracy privi spre Nursel şi o văzu ghemuită pe scaun, refuzînd să ia parte la scena ce se desfăşura în faţa ei.

Murat ignoră ieşirea lui Miles şi continuă:

— Avem destule dovezi ca să te trimitem la închisoare pentru mulţi ani.

— Poate că ar fi bine să mă duc acum la poliţie, se oferi Hasan, dar vocea îi suna fals.

În ciuda ameninţărilor lui Murat cu închisoarea, Tracy avea impresia că nu vor informa poliţia şi că ameninţarea era doar un şiretlic ca s-o ţină pe Sylvana sub control.

— Nu încă, spuse Murat. Poate că am să-i ofer acestei femei o alternativă. Nu vreau ca reputaţia casei mele să fie pătată şi relaţia mea cu guvernămîntul să fie afectată. Vreau ca Sylvana să renunţe la pretenţiile ei asupra proprietăţii şi averii fratelui meu. Dacă semnează un act prin care recunoaşte că totul ne aparţine mie şi surorii mele, o voi lăsa să plece.

Miles nu-şi mai putu stăpîni furia.

— Deci, indiferent că ar putea fi vinovată de contrabandă cu narcotice, i-ai permite să părăsească ţara fără a fi pedepsită, lăsînd-o să-şi reia activitatea criminală în altă parte?

— Tocmai tu spui asta? Puţin îmi pasă ce face cîtă vreme nu este în casa mea! Consider pedeapsa suficient de mare. Am aşteptat multă vreme acest moment. Semnalul cu chihlimbarul negru a apărut recent. În nopţile fără lună, soseşte o barcă pe Bosfor şi acostează la ruine. Credeai că nu ştim asta, Sylvana? Am pîndit nopţi la rînd acolo, dar nu s-a întîmplat nimic. De data asta, cînd m-am dus la ruine, l-am găsit şi pe Ahmet EfFendi acolo. Bunul şi credinciosul meu Ahmet. El mi-a spus că a văzut nişte bărbaţi necunoscuţi care au adus cutia pe mal şi au ascuns-o sub duşumeaua palatului. După plecarea lor, a deschis cutia în care se afla opiu, din care Sylvana fabrică heroina pe care o trimite peste graniţă.

Sylvana protestă vehement, dar Murat o reduse la tăcere cu un gest categoric.

— În seara în care l-am întîlnit pe Ahmet, am găsit cutia deschisă la picioarele lui. L-am trimis acasă şi am examinat cu atenţie totul. Ahmet a încercat să ia cîteva din obiectele pe care Sylvana se pregătea să le trimită peste graniţă, ca să se convingă dacă se află heroină ascunsă în ele. A luat şi foaia caligrafiată ca să-şi dea seama dacă nu cumva conţinea codul despre care ştiam că este bine camuflat. Desigur că domnul Radburn s-a înfuriat cînd a văzut ce a făcut Ahmet. Poate că dumneata, domnişoară Hubbard, ai fost folosită, la fel ca sora dumitale, nu crezi?

— Asta e de-a dreptul ridicol! izbucni Tracy.

Murat nu se lăsă impresionat şi continuă:

— După cum vedeţi, ştiu tot. Ahmet, Hasan, Nursel — toţi au lucrat alături de mine ca s-o demascăm pe această femeie şi pe complicii ei. Acum se va pune punct tuturor maşinaţiunilor care au avut loc în casa noastră.

Sylvana dădu să se ridice de pe divan, dar Hasan o împinse înapoi cu destulă brutalitate, vrînd să reintre în graţiile lui Murat. Ahmet îl certă imediat şi, fără să-i dea vreo atenţie lui Murat, se apropie de Sylvana şi îi vorbi blînd, ca şi cum şi-ar fi amintit că era soţia mult iubită a stăpînului căruia îi fusese devotat.

Murat asistă cu neplăcere la scenă, dar nu-i reproşă nimic bătrînului.

— Doctore Erim, i se adresă Miles pe un ton cît se poate de calm. Există ceva ce aţi trecut cu vederea. Noi doi sîntem de aceeaşi parte a baricadei, chiar dacă nu recunoaştem acest fapt. Pentru ce crezi că am rămais aici după moartea soţiei mele? Am vrut să aflu adevărul.

Murat îi aruncă o privire plină de satisfacţie. Tracy îşi spuse că Murat se răzbuna pe Miles, se răzbuna cu răutate pentru că fusese cîndva îndrăgostit de Anabel. Îşi dădu seama, înspăimîntată, că pe Murat nu-l interesa dacă Miles fusese sau nu complice, nu voia decît săi facă rău.

-- Te rog să taci! Nu sînt dispus să-ţi ascult minciunile. După ce termin cu Sylvana, va veni şi rîndul tău, amice. Pentru moment, vei sta într-una din camerele goale de pe acest etaj. Hasan Effendi, răspunzi de el.

Tot mai îngrozită, Tracy văzu cum Murat scoate revolverul din buzunar şi i-l întinde lui Hasan, care îi făcu semn, rînjind, lui Miles să iasă din cameră.

Murat se întoarse către sora lui.

-- Ai pregătit documentele pentru Sylvana?

Nursel îi întinse dosarul pe care îl ţinuse în poală. Sylvana avea o privire inexpresivă, ca şi cînd nu înţelegea ce se petrece. Degetele îi erau înţepenite şi abia puteau ţine stiloul pe care Murat încerca să i-l pună în mînă. Ahmet şi Nursel observau scena şi, pentru o clipă, nimeni nu-i dădu atenţie lui Tracy, care rămăsese lîngă uşă. Profitînd de situaţie, fata plecă în căutarea lui Miles. Îl văzu pe Hasan care stătea în uşă, cu revolverul în mînă, dar cu spatele spre ea.

Tracy se întoarse, coborî fără zgomot scările, trecu pe lîngă Halide care o privea surprinsă şi ieşi în grădină. Nu avea nici un plan, voia doar să fugă înainte că cineva să-şi aducă aminte de ea şi să o închidă.

Porni în fugă pe cărarea atît de cunoscută, prin păduricea proaspăt înverzită, către portiţa laterală. Ajunsă pe şosea, întoarse spatele ruinelor şi pomi în direcţia satului, în speranţa că va găsi acolo un telefon sau un post de poliţie.

În timp ce alerga, îşi dădu seama că planurile ei n-au prea mulţi

sorţi de izbîndă. Nu cunoştea limba şi nu putea da un telefon dintr-un loc unde nimeni nu vorbea englezeşte. Orice ar fi întreprins necesita timp şi tocmai de timp nu dispunea. Nu ştia cît adevăr era în acuzaţiile lui Murat împotriva Sylvanei, nici cît de departe ar putea merge cu ameninţările că îl va reduce pe Miles la tăcere. Pericolul nu putea fi exclus, miza fiind prea mare. O dată ce ar fi scăpat de Sylvana şi ar fi pus mîna pe averea familiei Erim, toţi ar fi avut de cîştigat. Chiar şi Hasan era interesat să-şi reia studiile întrerupte după moartea soţului Sylvanei. În alte circumstanţe, Nursei i-ar fi putut fi aliată lui Tracy, dar aşa cum stăteau lucrurile, ea se va supune cu siguranţă fratelui său, lui Ahmet şi lui Hasan. În plus, avea şi ea de cîştigat. La un moment dat, Tracy sperase să o determine să acţioneze, dar îşi dăduse seama că nu are nici o şansă.

Din păcate, deşi liberă, nu-i venea în minte nici o modalitate de a stopa cele se se petreceau. Cu cît chibzuia mai mult, cu atît i se părea mai falsă scena din camera Sylvanei. În minte i se învîrtejeau toate secvenţele şi impresiile pe care le trăise. Încet-încet se convingea că ceva nu era în regulă, şi asta nu numai din cauza acuzelor false aduse lui Miles. Ceva nu se lega. Lipsea ceva ce Tracy nu regăsea în atitudinea Sylvanei, nici în cea supusă şi jenată a lui Nursel şi nici în mînia lui Murat. Ceea ce nu apăruse încă era faţa blestemată a Răului, a întunericului. Faţa pe care o pictase Miles aşa cum o văzuse reflectată de samovar.

Adîncită în gînduri, Tracy ajunse la încrucişarea principalelor uliţe ale satului. Era zi de tîrg şi tejghelele erau pline cu fructe, legume, articole de îmbrăcăminte şi tot soiul de alte obiecte. Vînzătorii căutau să-i atragă atenţia şi, în alte împrejurări, s-ar fi oprit să se uite. Cum trecea printre mese fără să fie prea atentă, aproape călcă pe o pisică dintre multele care trăiau în satele turceşti. Pisica o scuipă şi fugi din calea ei.

Se strecură prin învălmăşeala din piaţă şi ajunse la un zid scund de piatră, pe care se aşeză, dornică să-şi limpezească gîndurile. Trebuia să întreprindă ceva. După scena la care asistase, se îndoia de vinovăţia Sylvanei. Felul blînd în care o tratase Ahmet demonstra că şi el credea acelaşi lucru. Miles pictase Răul, nu neapărat pe Sylvana. Dar al cui să fie chipul pe care trebuia să-l identifice? Cine era ticălosul care o împinsese să se drogheze din nou, care îi trimitea tot felul de avertismente pentru a o înspăimînta şi care pînă Ia urmă a împins-o la sinucidere? Masca nu căzuse încă spre a-i dezvălui identitatea. Trebuia să găsească mijlocul şi puterea s-o facă.

Un mieunat subţirel se auzi în apropiere şi Tracy tresări — o pisicuţă albă sărise pe zid şi o privea. Pisica semăna cu Yasmin — albă şi cu ochii verzi. Întinse mîna s-o mîngîie şi animalul nu se sperie, ci se apropie şi începu să-şi frece capul de mîna ei. O luă în braţe şi

începu să-i vorbească. Mica vietate i se cuibări în poală şi începu să toarcă.

Privind pisica, lui Tracy îi veni o idee. Luă pisica în braţe şi o porni înapoi spre *yali*.

Cînd ajunse la şosea, grăbi pasul, aşa încît pisica se sperie şi îşi înfipse ghearele în umărul ei. O linişti şi continuă să meargă la fel de repede. Cînd se apropie de portiţă, ascunse pisica sub haină şi se îndreptă direct spre *yali*. Urcă scările pînă la etajul doi, unde ştia că nu va întîlni pe nimeni, fiindcă toţi se aflau în casa de pe deal. Planul ei consta într-un test la care urma să fie supusă fiecare persoană în parte, lucru greu de realizat. Se întreba cum va reuşi să se întîlnească cu fiecare separat.

Pentru moment nu avea altceva de făcut decît să aştepte. Mai devreme sau mai tîrziu, absenţa ei va fi remarcată şi singurul loc unde putea fi căutată era salonul de la etaj. Ţinea pisica în poală, acoperită cu o pulpană a hainei, şi îi vorbea încet, mîngîind-o, pentru a o face să stea liniştită.

Se auziră paşi pe coridorul de marmură de jos şi cineva începu să urce scările. Tracy se îndreptă de spate, în aşteptare, şi inima începu să-i bată mai tare. Cea care urca scările era Nursel, pe care o trimiseseră probabil s-o caute. Adună strîns haina în jurul pisicii şi aşteptă.

Nursel apăru de după cotul scării şi dădu cu ochii de Tracy. O clipă se opri. Se priviră în ochi şi Nursel nu-şi putu ascunde sentimentul de vinovăţie. Tracy hotărî să-l speculeze.

— Fratele meu vrea să te vadă, spuse Nursel cu o voce joasă.

— Atunci spune-i să vină aici. M-am plictisit să mi se dea mereu ordine. Nu mă simt vinovată de nimic şi nu accept să fiu prizonieră în casa asta.

Nursel oftă.

— Ar fi bine să faci aşa cum vrea Murat. N-o să-i placă dacă mă întorc fără tine.

— Asta-i problema ta. Cred că nu ai de gînd să mă duci cu forţa!

Tracy se îndesă în scaun cu un aer batjocoritor. N-o credea pe Nursel în stare de aşa ceva. Hotărîse să-i facă pe ceilalţi să vină la ea, unul cîte unul dacă era posibil. Nursel făcu un pas înainte şi pisica mieună. Nursel se opri brusc.

-- Ce-a fost asta? întrebă ea surprinsă.

Sosise clipa primului test.

-- Ce să fie? Yasmin, spuse Tracy şi dădu haina deoparte.

Pisica se ridică pe labele dinapoi şi o privi pe Nursel cu ochii ei verzi. Apoi se zbătu şi sări speriată. Nursel încremeni. Tracy citi pe chipul ei teroarea născută din superstiţie. Nursel scoase un strigăt şi se dădu înapoi din calea pisicii. Masca îi căzuse dintr-o dată. Imaginea pe

care o pictase Miles reflectată de samovar corespundea personajului principal.

Tracy îşi umezi buzele uscate.

-- Credeai că o poţi trimite pe Anabel de două ori la moarte? Sperai că nu se va întoarce pentru a te acuza? Ai să plăteşti toată viaţa pentru ceea ce ai făcut!

Nursel îşi reveni.

-- Asta nu-i Yasmin! strigă ea.

-- Sigur că nu, admise Tracy calmă. Cum ar putea fi? Doar tu ai înecat pisica în felul acela bestial şi ai lăsat-o acolo ca s-o găsesc eu. Credeai că mă vei speria şi mă vei determina să fug? Tu ai fost cea care i-ai jucat festa lui Anabel ca s-o sperii şi ai încercat acelaşi lucru şi cu mine. Pe Anabel o chinuiai pentru că descoperise ce făceai. Ea ştia că Sylvana şi fratele tău nu sînt amestecaţi. Tu ai fost cea care i-ai dat droguri lui Anabel ca s-o ţii liniştită. O vreme ai reuşit să o controlezi, nu-i aşa? Şi tot tu i-ai distrus sentimentele faţă de Miles. Vreau să ştiu cum ai omorît-o! Ar fi bine să-mi spui, Nursel, pentru că ştiu tot ce s-a întîmplat.

Nursel încercă să-şi ascundă spaima închizînd ochii. Făcu un efort pentru a-şi recăpăta controlul.

— Nu putem vorbi aici. Dacă vrei să cunoşti răspunsul, vino în camera mea.

Ocoli cu grijă pisica şi se îndreptă spre uşa dormitorului ei. Tracy ezită un moment. Poate că ar fi fost mai bine să rămînă acolo, pe teren neutru. În acelaşi timp însă, constată că nu-i era frică de turcoaică. Trebuia să afle ce se întîmplase. Nu poseda nici o dovadă certă despre vinovăţia lui Nursel. Se aplecă, luă pisica în braţe şi o urmă.

Nu mai fusese în camera ei şi rămase surprinsă văzînd mobila greoaie din lemn de nuc şi draperiile grele care opreau lumina zilei. Clipi un moment pentru a se acomoda cu semiîntunericul. Nursel se duse direct la un dulăpior din care scoase un obiect înfăşurat într-o batistă. Cînd se întoarse, faţa ei avea o expresie triumfătoare.

— Eşti la fel de proastă ca şi sora ta! Cît te- am dispreţuit! Îmi spuneai mereu că sînt prea supusă şi uşor de manipulat, cînd în realitate eu i-am folosit pe ceilalţi! Murat crede ceea ce vreau eu să creadă. Hasan stă în genunchi la picioarele mele şi, din dragoste pentru mine, face tot ce-i cer, deşi are impresia că el hotărăşte. Eu am inventat codul de pe caligrafie şi pe care l-a adăugat pe fîşia desenată de Miles. Acum trebuie să mă ocup de tine — a doua Anabel, la fel de proastă!

Aruncă batista şi Tracy văzu că ţinea în mînă un obiect care nu avea numai aspectul Răului, ci şi al morţii. În mod ciudat, nu se sperie. Ea era Tracy Hubbard şi nu va fugi peste Bosfor într-o barcă pe care n-o putea manevra, aşa cum făcuse Anabel. Acesta era motivul

pentru care fugise Anabel — imaginea morţii pe care Nursel o ţinea în mîna ei. Îi veniră în minte cuvintele lui Miles: „O zecime de gram este mortală“. Anabel ar fi trebuit să ştie că se va ajunge aici, dar nu avusese puterea şi curajul să lupte.

Tracy simţi că o cuprinde o ciudată încredere în forţele sale. Moartea o pîndea la cîţiva centimetri. Nu se putea bizui decît pe ea însăşi.

Uşa din spatele ei era deschisă. Dar dacă ar încerca să fugă, cealaltă ar urmări-o, iar dacă ar striga, ar înfige imediat acul în ea. Nu putea apela decît la vorbe, poate aşa mai avea o şansă.

- Anabel mi-a vorbit despre chihlimbarul negru. Acela era semnalul, nu-i aşa? Semnalul că opiul venea pe calea apelor.

Nursel o urmărea cu atenţie, dar părea uşor nesigură, cu toată arma pe care o avea în mînă.

— Bănuiesc că Hasan a strecurat *tespihul* negru printre celelalte, ca să te informeze că va sosi un nou transport, continuă Tracy. Tu ai scos cutia din ruine, nu-i aşa?

O umbră de zîmbet trecu prin ochii lui Nursel.

— Prostul de frate-meu l-a pus pe Hasan să păzească opiul şi să observe cine vine să-l ia. Ce-am mai rîs pe chestia asta! Hasan trebuia să se prefacă adormit, astfel încît Murat să creadă că Sylvana a luat cutia fără ca el să fi văzut. De fapt, Hasan şi cu mine am luat-o. De Sylvana m-am folosit ca să-l prostesc pe Murat, iar după aceea a fost uşor să-l fac să creadă că ea a ascuns heroina în samovar.

— I-ai folosit pe toţi cu abilitate, dar nu cu suficientă inteligenţă.

Nursel făcu un pas înainte şi Tracy strigă:

— Nu te apropia de mine dacă nu vrei să-ţi înrăutăţeşti situaţia! Nu face greşeala să mă asemui cu Anabel. Ştiu că nu ai curajul să foloseşti obiectul acela împotriva mea. Ai apelat întotdeauna la altcineva ca să-ţi ducă la îndeplinire ticăloşiile. Te-ai ascuns în spatele lui. Acum eşti singură. Eşti obligată să duci treaba pînă la capăt. Numai tu. Şi nu cred că vei fi în stare.

Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lumina slabă, Tracy putea vedea mai clar chipul lui Nursel. Ochii îi erau larg deschişi, cu pupilele dilatate, iar buzele îi tremurau.

— Eşti o ruşine pentru femeile din ţara asta, o provocă Tracy. Noroc că celelalte nu-ţi seamănă. Traficantă de droguri, şantajistă şi ucigaşă!

Pisica se zvîrcoli în braţele lui Tracy, care o ţinea strîns, fără să ia în seamă ghearele care i se înfigeau în came.

-- Anabel nu a avut niciodată intenţia să se sinucidă! A făcut greşeala să fugă de tine, în loc să rămînă şi să lupte. Oricine s-ar decide să lupte cu tine te-ar doborî. Tu, Nursli, eşti cea proastă şi slabă.

Nursel scoase un sunet ciudat, răguşit şi se aruncă asupra ei. Acesta era momentul pe care-l aştepta Tracy. îi aruncă pisica în faţă şi o luă la fugă. În urma ei se auziră urletele animalului şi ale femeii.

Miles, care urca scările în fugă, trecu pe lîngă Tracy şi se repezi în dormitorul lui Nursel. Tracy se înapoie şi ajunse în cameră cînd Miles strivea cu piciorul seringa căzută pe podea. Pisica făcu un salt şi o luă la fugă. Nursel zăcea distrusă pe un scaun, strigînd şi blestemînd, dînd în vileag toate fărădelegile.

Cineva urca grăbit scările. Tracy se întoarse şi îl văzu pe Ahmet cu pistolul în mînă. Îi strigă lui Miles să se ferească, dar acesta nu se mişcă.

— Aici se află femeia care l-a trădat pe fiul tău, îi zise Miles lui Ahmet. Îţi va spune tot ce doreşti să afli.

Ahmet rămase locului, şocat. Abia acum înţelegea totul.

— Cred că ar trebui să o duci la Murat, mai spuse Miles. Trebuie să afle cum stau lucrurile să afle cine este adevăratul vinovat.

Ahmet puse pistolul în buzunar şi o luă de braţ pe Nursel, care nu opuse nici o rezistenţă.

După plecarea celor doi, Miles şi Tracy ieşiră din camera întunecoasă şi urcară la etajul trei. Abia acum Tracy realiză prin ce trecuse şi începu să tremure din toate mădularele.

— Ai păţit ceva? o întrebă Miles.

— N-am nimic. Pisica! Dacă n-ar fi fost pisica...

— Nu te mai gîndi la asta, gata, s-a terminat.

— Hasan era înarmat. Cum ai scăpat?

— Ahmet nu e prost. Cred că de la început n-a fost de acord cu planurile lui Murat. El o cunoaşte bine pe Sylvana şi şi-a dat seama - ca şi mine, de altfel, — că prăbuşirea ei s-a datorat fricii şi nu vinovăţiei. Murat era convins de vinovăţia Sylvanei, deci nu putea fi implicat. Rămăsese Nursel. Cînd Murat a trimis-o după tine, Ahmet a preluat controlul. I-a cerut lui Hasan pistolul pe care acesta i l-a dat, neştiind ce avea de gînd tatăl său, iar mie mi-a cerut să merg după Nursel. Hasan a reacţionat şi m-a atacat, dar l-am neutralizat.

— Ai venit la timp, spuse Tracy şi izbucni în plîns.

Miles o îmbrăţişă protector.

— S-ar părea că te-ai descurcat cum nu se poate mai bine, tînăra mea americancă.

O îndepărtă puţin ca s-o privească mai bine şi o scutură puţin. Plînsul şi tremuratul încetară ca prin farmec. Tracy respiră adînc şi îşi reveni.

— Acum ştii cine eşti? o întrebă el.

— În orice caz nu sînt Anabel. Şi nici nu mai simt nevoia să-i semăn. Lecţia pe care mi-a dat-o mi-a folosit.

— Este meritul tău. Ce zici, terminăm cartea aceea?

— Aici? îl întrebă ea surprinsă.

— Nici vorbă. Vom împacheta cărţile şi manuscrisele şi ne vom întoarce la New York. Voi fi cu ochii pe tine, iar după ce ne vom căsători, am să încep din nou să pictez.

Tracy îl privi surprinsă. Nu-i venea să creadă că totul se terminase, că locul coşmarului pe care îl trăise îl lua fericirea, fericirea de a fi soţia lui Miles.

— Ce-ai vrea să pictezi? Există un subiect anume?

— Asta da întrebare! Pe tine, bineînţeles, spuse el şi o sărută. Ai să-mi pozezi, dar fără samovar. Nu mai vreau să fiu înşelat. Soarele se va juca în părul tău, vei purta broşa cu pană şi cerceii de fildeş. Ai să-ţi împingi bărbia înainte şi ai să-ţi înfigi degetele mari în cordonul rochiei. O voi picta cu toată dragostea pe scumpa mea Tracy.

Două lucruri vor lipsi cu siguranţă din acel portret: umbra lui Anabel şi *tespihul* din chihlimbar negru.

Tracy îi răspunse cu toată fiinţa ei la sărut. Necazurile dispăruseră, chihlimbarul negru îşi pierduse puterea, iar fantomele Bosforului amuţiseră pentru totdeauna.